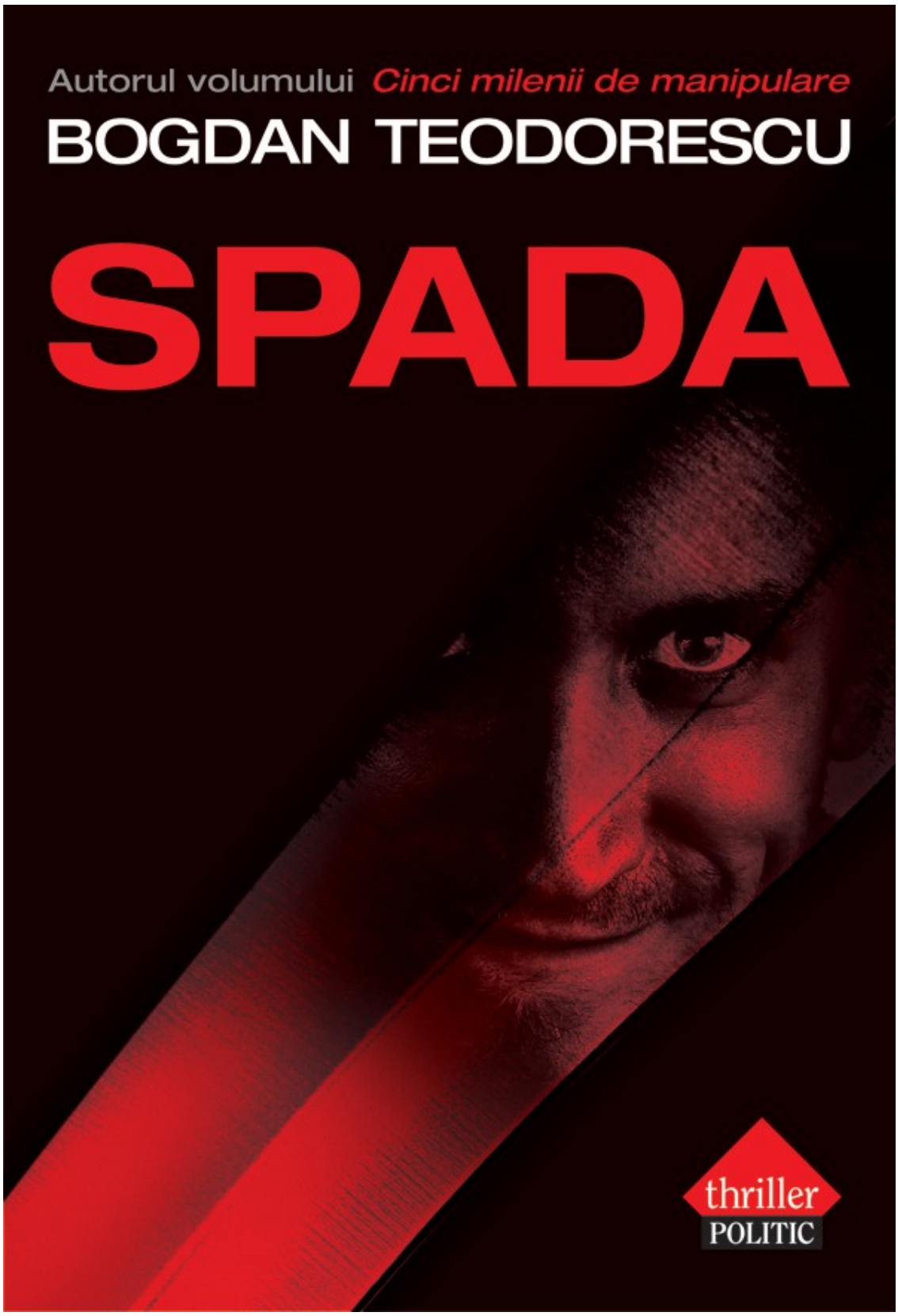

Bogdan Teodorescu

Spada

1.

Spada

Toropeala duminicii de vară se lăsa şi peste Piaţa Obor. Căldura alunga oamenii în case şi pe tarabagii îi obliga să se ascundă la umbra dughenelor. Pe grătarele din jurul pieţei mai sfârâiau nişte mititei dubioşi, iar la mesele murdare, din plastic, zăceau în faţa halbelor de bere câţiva bărbaţi care n-aveau niciun chef să-şi vadă prea curând nevestele. În colţul dinspre piaţă al Magazinului Bucur Obor, Nelu zis Muscă mişca în faţa a trei-patru clienţi cutiuţele de chibrituri şi repeta mecanic „asta are, asta n-are”. Plătise o grămadă de bani ca să i se permită să lucreze în Obor şi lucrurile nu mergeau bine. De aceea mai trăgea acum la spartul târgului, cu toate că vadul se dusese. La câţiva metri distanţă de măsuţa lui se învârtea o bătrână pe care o fripsese de vreo 50000 de lei. Îl rugase să-i dea banii înapoi, dar erau prea mulţi de faţă ca să o facă. În general, dădea înapoi banii celor mai amărâţi decât el, nu-şi făcea păcat cu ei, dar ceva la bătrâna asta îl enerva. Nu era pensionara tipică a momentului, care încercase şi ea marea cu degetul. Mai trase o dată cu ochiul spre ea şi decise că nu-i dă nimic înapoi.

Învăţase meseria de la nea Fane Surdu, dar niciodată n-o să-i meargă mâinile atât de repede. Plus că nea Fane ştia să spună bancuri, să vorbească cu clienţii, să-i facă din vorbe înainte de-a le lua banii. Şi oamenii plecau de acolo mulţumiţi. Până acum era să ia de două ori bătaie de la nişte muncitori mari cât uşa care au şi pierdut ca proştii peste juma' de milion odată.

Îşi strânse măsuţa, o repezi scurt pe bătrâna care mai avu o tentativă de a-şi recupera banii şi o luă spre casă. Ar fi băut o bere, dar între el şi terasă stătea bătrâna în cauză, care mai bombănea, mai plângea, dar n-avea de gând să plece în altă parte.

În gangul din spatele magazinului era umbră şi, deşii mirosea urât, se opri să-şi tragă sufletul. Când se pregătea să iasă din gang văzu un individ îmbrăcat cu un parpalac lung, gri-albicios, care se îndrepta spre el. Ajuns la doi metri de el, individul îşi dădu deoparte cu un gest larg pulpana parpalacului şi scoase la iveală o sabie pe care o răsuci scurt şi o înfipse în gâtul lui Muscă.

2.

Mai era mai puţin de o oră până la închiderea ediţiei şi pe holurile redacţiei era deja linişte. O bună parte din oameni era în concediu şi subiectele oricum lipseau. Victor Iacobescu răspunse plictisit la telefonul mobil pe ecranul căruia nu era afişat niciun număr, alt şmecher care se protejează:

- Salut Victor!
- Să trăiţi, dom' comisar... Ce faceţi ?
- Vezi că e unu' cu gâtul luat în spate la Bucur Obor.
- Cine e?
- Un ţigan... Nu ştiu mai multe. Dacă trimiţi pe cineva repede îl mai găseşti acolo.
- E răzbunare, e reglare?
- Ţi-am zis că încă nu ştiu... Mai vorbim.

Peste mai bine de o oră echipa se întoarse de pe teren cu câteva poze, în care cel mai vizibil element era o mare baltă de sânge, şi cu o frântură de poveste. Mortul, poreclit Muscă, era un ţigănuş de vreo 25 de ani, cunoscut prin Obor că lucra la alba-neagra de cinci-şase luni. Era din gaşca lui Bebe Sliţ şi nimic mai mult. Un plutonier le spusese că probabil nu-şi plătise nişte datorii. Oricum avea peste două milioane la el şi banii nu-i fuseseră luaţi. Fusese lichidat cu o lovitură de cuţit în gât. O singură lovitură.

Victor schimbă puţin coperta, deşii era la limita timpului, şi înghesui o poză şi cinci rânduri despre crima din Obor. Oricum, era cea mai tare ştire a zilei. A doua zi, mai primi de la un martor ocular care - bineînţeles - solicita anonimatul o poveste legată de o bătrână căreia Muscă i-a luat banii la alba-neagra şi care l-a blestemat să-i ia cineva gâtul. Şi mai află că Muscă datora o groază de bani unui învârtit din lumea interlopă, Avakian - un armean, celebru şi pentru fetiţele pe care le avea în dotare. Victor mai scoase o copertă cu blestemul bătrânei, publică o poză mai mare a locului crimei, cu balta de sânge şi cu cadavrul acoperit de o pânză neagră şi în text insinua povestea datoriei şi a unui cămătar care ar putea avea motiv să îi ia gâtul lui Muscă. Dădu drumul la ziar şi apoi îl căută pe Avakian, cu care se întâlni noaptea târziu la Vox vis-a-vis de guvern.

Avakian nu recunoscu că Muscă avea vreo datorie la el, nici nu negă, dar insistă ca această pistă să nu mai fie preluată în ziar. Metodele lui de recuperare a banilor se bazau pe elementul cheie al păstrării în viaţă a

datornicului. Acesta putea fi speriat, îi puteau veni patru moldoveni solizi cu un coşciug acasă, dacă nu înţelegea îi tăia cineva un deget cu foarfeca, dar de ce să fie omorât? Cine ar avea de câştigat din asta?

În finalul convorbirii, Avakian plăti consumaţia şi îi pasă în drum spre maşini un plic lui Victor. Cinci mii de dolari pentru ca nici numele, nici ipoteza cămătarului să nu mai apară. În drum spre casă Victor realiză că niciun alt cotidian important nu a dezvoltat subiectul mortului de la Obor şi probabil că de aici şi suma mai mare ca de obicei aruncată de Avakian. Se gândi să sune o cocotă să treacă pe la el, dar până la urmă renunţă. Înainte de a adormi primi un telefon de la prietenul său comisarul pe care-şi aminti că trebuia să-l plătească.

- Victore, devine groasă... Am mai găsit unul.
- Unul ce...
- Alt ţigan, tot cu alba-neagra, tot cu gâtul tăiat.
- Unde?
- În piaţa Sudului.
- Tot al lui Sliţ?
- După toate aparenţele nu... Vezi că deja s-au băgat televiziunile pe caz. Dacă vrei date, mişcă-te acum.

Primul lucru pe care-l verifică Victor dimineaţa era dacă şi mortul cel nou, Bulgaru' cum era cunoscut, avea datorii la Avakian. Nu putea să aibă, fiindcă era bogat, chiar foarte bogat, făcea meseria asta din plăcere, nu pentru bani. Bulgaru' circula în Mercedes, era băgat în contrabanda cu alcool, avea pile şi pe la guvern, unsese destul de sus în poliţie şi nimeni nu-l deranja. Nu practica alba-neagra, ci avea propria sa reţea de jucători. Şi uneori ieşea în piaţă să le arate ucenicilor ce înseamnă meseria. Ultima ieşire îl costase cam scump.

Victor tratã cazul separat, construi o poveste despre Bulgaru', personaj bine plasat în lumea interlopă, dar a doua zi constată că un alt cotidian îi luase faţa cu un titlu bombă: „Ucigaşul de ţigani”.

Doar după doi e cam mult să vorbeşti despre aşa ceva.

Dar spre sfârşitul săptămânii apăru şi al treilea. Tot ţigan, tot din lumea interlopă, un peşte mai mic, dar peşte care lucra cu fete din Moldova şi Ucraina, găsit pe linia de centură tot cu gâtul tăiat.

Probabil a fost surprins când făcea rondul pe la fetele aflate la treabă.

3.

Consilierul prezidenţial pentru comunicare şi relaţia cu presa, Valeriu Istrate, avea, din nou, ceea ce el obişnuia să numească o stare tâmpită. De-abia revenise din concediul petrecut într-o plicticoasă insulă grecească şi la Palat găsise mult prea multă treabă de făcut. Încercă să citească sintezele de presă din cele 10 zile în care fusese plecat, dar lipsa de chef era suverană. Singurul lucru interesant din meseria lui erau recepţiile, primirile de la Palat sau delegaţiile peste hotare. Şirurile de oficiali români politicoşi, care zâmbeau dulceag Preşedintelui şi delegaţiei acestuia, oficialii străini, discuţiile neimportante de la mese, cumpărăturile făcute în grabă aşteptat de maşina ambasadei, garda de onoare de la plecare şi de la sosire, toate acestea erau premiul pentru nesfârşita oboseală şi uriaşul plictis din restul timpului..

Nu-i suporta pe jurnaliştii români, fiindcă erau prea puţini respectuoşi şi fiindcă erau prea insinuanţi şi fiindcă încă de la începutul mandatului îl atacaseră. Deşii nu-i plăcea să recunoască, ştia că primise această funcţie şi rămăsese în ea numai şi numai datorită mamei sale, o foarte apropiată prietenă a Preşedintelui.

Tocmai când se pregătea să cam dispară de la serviciu pentru încă o minunată raită prin magazinele de confecţii - marea lui pasiune erau costumele de haine - , o tânără de la biroul de presă apăru cu o nouă sinteză în care cap de afiş era problema unui ucigaş în serie ale cărui victime erau ţigani. După ce privi în diagonală raportul îşi spuse că ucigătoarea căldură de final de iulie îi atinsese şi pe cei din servicii, mai rămânea să-i aducă sinteze cu violuri şi cu pedofili.

Într-un scurt acces de furie intenţiona să facă un raport în care să se plângă de tratamentul la care este supus. În loc să primească materiale despre probleme majore, despre situaţia internaţională, despre dedesubturile luptei politice din România, despre crizele globale ale zonei instabile a Balcanilor era chinuit cu poveşti lungi despre asasini. Nu mai scrise raportul, dar îşi promise că se va plânge Preşedintelui, deşii ştia că ultima dată se întâlnise cu acesta cu vreo cinci luni în urmă.

Preşedintele pur şi simplu nu-l suporta. Reacţia era atât de dură încât înfiinţase încă un birou de presă, paralel, cu care putea să colaboreze. Acel birou de presă îi semnalase deja Preşedintelui atât cele trei crime, cât şi protestul pe care Uniunea Rromilor îl dăduse publicităţii.

Perceput pe plan internaţional ca un protector al minorităţilor, Preşedintele era foarte sensibil la această temă şi cazul în speţă putea să creeeze probleme, chiar mari probleme. Ministerul de Interne asigurase Palatul că în maximum o săptămână asasinul va fi prins, însă nu reuşise să menţioneze dacă exista vreun suspect sau dacă fusese identificat măcar mobilul crimelor. Între cei trei morţi existau doar două puncte comune: erau toţi ţigani şi toţi operau în afara legii.

Oricum, Preşedintele urma să plece într-o vizită de cinci zile în republicile din Caucaz pentru a discuta din nou despre oleoductul ce ar trebui să treacă prin România, dar tot ajungea ba în Turcia, ba în Bulgaria. Până la întoarcerea sa lucrurile vor fi rezolvate.

Dar chiar când se instala la bordul aeronavei Airbus 313, Preşedintele află că fusese găsit al patrulea cadavru. Tot ţigan, tot infractor, tot cu gâtul tăiat şi tot fără nicio altă legătură cu primii trei.

4.

Cele patru gâturi luate în câteva zile îl determinară pe Andrei Gabriel Iliescu, vicepreşedintele Fundaţiei pentru Apărarea Drepturilor Omului să-şi întrerupă concediul, să-şi lase soţia şi cele două fete la Neptun şi să se întoarcă în Bucureşti.

Preşedintele fundaţiei era la un stagiu de pregătire în Statele Unite şi deja lideri ai rromilor sesizaseră câteva organizaţii internaţionale ale protecţiei minorităţilor care începuseră să ceară lămuriri.

Pentru Andrei Gabriel era evidentă o reglare de conturi între poliţie şi rromi, reglare tolerată de statul român. Fiind homosexual, simţea foarte acut ceea ce el denumea „politica global discriminatorie faţă de minorităţi” a statului. Dar aceste crime nu vor rămâne fără ecou internaţional. După cele întâmplate în Bosnia şi în Kosovo nimeni din Europa nu mai era dispus să accepte excesele împotriva unei minorităţi.

Trimise mai multe faxuri de informare la diversele sale contacte internaţionale, apoi plasă pe pagina de internet a fundaţiei un apel în şase limbi pentru oprirea genocidului împotriva minorităţilor din România. O asemenea iniţiativă - la acel moment dedicată exclusiv problemelor homosexualilor -declanşase un adevărat scandal în Europa, scandal care culminase cu pichetarea de către organizaţiile homosexualilor din Marea Britanie a magazinelor alimentare din insulă pentru a determina boicotarea vinului românesc.

Deşii niciodată nu a putut face publică implicarea sa în respectivul act, momentul respectiv era pentru el unul dintre vârfurile carierei sale.

Constată cu neplăcere că presa în totalitate căuta partea spectaculoasă a problemei fără să sesizeze grava încălcare a drepturilor minorităţilor. Nicio asociaţie pentru protejarea drepturilor omului nu era citată, singurele păreri venind de la politicieni şi poliţişti, complici până la urmă cu asasinul sau cu asasinii. Mai mult decât atât, unul dintre cotidiane titra cu litere roşii: „Spada care ne face dreptate!”. Indignat se apucă să scrie un protest la adresa ziarului, atrăgând atenţia că, la ora actuală, tribunalele internaţionale condamnă nu numai autorii fizici ai crimelor împotriva umanităţii, dar şi pe complicii morali, ori un asemenea titlu este un act de complicitate şi un act de incitare la noi crime. Dacă aceşti oameni sunt vinovaţi de ceva este că sunt minoritari într-o ţară care nu-i vrea şi care, iată, s-a hotărât să-i extermine în aplauzele majorităţii. Celelalte minorităţi nu ar trebui să stea impasibile fiindcă - sub privirea complice a autorităţilor - le va veni şi lor rândul.

Trimise furios faxul, la ziarul respectiv, apoi îl trimise şi la toate celelalte publicaţii şi la televiziuni.

Între timp se certă zdravăn şi cu secretara Preşedintelui fundaţiei care nu era deloc de acord cu textele trimise şi mai ales cu ideea că acestea fuseseră trimise fără aprobarea şefului ei direct. Dar în America era trei dimineaţa şi şeful avea mobilul închis.

5.

Furia ministrului de interne avea două motive precise. Primul, şi cel mai important, era rechemarea sa din concediu, rechemare decisă de Preşedinte

chiar de la bordul avionului care-l ducea în Azerbaidjan. Al doilea erau articolele din presă care abundau cu informaţii pe care el nu le cunoştea.

De exemplu, a aflat din ziar că loviturile nu erau produse de un cuţit ci de un soi de sabie sau spadă. Directorul Institutului Medico-Legal i-a confirmat acurateţea acestei informaţii, precum şi faptul că exista un raport al IML încă de la a doua crimă care anunţa poliţia că asasinul folosea o armă cu lamă mai groasă şi mai lungă decât cea a unui cuţit.

Acelaşi raport ajuns în paginile ziarelor puţin înainte de a fi pe biroul ministrului conţinea şi o analiză asupra preciziei loviturilor. Cel care mânuia respectiva armă era foarte antrenat. Angajaţii Ministerului de Interne deja urmăreau toate cluburile de scrimă şi pe cele de arte marţiale.

Ipoteza unei aşa-zise săbii ninja fusese eliminată tot de cei de la IML care susţineau că este vorba de o sabie cu lama mai lată decât o armă ninja. Tot din ziare aflase ministrul că exista o bătrână care avusese un conflict cu Muscă, prima victimă, fiindcă acesta refuzase să-i returneze nişte bani pierduţi la alba-neagra. Şi atunci, bătrâna l-a blestemat să nu mai apuce următoarea zi.

Cel mai tare lucru aflat din ziare era o replică a unei femei la scrisoarea deschisă trimisă de vicepreşedintele Fundaţiei Române pentru Drepturile Omului. Femeia, care nu-şi dădea numele, susţinea că, în urmă cu doi ani, fusese răpită, sechestrată, violată şi obligată să se prostitueze de a treia victimă. Fusese ţinută aproape trei săptămâni într-o casă dintr-o mahala a Bucureştilor, păzită de mama şi de surorile celui care o răpise şi care a obligat-o să întreţină raporturi sexuale cu peste treizeci de bărbaţi. Aşa că, din punctul ei de vedere, cel care l-a omorât pe agresorul ei este un erou şi nu un criminal.

Un raport al SRI pe care ministrul îl răsfoise dimineaţa indica faptul că toţi cei patru aveau dosar penal şi fuseseră, măcar o dată, la închisoare. Ceea ce putea conduce la ideea că asasinul fie lucrase în poliţie, fie avea legături în poliţie, fie cea mai gravă ipoteză - lucra încă în poliţie.

Raportul susţinea că nu este vorba doar de un criminal serial, ci de un justiţiar şi că - în condiţiile deprecierii raporturilor dintre majoritatea românească şi anumite componente ale minorităţii rromilor - acest justiţiar s-ar putea bucura de un sprijin important al populaţiei. În acelaşi timp, raportul avertiza asupra posibilelor acţiuni ale unor grupări mafiote, bine înarmate şi

extrem de periculoase. Exista anexată o listă a celor mai violenţi reprezentanţi ai mafiilor ţigăneşti.

Ministrul de Interne nu avea foarte mulţi oameni de încredere în poliţie, instituţie pe care o considera complet coruptă şi în general ineficientă. De aceea, solicitase sprijinul unui general din armată şi al unui general de informaţii din departamentul specializat al armatei. Se întâlni cu ei la o vilă de protocol din Snagov unde îl chemă şi pe şeful poliţiei Capitalei, singurul cu care reuşea să aibă un dialog.

- Domnule ministru, trebuie să luaţi în considerare un factor extrem de periculos. Simpatia populară..., începu generalul de informaţii Stoenescu.

- Da, domnule general... Am citit şi eu raportul SRI. Trebuie să recunosc însă că până la simpatia populară eu am o altă grijă. Suntem într-un an pre-electoral. La toamnă avem din nou parte de controale de la Uniunea Europeană. Peste patru luni va fi la Bucureşti o reuniune a OSCE. De două lucruri mi-e teamă. Mi-e teamă că băiatul ăsta cu sabia lui nu se va opri şi mi-e teamă că noi nu-l vom prinde suficient de repede. Ceea ce înseamnă că ne putem trezi cu mitinguri ale minorităţii ţigăneşti în faţa Palatului Parlamentului cu ocazia întâlnirii OSCE. Mai înseamnă că ne putem trezi cu reacţii ale ţiganilor şi cu contrareacţii ale românilor. Doamne fereşte de un nou Hădăreni sau de un nou Bolintin, de data asta în Bucureşti.

- Lucrul care pe mine m-a uimit de la început în acest caz, a fost lipsa de unitate a mesajului.

Generalul Rotaru era cel mai în vârstă dintre cei invitaţi şi avea în spatele său o o carieră strălucită în diplomaţia militară.

- Este evident că asasinul, Spada cum îl numeşte presa, transmite un mesaj. Cei ucişi sunt infractori şi sunt ţigani... Au fost, de fapt, infractori şi ţigani. Dar nu au aceeaşi zonă de lucru, nu au colaborat între ei, nu au comis aceleaşi tipuri de infracţiuni... Pot spune că omul nostru îşi alege victimele cam alandala. Şi, de asemenea, cred că nu este un fost infractor. Adică, domnule ministru, nu cred că aveţi fişa lui pe undeva pe la poliţie.

Chestorul Movilă, şeful Poliţiei Capitalei, tăcu aproape întreaga seară. Era evident că în subtextul discuţiilor vina îi era atribuită lui şi subordonaţilor lui care, până în acest moment, nu aveau nici cea mai mică pistă în legătură cu identitatea asasinului. Experienţa de poliţist îi spunea că foarte curând vor

apărea şi alte cadavre, tocmai fiindcă ucigaşul nu le alegea după vreo regulă strictă, iar Bucureştiul era plin de ţigani infractori, înţelesese clar - că din cauza evenimentelor politice - ministrul va fi foarte grăbit să aibă rezultate şi dacă nu erau rezultate va fi foarte grăbit să găsească vinovaţi. Iar pe acea listă el se afla pe primul loc.

- În ceea ce priveşte reacţia occidentalilor nu trebuie să fiţi atât de preocupat, continuă generalul Rotaru. Crimele unui psihopat nu-i privesc deloc. Poziţia guvernului îi interesează.

- Şi dacă guvernul nu-l prinde pe psihopat?

- Atunci nişte demiteri la diverse nivele ale poliţiei vor dovedi buna-credinţă a guvernului. Bine... Vor dovedi şi incompetenţa acestuia, dar nimeni nu se supără pentru atâta lucru. Belgienii şi-au căutat pedofilul ani de zile...

Generalul Stoenescu încercă să intre din nou în discuţie amintind de scrisoarea deschisă trimisă de Andrei Gabriel Iliescu, scrisoare în care guvernul era explicit considerat complice la moartea celor patru.

- Un poponar scelerat... replică sec generalul Rotaru. Şi încă nu s-au întors toţi ăştia din vacanţă. Dacă până în două săptămâni nu-l prindeţi, de la începutul lui septembrie vom avea focuri de artificii şi în presă şi în Parlament. Dar griji nu trebuie să vă faceţi în legătură cu audienţa lor peste hotare.

- Poate îi explicaţi şi Preşedintelui asta...

- Domnule ministru... I-am explicat-o mereu, dar consilierii lui au alte puncte de vedere. Puncte de vedere puternic susţinute material, încheie generalul Rotaru printr-o mişcare a trei degete de la mâna dreaptă care de peste 150 de ani, în România, sugera bacşişul.

Generalul Stoenescu se pregătea să-şi expună punctul de vedere legat de implicarea unora dintre consilierii prezidenţiali în diverse relaţii nu neapărat legale cu servicii străine de informaţii, dar ministrul îi tăie vorba:

- Nu ştiam că Iliescu este homosexual. N-are copii? Fiica lui cea mică este colegă de şcoală cu băiatul meu...

- Poate doamna Iliescu are relaţii bune cu vecinii, replică voios generalul Rotaru.

6.

Marin Poloboc, zis Bâtă după dimensiunile respectabile ale mâinii, dăduse toată viaţa cu pumnul, iar pe vremea lui Ceauşescu făcuse de două ori puşcărie pentru nişte bătăi mai aspre aplicate unora care nu-şi plăteau datoriile. În noul capitalism românesc îşi găsise repede rostul, întâi ca recuperator şi apoi ca body-guard.

Acum păzea o puştoaică de 14 ani, fata unui ţigan îmbogăţit pe care-l ştia din puşcărie. Pe vremea aia nu era mare lucru de capul ţiganului, dar acum învârtea nişte afaceri cu ţigări şi o ducea foarte bine. Bâtă era de felul lui moldovean, dar stătuse de la 10 ani în Bucureşti şi-şi pierduse chiar şi accentul de Botoşani. De fapt, de Dorohoi. Nu-i avea foarte la inimă pe ţigani, dar şeful lui era un ins liniştit şi de treabă. Făcea urât când se îmbăta şi se vorbea că nu prea îi mai mergea jucăria şi atunci le bătea pe fetele pe care le agăţa. Le plătea după aia foarte bine şi toată lumea era mulţumită.

Oricum el nu se ocupa decât de protecţia fetiţei. O ducea şi o lua de la şcoală, mergea cu ea la orele de balet, apoi la bazin la înot şi pe la cumpărături. În urmă cu vreo două săptămâni, şeful lui îl luase deoparte într-o seară când se pregătea să plece acasă şi îi spuse că avea încurcături cu nişte arabi care puteau să-i răpească fetiţa, aşa că se hotărâse să o trimită pe şest din ţară. Nici măcar nu-i spusese unde.

În perioada în care fata lipsea, Bâtă ar fi trebuit să aibă grijă de el. În urmă cu mai puţin de-o săptămână, şeful îi solicitase să mai găsească vreo trei-patru băieţi care să ştie şi cu arme. I-a adus cinci băieţi din care şeful a păstrat trei, cărora le-a dat pistoale cu gaz.

Acum două zile, şeful se mai liniştise şi pe seară s-a dus la una dintre fetele cu care umbla mai des, o blondă pe care o chema Diana. A intrat în bloc la ea pe la 11 noaptea şi n-a mai ieşit. Băieţii au stat în maşină toată noaptea şi pe la 10 dimineaţa s-au dus la uşa persoanei. În casă l-au găsit doar pe şef omorât. Nici urmă de blondă. De-abia după aia s-au prins că blocul mai avea o ieşire.

Deşii metoda de operare era diferită de primele patru cazuri, ziarele au considerat această crimă ca fiind o continuare a celorlalte. Identitatea victimei, tot ţigan, tot cu dosar penal, conducea la această concluzie.

Poliţia o căuta în schimb pe blonda în casa căreia avusese loc crima şi - ca printr-o minune - ziariştii nu aflaseră de această pistă. Declaraţiile lui Bâtă şi

ale celorlalţi băieţi făceau referire la arabi şi nu exista nicio legătură între primele patru victime şi mafia arăbească din România.

Dacă în ultimul caz fusese o reglare de conturi în care acţionase un asasin plătit acesta nu putea fi acelaşi cu criminalul denumit Spada. În fond, cine ar fi dat bani pentru lichidarea lui Muscă?

Şi, oricum, în ultima crimă arma fusese o pungă de plastic nu o spadă, iar victima murise prin sufocare, nu cu gâtul tăiat.

7.

Un individ umblă liber prin Bucureşti, înarmat cu o armă medievală şi omoară oameni. Cinci până în prezent. Care ar putea fi motivele lui? Poate se răzbună pentru ceva. Poate cineva din familia lui a avut de suferit de pe urma ţiganilor. Poate el însuşi a avut de suferit de pe urma ţiganilor. Poate vrea doar publicitate... Publicitate pe care se pare că o obţine din partea unor ziare inconştiente care mă fac să mă ruşinez că sunt jurnalist şi că inevitabil publicaţia în care scriu eu apare pe aceeaşi tarabă cu ele. Poate e nebun. Un om cu minţile duse care crede în vreo misiune divină, poate îi şopteşte cineva la ureche să omoare.

De fapt, motivele lui nu mă interesează deloc. Mă interesează că, deşi avem cinci morţi, statul român nu este capabil să facă nimic. Preşedintele îşi umflă băşica prin ţări uitate de Dumnezeu căutând prin Asia titulatura ignorată de oricine altcineva de lider regional în Balcani şi de pe scara avionului dă telefoane cu indicaţii ministrului de interne, care de-abia atunci se deranjează să se întoarcă acasă din insula mediteraneeană de unde veghea cu pipota la soare la liniştea ţărişoarei care-l ţine cu duioşie şi inconştienţă în fotoliul respectiv.

Încep să cred că oamenii politici din România au văzut prea multe filme americane proaste şi au început să creadă că ţările se conduc de la bordul aeronavelor care te plimbă dintr-un colţ în altul al planetei şi că nenorocirile din ţară se rezolvă doar fiindcă ei există şi rostesc fraze importante pe aeroportul Otopeni atunci când vin sau când pleacă.

Criminali sunt în toată lumea şi relele nu pot neapărat să ne ocolească pe noi numai fiindcă în fruntea ţării avem un lider regional care-şi închipuie în faţa oglinzii din baie că-şi vorbeşte la per tu cu mai marii planetei. În restul ţărilor,

însă, criminalii sunt prinşi. Inclusiv în filmele americane proaste, criminalii sunt prinşi. Şi tot în acele filme, când oamenii politici nu sunt în stare să-şi facă treaba, demisionează. Se vede însă că obosiţi de prea multele voiaje liderii români adorm până la aceste momente din filmele americane proaste şi nu imită exact partea cea mai interesantă.

Preşedintele lăsă raportul de monitorizare din mână şi-i privi semnificativ pe cei doi consilieri aflaţi în birou la acea oră târzie din noapte.

- De doi ani vă spun să aveţi grijă de acest Marius Ionescu... De doi ani... Şi de ziarul la care scrie. Dacă nu vă ocupaţi de el, ocupaţi-vă de ziar.

Consilierul pe probleme de securitate nota într-una, aproape fiecare frază a Preşedintelui fiind consemnată în carneţelele sale. Celălalt consilier, purtătorul de cuvânt al Palatului, ştia că furtuna se îndrepta spre el.

Înainte de sosirea la Cotroceni fusese jurnalist şi Preşedintele insista să creadă că acest amănunt biografic ar fi trebuit să rezolve toate asperităţile dintre instituţia prezidenţială şi presă.

- Aţi discutat cu acest Ionescu? îl întrebă Preşedintele pe purtătorul de cuvânt.

- În repetate rânduri, domnule Preşedinte... Susţine că nu-şi poate vinde ziarul dacă vă laudă.

- Să nu mă laude... Să mă lase în pace. Să nu mă lege de lucruri care n-au legătură cu mine. Ce treabă am eu cu crimele astea? Ce să fac, să prind eu criminalul... Să-i păzesc pe ţiganii din Bucureşti? Nu am concediu de trei ani... În Azerbaidjan am fost să încerc să salvez rafinăriile. Acum... Lucrurile nu merg şi de aceea trebuie să luăm măsuri. Dacă aş putea să mă ocup eu de toate, ar fi perfect. Dacă aş ţine eu relaţia cu media, n-ar fi nici o problemă. Dar nu pot să o ţin eu. Iar dumneavoastră nu vă faceţi treaba. Fiindcă dacă vă făceaţi treaba, după ce Marius Ionescu scria acest articol, toată presa ar fi trebuit să-l condamne. Ar fi trebuit ca pe adresa ziarului lui să sosească scrisori din toate părţile. De la intelectuali, de la asociaţiile de studenţi, din întreaga ţară. Ar fi trebuit să sosească anunţuri de la oameni care renunţă la abonamente. Firmele de publicitate ar fi trebuit să nu mai dea bani. Să nu mai facă reclamă în acel ziar cât scrie Marius Ionescu. Trebuie să dăm un comunicat către toate ziarele în care să anunţăm motivul şi rezultatele vizitei în Adzerbaidjan...

- L-am dat, domnule Preşedinte...

- Dar n-a apărut nicăieri. Vreau să am coperţi de ziar, fiindcă doar astea se văd la revista presei. Şi convocaţi, vă rog, şi o conferinţă de presă.

- Pe ce temă...?

- Povestea cu ucigaşul ăsta...

- Domnule Preşedinte, interveni consilierul pe probleme de securitate naţională, nu cred că e bine. Am vorbit astăzi şi cu ministrul de interne şi cu S.R.I.-ul. Nu avem nimic. Mai mult decât atât... Există ipoteza că în spatele întregii chestii ar putea fi poliţişti.

- Şi eu ce fac...? Stau să mă atace toţi fiindcă poliţia nu-şi face treaba?

- Domnule Preşedinte, singurul care v-a atacat este Marius Ionescu. Restul presei are o atitudine neutră sau chiar binevoitoare.

- Până mâine... Atitudinea aceasta trebuie stopată. Vreau să daţi astăzi un comunicat în care să explicaţi că a cincea crimă nu are legătură cu primele patru. Astfel îl vom face de râs pe Ionescu. Lumea va înţelege că nu este un jurnalist bun. Trebuie acţionat la credibilitatea celor care scriu împotriva noastră. Trebuie ca simultan să apară un atac la Ionescu. Ne trebuie o dezvăluire despre el. Vă rog să vorbiţi cu Sandu şi cu Călin să ne dea ceva. Dacă Marius Ionescu vrea război cu mine, o să aibă. Război... Nu glume. Şi în acelaşi timp spuneţi-i lui Mircică să scrie pe larg despre rezultatele vizitei în Azerbaidjan.

- A scris deja astăzi... Copertă, titlu bun...

- Să mai scrie o dată. Ca să contrabalansăm veninul lui Ionescu.

- Domnule Preşedinte... Cotidianul lui Marius Ionescu are cel mai mare tiraj din ţară. Cel al lui Mircică, îl are pe cel mai mic. Nu contrabalansăm nimic. Plus că deja este arhicunoscut faptul că noi îi dictăm subiectele lui Mircică şi că-l plătim cu publicitate de la stat.

Preşedintele nu-i mai răspunse purtătorului de cuvânt. După câteva secunde de gândire îi ceru să pregătească urgent comunicatul privitor la cea de-a cincea crimă şi apoi se retrase în camerele de odihnă cu consilierul pe probleme de securitate naţională. Care, după ce tăcuse aproape întreaga întâlnire, dădu drumul comentariilor.

În primul rând Preşedintele ar trebui să constate ineficienţa purtătorului de cuvânt Dragoş Tomescu, lipsa sa de contacte în lumea presei şi nu în ultimul

rând dezinteresul faţă de serviciu. La acestea se adăuga şi alcoolul consumat în cantităţi tot mai mari, precum şi o legătură extraconjugală cu o prezentatoare de emisiuni meteo de la o televiziune particulară.

Apoi... Şeful S.R.I., Sandu Stoicescu, refuza să dea orice fel de date erau solicitate de Palat. Sigur există materiale despre Marius Ionescu... Şi-a construit o vilă undeva la munte cu banii oferiţi de un contrabandist arab. Are un offshore în Cipru prin care derulează nişte afaceri cu aparatură medicală.

derulează nişte afaceri cu aparatură medicală.

Nevastă-sa şi cele două fetiţe fac nişte sejururi absolut impresionante prin lume. Ar putea fi agăţat cu ceva, dar şeful S.R.I. refuză orice colaborare. Călin Şelaru, şeful SIE ar ajuta, dar nu are informaţii despre Marius Ionescu. Oricum, în cazul asasinului de ţigani, problema cea mare este ministrul de interne.

- Ştiţi că vă duşmăneşte, ştiţi că nu v-a susţinut niciodată... pe deasupra este complet aerian. Oamenii mei din minister îmi spun că nu întreprinde nimic pentru prinderea asasinului. Dacă în două săptămâni nu-l prinde, cred că ar trebui demis. Ar fi o implicare decisă a dumneavoastră în acest caz şi ar arăta opiniei publice cine conduce. Cine are puterea.

- Oricum, dacă în câteva zile nu se întâmplă nimic, trebuie să cadă nişte capete. Iar cu Sandu vorbesc eu... Nu-mi plac oamenii cărora trebuie să li se reamintească prea des cine i-a pus în funcţii. Ce-şi imaginează... Că dacă pierd alegerile o să-l ţină cineva acolo fiindcă e drăguţ cu opoziţia. Şi dacă nu facem o conferinţă de presă poate convocam aici o întâlnire cu directorii de publicaţii... informală. Şi nu-l invitaţi pe Marius Ionescu şi pe nimeni altcineva din ziarul lui.

Între timp apăru purtătorul de cuvânt cu textul comunicatului.

Preşedintele făcu vreo două schimbări minore, îl mai întrebă o dată dacă se vorbise cu Horică, se vorbise, dacă mai exista vreun potenţial pericol de atac din altă parte, nu exista şi dacă mai era vreun comunicat de dat.

- Tocmai vroiam să vă spun. Sunt inundaţii în nordul ţării... Poate ar fi bine să trimitem nişte ajutoare şi să anunţăm în presă valoarea lor. Eventual, poate faceţi o vizită în zonă...

Preşedintele dădu din cap şi reîncepu să citească atent articolul lui Marius Ionescu.

8.

Întotdeauna m-am întrebat de ce oamenii politici, odată ajunşi într-o funcţie importantă, încep să se teamă de presă. Atunci când se află în opoziţie sau când nu au nicio funcţie, doar stau în banca lor din parlament, curtează jurnaliştii, sunt populari cu ei, le dau telefoane, le cer sfaturile. Şi nu uită niciodată să-i asigure pe aceştia că, dacă vor ajunge la putere, nu vor repeta greşelile guvernanţilor de atunci. Când ajung la putere, brusc nu mai sunt de găsit la telefon, presa este inamicul numărul unu, jurnaliştii care îi critică devin duşmani personali care trebuie spulberaţi. Brusc orice atac la adresa lor este un atac la adresa siguranţei naţionale şi atunci trebuie umblat puţin şi la legea presei.

Remarcam într-o discuţie purtată la o masă rotundă a BBC în urmă cu mai bine de trei ani că la liderii politici români există sindromul presei de partid.

Chiar nostalgia presei de partid. Presa care îi laudă. Şi atunci când ajung la putere oamenii politici încearcă cu disperare să-şi creeze ziare care să-i laude.

Nu ţin neapărat să atac o putere, dar rolul presei este acela de a trage semnale de alarmă. Nu e nevoie de gazete de perete care să laude realizările oamenilor politici.

Ei sunt plătiţi să aibă realizări. Iar noi, jurnaliştii oneşti, trebuie să-i penalizăm atunci când greşesc, nu să-i lăudăm când îşi fac meseria.

În recenta problemă a ucigaşului în serie din Bucureşti, problemă pe care ziarul meu nu a tratat-o cu insistenţa morbidă a unor colegi de breaslă, Preşedintele României s-a apucat din nou să dea lecţii presei şi să viseze la epoca ziarelor Scânteia şi România Liberă. Într-un comunicat halucinant pe care l-am primit ieri la redacţie, preşedinţia ne informa că respectivul asasin, neprins dealtfel, nu a comis decât patru crime nu cinci aşa cum afirmă nişte ziare. E bine să pătrundem un pic în acest caz. Comunicatul preşedinţiei, realizat probabil de fabrica de consilieri din palat, oameni care-i fac rău, nu bine, Preşedintelui, era un răspuns dat editorialului scris acum trei zile de Marius Ionescu. Dintotdeauna am apreciat stilul virulent al lui Marius Ionescu,

deşi nu am fost mereu de acord cu politica ziarului său. Pot spune însă că acum trei zile Marius Ionescu a greşit.

Preşedintele nu are nimic de a face cu criminalul în cauză. E treaba poliţiei să-l prindă şi a justiţiei să-l condamne. E chiar naiv să ţi-l imaginezi pe Preşedinte făcând pe detectivul prin parcurile întunecate ale Capitalei. Dar Preşedintele a demonstrat că Marius Ionescu nu a greşit complet. Comunicatul preşedinţiei prin care naţiunea e anunţată că sunt patru, nu cinci crime face parte din lungul şir al tâmpeniilor actualului mandat. Dacă preşedinţia ne lămureşte ce-i cu crimele, de ce mai ţinem un minister de interne, o poliţie, o procuratură? Dacă cetăţeanul Preşedinte s-a haiducit şi pleacă pe coclauri la vânătoare de infractori de ce să mai plătim criminalişti, de ce să mai plătim investigatori? Încă o dată, a câta oară în, să sperăm, scurta sa carieră de Preşedinte, şeful statului român s-a trezit vorbind şi a emis un comunicat către ţară, comunicat care nu interesează pe nimeni.

În aceeaşi zi cu comunicatul, presa cotrocenistă a publicat încă un reportaj victorios despre solia de pace din Azerbaidjan.

Marius Ionescu a greşit cerându-i Preşedintelui să se ocupe de cazul asasinului în serie, dar Marius Ionescu a greşit pe banii săi şi în paginile ziarului pe care-l conduce. Preşedintele greşeşte pe banii noştri, îşi publică omagiile pe banii noştri şi tot pe banii noştri îmi dă mie lecţii de presă.

De aceea, anunţ acum că voi refuza orice invitaţie la Cotroceni din partea sa. Nu am ce să discut cu un om care crede din start că ştie meseria de gazetar mai bine decât toţi aceia care o practică.

- De unde ştia jigodia asta de Cârstea de invitarea jurnaliştilor la Cotroceni? De aici se scurg informaţii... Iar acesta este cel mai grav lucru posibil. Nu-mi ajunge că trebuie să vorbesc în şoaptă, fiindcă toţi SPP-iştii ăştia mă urăsc. Acum trebuie să mă feresc şi de proprii colaboratori. Am fost doar noi trei în această cameră când am vorbit despre invitarea jurnaliştilor. Asta a fost acum două nopţi. Şi astăzi Cârstea are informaţia în ziare. Şi mă atacă. Şi-mi compromite şi intenţia. Fiindcă toţi ceilalţi, pe care nu i-am invitat încă, o să creadă că pe Cârstea l-am invitat înaintea lor. Cu mult înaintea lor şi, pe deasupra, m-a şi refuzat. Cum ies din situaţia asta? Treaba dumneavoastră, a consilierilor mei, este să mă protejaţi. Nu să-mi faceţi probleme. Iar dumneavoastră nu numai că nu mă protejaţi, dar îmi sporiţi imaginea

negativă. Până acum mă ataca doar Ionescu. Astăzi a apărut şi Cârstea... Cine se mai pregăteşte?

-Domnule Preşedinte..., începu timid purtătorul de cuvânt, dar Preşedintele îl întrerupse.

- Când aţi luat această funcţie mi-aţi zis că aveţi o relaţie excelentă cu Cârstea. Că v-a fost profesor în ale jurnalisticii. Că aţi fost angajatul favorit al lui...

- Ştiţi că este o problemă cu Cârstea... El consideră că v-aţi îndepărtat de el după ce aţi ajuns Preşedinte.

- M-am îndepărtat şi de nevastă-mea ... N-o mai văd cu zilele, dar asta nu o determină să scrie editoriale tâmpite împotriva mea. Normal că m-am îndepărtat. Când eşti în opoziţie ai timp de jurnalişti. Când eşti la putere nu ai timp. Ştiţi ce mi-a cerut prietenul dumneavoastră Cârstea în primele două săptămâni de mandat. Cinci posturi de ambasador. Dintre care unul în Marea Britanie. I-am rezolvat doar două şi s-a supărat. Şi acum mă atacă... Auziţi... Ia rechemaţi-i pe cei doi. Tunisia şi parcă Filipine. Măcar să ştie de ce mă înjură.

Consilierul pe probleme de securitate notă în carneţel că trebuie să-l oprească pe Preşedinte să facă gestul acesta. Avusese ostilitate din partea Ministerului de Externe atunci când făcuse numirea, acum ostilitatea va fi şi mai mare. Oricum, după scurgerea aceasta de informaţii cariera purtătorului de cuvânt este complet compromisă. Probabil că nu va fi eliberat din funcţie imediat, dar va trece pe linie moartă şi apoi i se va oferi un post la CNA, sau prin diplomaţie, sau prin consiliul de administraţie al televiziunii. Următorul pe listă este şeful S.R.I. şi imediat după aceea ministrul de interne. Şi astfel în jurul Preşedintelui se va face curăţenie.

9

Nea State fusese cel mai elegant bişniţar de bilete de cinematograf.

Era întotdeauna îmbrăcat în costum cu cămaşă albă, curată la guler, şi cravată asortată. Iarna purta un palton lung, negru şi un fular alb de mătase. Vorbea întotdeauna frumos clienţilor, chiar dacă le solicita preţul dublu sau chiar triplu în funcţie de cererea pe care o avea filmul.

Când începea să ruleze un film nou în centru, nea State îl vedea de la primul matineu, pentru ca apoi să poată dialoga cu clienţii. Dacă oamenii

dădeau un ban, trebuia să ştie pe ce-l dădeau. Nu avusese niciodată probleme cu miliţia, deşii în ultimii ani ai lui Ceauşescu avea propria sa reţea de bişniţari, se extinsese şi la Cinematecă şi din când în când la spectacolele de la Teatrul Mic. Cei care lucrau pentru el erau tot bine îmbrăcaţi şi foarte politicoşi. Dacă vreunul îndrăznea să ridice vocea la un cumpărător, zbura pe loc.

În 1989 se căsătorise cu o puştoaică de 16 ani. Ajunsese deja la 40 de ani şi trebuia să se aşeze şi el la casa lui. Nunta fusese evenimentul cartierului. După câteva luni venise revoluţia şi lucrurile începuseră să se strice. În vreo trei ani afacerea cu biletele n-a mai fost interesantă, oamenii nu mai veneau la cinematografe, nu mai mergeau la teatre. Stăteau în faţa televizorului sau făceau mitinguri.

Încercase să-şi deschidă propia afacere, dar nu-i mersese nimic. Acum vindea casete cu manele şi cu muzică ţigănească în faţă la Magazinul Unirea. Îşi mai folosea talentul de vorbitor să convingă eventualii cumpărătorii, dar timpurile s-au schimbat. Cămăşile nu mai erau de mult albe, nici în costum nu prea mai venea, iar acasă lucrurile îi mergeau rău.

Nevastă-sa avea 26 de ani iar el deja trecea de 50. Când banii n-au mai fost au început scandalurile.

Şi acum, cum el lipsea toată ziua de acasă, auzise că se încurcase cu un ţigan şmecher de prin cartier. Într-o seară aproape că o prinsese cu nenorocitul ăla, iar nevastă-sa nici măcar nu se mai ostenise să nege.

Vecinii îşi dădeau ghionturi când îl vedeau, şi unul nou mutat în bloc îl întrebase ce-i mai face fata. Ce să-i spună... Că nu-i fii-sa, că e nevastă-sa.

Ca să nu se enerveze şi ca să n-o vadă prea repede, seara după ce ducea casetele la depozit şi după ce semna chitanţierele şi actele de predare-primire intra la câte un film de pe bulevard. Ajungea acasă după zece noaptea. Ea îi spunea nervoasă că nu-s bani, că vrea în concediu, că-l părăseşte, apoi se întorcea cu fundul la el şi se culca.

Deşii taică-su avusese patima beţiei, sau poate tocmai fiindcă îl văzuse pe ta'su murind în comă alcoolică, nea State nu punea gura pe băutură, îşi amăgea supărarea văzând filme. Dar în seara asta nu prea avea chef de cinematograf. Fusese prea cald şi nu-şi dorea decât o baie bună şi un pahar de apă rece. Lăsă casetele la depozit, semnă actele şi plecă agale spre casă. În metrou aţipi şi se trezi la două staţii după.

Când ajunse în faţa blocului văzu luminile roşii şi albastre ale maşinilor de poliţie. Erau vreo patru echipaje, o ambulanţă şi o mulţime de gură-cască. Atunci când se apropie de intrarea în bloc o vecină de la parter îi spuse unui poliţist în uniformă că el era soţul Angelicăi. I se înmuiară picioarele.

Poliţistul îl luă pe sus... Că de unde vine, că ce a făcut în ultimele trei ore, dacă l-a văzut cineva în perioada asta. Încercă să afle ce se întâmplase, dar cu poliţistul ăla nu se putea vorbi. O tot ţinea că-l înţelege, dar c-ar fi mai bine să recunoască. Apăru şi un civil care îl întrebă acelaşi lucru ca poliţistul. Unde să fie?... La serviciu. Le povesti ziua de lucru, actele de la depozitul de casete...

Le dădu şi numărul de telefon şi norocul lui că acolo era cineva care confirmă povestea. Ce s-a întâmplat cu Angelica? Cu Angelica nimic, dar cineva i-a luat gâtul lui Sile, ţiganul cu care nevastă-sa trăia. L-a găsit o vecină în pasajul dintre scările 3 şi 4, rezemat de ghena de gunoi. Mort.

10.

Avea 45 de ani, dar arăta ca de 60. Îşi ţinea, vară sau iarnă, toată garderoba pe ea şi peste părul slinos purta un soi de turban de lână roz, scămoşat şi murdar. Alerga după oameni pe stradă cu mâna întinsă mormăind un soi de rugăciune căreia nu-i mai reţinea cuvintele în totalitate. Deşii arăta rău de tot şi cam juma de zi nu prea se ţinea pe picioare de beată, aduna zilnic destui bani. Probabil că oamenii îi dădeau ceva numai să scape de ea. Vagabonzii de pe la Piaţa Universităţii îi spunea Găurica, dar pe ea o chema Maria. Lucrase 15 ani la o filatură şi cum în schimbul trei era cam frig o luase pe băutură. Puţin-puţin, apoi mai mult, până când ajunsese să se trezească prin şanţuri sau să adoarmă pe bănci în parcul din faţa blocului. Sătul de ea şi de batjocura vecinilor, bărbat'su o dăduse afară din casă.

Filatura se închisese şi oricum nici ăia nu erau dornici să o mai ţină pe acolo. Încercase să cerşească prin gară sau prin faţa bisericilor, dar luase nişte bătăi crunte de la cerşetorii care aveau vadul acolo sau de la haidamacii care aveau grijă de ei. Aşa îl cunoscuse pe Costi şi acum lucra pentru el. Tot ce strângea îi dădea lui, iar el avea grijă de ea, îi dădea să mănânce şi îi mai lăsa nişte bani de băutură. Încercase de câteva ori să nu-i dea toţi banii, dar o turnaseră nişte puradei care cerşeau peste drum de ea. Îi trăsese Costi câteva

şuturi de nu i-a mai trebuit. Cât îi dădea era bine şi gata. Mai bine decât bătaia. Acum că era vară ieşea de dimineaţa pe stradă.

Pe la prânz apărea şi Costi. Se rezema de cabina telefonică şi-şi aprindea o ţigară. Dacă strânsese bani destui, îi dădea şi ei o ţigară. Dacă nu, lua banii fără vreo vorbă, se mai învârtea prin zonă şi apoi pleca la ceilalţi care cerşeau pentru el. Îl vedea din nou pe seară înainte de a pleca. Seara nu era de cerşit. Nu ieşea mare lucru.

Oricum, azi nu-l văzuse deloc. Nici la prânz, nici seara. Era chiar mai bine că nu venise, că nu strânsese mare lucru şi s-ar fi enervat. A doua zi pe la prânz apăruse un ţigan, tovarăş al lui Costi, care-i spuse că de acum îi dă lui banii, fiindcă pe Costi îl mierliseră unii.

11.

Spre deosebire de alte după-amieze de luni când prezenţa la Parlament era mediocră, astăzi locul foia de deputaţi şi de jurnalişti. Reprezentatul minorităţii rromilor, Nenişor Vasile, urma să-l interpeleze pe ministrul de interne. Tema interpelării era evidentă pentru toată lumea.

Deşii avea un singur vot de negociat, pe al său , Nenişor era un personaj important datorită legăturilor extrem de strânse pe care le avea cu Preşedintele celui mai important partid de opoziţie.

Se ştia că în cazul unei victorii a acestui partid la viitoarele alegeri, deputatul rrom va ocupa o poziţie înaltă în stat. Plus că nimeni nu neglija cele peste două milioane de voturi ale rromilor. E drept că nici nu le controla nimeni, dar oricum Nenişor Vasile părea a fi cel mai în măsură să încerce să le direcţioneze într-o direcţie sau alta.

- Domnule Preşedinte al Camerei Deputaţilor, doamnelor şi domnilor parlamentari. Mă aflu aici pentru a adresa o interpelare ministrului de interne, dar şi pentru a face o declaraţie politică. Ştiţi cu toţii că în ultimele 25 de zile au fost asasinaţi şase sau chiar şapte rromi. Le-au fost tăiate gâturile ca la pui. În urma acestor crime au rămas unsprezece copii orfani şi în patru cazuri, cel ucis era singura sursă de venit a familiei. Modul de execuţie al acestor crime indică premeditarea şi a devenit evident că singurul motiv pentru care au fost ucişi este acela că erau rromi. Ţigani...

- Şi infractori! se auzi o voce din sală dinspre rândurile coaliţiei de guvernământ.

- Infractor este cel care privatizează bunurile noastre pe bani puţini ca să ia un comision gras, nu cel care fură o pâine ca să-şi hrănească familia! răcni în microfon Nenişor Vasile şi instantaneu parlamentarii partidelor de opoziţie începură să aplaude zgomotos.

Preşedintele de şedinţă solicită linişte la microfon şi deputatul rrom continuă:

- Ştim că nu ne iubiţi! Pentru voi suntem ţigani. Văd asta în privirile voastre în fiecare zi. Nu contează că am şcoală, că sunt doctor în ştiinţe, că sunt căsătorit şi am trei copii, că am făcut armata, că-mi plătesc datoriile la stat. Tot ţigan sunt. Şi pentru voi asta e rău. Din copilărie am suportat privirile astea, din copilărie am înghiţit umilinţe pe care voi nici nu le bănuiţi. Şi tata, Dumnezeu să-l odihnească, tot om cu facultate, tot om cu doctorate şi cu prestigiu internaţional, a trebuit să le suporte. De când sunt în Parlament am zis mereu că rromii, că ţiganii trebuie să se integreze în societate, că trebuie să-şi accepte şi să-şi depăşească nivelul de minoritari... Dar reţineţi, noi suntem o minoritate tare cuminte. Nu cerem plăcuţe bilingve, nu cerem facultăţi, nu cerem drepturi speciale, nu prea ne plângem la diversele comisii europene. După legea administraţiei locale pe care o votăm zilele acestea, ar trebui să cam puneţi plăcuţe bilingve româno-ţigăneşti chiar în Bucureşti. Însă considerăm că s-a ajuns prea departe. Au fost omorâţi şase rromi, doar fiindcă sunt rromi şi repet doar fiindcă sunt rromi şi nimeni dintre cei care trebuie să facă lumină şi să găsească ucigaşul nu se mişcă. Am informaţii că ministrul de interne a dat ordin ca de acest caz să nu se ocupe nimeni în mod special. Şi mă întreb de ce... Dacă erau şase unguri, maghiari din România, cu gâturile tăiate era toată lumea implicată. Pentru ţigani nu-i nicio grabă. Ei bine, nu-i aşa! Grăbiţi-vă, domnilor, că nu ştiţi cum arată un ţigan furios. Sau speriat de moarte.

La acest moment protestele celor din coaliţia de guvernământ deja acopereau în mare măsură vocea vorbitorului. Preşedintele de şedinţă cerea linişte, deputaţii opoziţiei îi apostrofau pe cei ai puterii şi Nenişor Vasile îşi zbiera interpelarea către ministrul de interne prin care-i cerea să prezinte în faţa Parlamentului rezultatele anchetei în cazul celor şase crime.

Ştia că nici ministrul de interne nici nimeni altcineva nu avea cum să prezinte date despre o anchetă în curs, dar bomba fusese aruncată. Riscul unei riposte ţigăneşti, risc inexistent la acest moment, punea actuala putere în faţa unei ipotetice confruntări etnice. Şi ce putere îşi permitea o asemenea ipoteză în Balcani, după Kosovo, mai ales când afirma oriunde în lume că este un pilon de stabilitate zonală ?

12.

Prezentatoarea de televiziune al cărei zâmbet glacial şi profesional ocupa ecranul seară de seară îi repetă întrebările pe care urma să i le pună în direct şi apoi se concentra asupra prompterului.

Unul dintre asistenţii de regie îi reverifică microfonul, ascunse firul acestuia pe sub haină în timp ce o domnişoară zglobie cu un pămătuf în mână îi îndepărtă câteva picături de transpiraţie.

Era foarte cald în studio, iar Laurenţiu Petre era la prima sa apariţie în direct. Se făcu linişte în studio, auzi semnalul muzical de începere a ştirilor şi prezentatoarea începu să vorbească:

- Bună seara. Aşa cum am prezentat în ediţiile anterioare, sâmbătă şi duminică au fost găsite în Bucureşti două cadavre care par a face parte dintre victimele ucigaşului în serie poreclit Spada. Reporterul nostru Dan Dumitrescu se află la Institutul Medico-Legal de unde ne dă ultimele amănunte despre aceste crime. Bună seara, Dan.

- Bună seara, Irina. Bună seara, doamnelor şi domnilor. Conform unor surse din interiorul Institutului Medico-Legal există aproape o certitudine că ultimele două victime: Vasile Pleşa, cunoscut în lumea interlopă ca Sile Măcelaru' şi Constantin Dumitru, cunoscut drept Costi au fost victimele aceluiaşi asasin care a mai omorât cel puţin alte patru persoane în ultimele 25 de zile. Şi Vasile Pleşa şi Constantin Dumitru erau rromi, la fel ca celelalte patru victime şi de asemenea, ambii aveau antecedente penale. Ambii au fost ucişi cu o singură lovitură de armă albă. Specialiştii criminalişti consideră că asasinul este un foarte bun mânuitor al acestei arme, ţinând seama de precizia cu care a lovit de fiecare dată. Irina?

- Dan, există vreun indiciu asupra identităţii criminalului?

- Până în acest moment, dinspre Poliţia Capitalei sau dinspre Ministerul de Interne nu avem decât o tăcere uşor iritată de insistenţele noastre. Sursele noastre de poliţie indică faptul că sunt nu mai puţin de patru echipe care lucrează pentru prinderea asasinului. Irina?

- La Institutul Medico-Legal au venit familiile celor asasinaţi? Care este atmosfera acolo?

- Acum douăzeci şi cinci de minute la Institutul Medico-Legal a sosit deputatul Nenişor Vasile, reprezentant în Parlament al minorităţii rromilor. Acesta a acuzat violent presa de susţinere a criminalului şi apoi a intrat într-o încăpere unde stă şi acum de vorbă cu familiile celor doi asasinaţi. Din câte am înţeles, cei doi vor fi înmormântaţi odată, iar la ceremonia funerară vor participa mai multe mii de rromi din Bucureşti şi din împrejurimi. Irina?

- Mulţumesc, Dan. Astăzi, Nenişor Vasile, reprezentantul minorităţii rromilor în Camera Deputaţilor a acuzat puterea de la Bucureşti că tolerează aceste crime împotriva unor rromi şi a acuzat întreaga clasă politică de discriminare etnică. În discursul său, Nenişor Vasile a ameninţat cu represalii ale minorităţii rromilor. Amalia Voicu se află acum la Camera Deputaţilor. Bună seara, Amalia!

- Bună seara.

- Care a fost reacţia deputaţilor după declaraţiile lui Nenişor Vasile?

- Reprezentanţii puterii au considerat că declaraţiile deputatului rrom sunt de natură să instige conflicte etnice şi unii dintre aceştia chiar intenţionează să solicite chemarea lui Nenişor Vasile în faţa comisiei de disciplină a Camerei. Reprezentanţii opoziţiei consideră că actuala putere a tratat cu multă superficialitate aceste crime şi că atitudinea lui Nenişor Vasile este legitimă.

- Amalia, ce părere au reprezentanţii opoziţiei despre ameninţarea cu represalii ale rromilor?

- Irina, niciunul dintre cei pe care i-am contactat nu a dorit să comenteze această parte a discursului lui Nenişor Vasile, ci s-au mărginit să critice atitudinea puterii şi a ministrului de interne. În această idee, se află lângă mine domnul Emil Zarău, secretar de stat la Ministerul de Interne. Bună seara.

- Bună seara.

- Cum comentaţi acuzele aduse de deputatul Nenişor Vasile?

- Mai întâi aş vrea să anunţ populaţia României că nu există niciun motiv de panică. Nu vor exista represalii ale rromilor şi nici alte forme de conflicte între etnii. Cât despre domnul Nenişor Vasile, ce să spun... Actul domniei sale este de o inconştienţă aproape criminală. Sper ca organele în drept să ia măsurile ce se cuvin împotriva sa.

- În legătură cu asasinul denumit Spada, ce ne puteţi spune?

- Nimic... Ancheta fiind în curs nu vă pot spune nimic. Este foarte probabil ca în acest moment acest ucigaş să se uite la televizor şi să afle de la mine detalii pe care nu ar trebui să le ştie. Ce vreau să precizez este că Poliţia şi Ministerul de Interne lucrează. Pe noi nu ne interesează aspectele etnice. O victimă este o victimă şi un ucigaş este un ucigaş. Nu contează etnia. Şi de prins îl vom prinde.

- Vă mulţumesc, domnule secretar de stat. Atât de la Camera Deputaţilor, Irina?

- Mulţumesc Amalia. În douăzeci şi cinci de zile au fost ucişi cel puţin şase oameni de către un asasin denumit Spada după obiectul cu care se presupune că ucide. Pentru a încerca să înţelegem comportamentul acestui om l-am invitat în studio pe domnul Laurenţiu Petre, doctor în psihologie. Bună seara.

- Bună seara.

- Cum interpretaţi aceste şase crime? Care ar putea fi motivul lor? De ce credeţi că acest om ucide?

- Aş vrea să fac nişte precizări. Avem de-a face cu nişte crime în serie, dar nu avem cum şti dacă este vorba de un asasin, de un cuplu de asasini sau de un grup de asasini. Istoria recentă...

- Adică ar putea să fie mai mulţi ucigaşi ?

- Da... Crimele în serie s-au dovedit în mai multe cazuri că au fost comise de mai multe persoane. Interesant însă nu este neapărat câţi sunt şi eu cred că la acest moment medicii legişti au putut constata dacă avem un solitar sau dacă avem de-a face cu mai mulţi, deci interesant este de ce ucide un criminal în serie. Literatura de specialitate îi împarte pe aceştia în trei categorii: vizionarii, justiţiarii şi hedoniştii.

- Poate explicaţi...

- Imediat. Vizionarii sunt cei care ucid, fiindcă aud voci, fiindcă sunt porunci divine care le spun să facă asta, sau fiindcă suferă de puternice devieri comportamentale. Justiţiarii ucid fiindcă trebuie să cureţe societatea de un rău sau fiindcă vor să răzbune o traumă suferită de el sau de cei apropiaţi lui. Hedoniştii ucid din plăcere. Şi aici mai există subdiviziuni din care una importantă ar fi aceia care ucid pentru câştiguri, cum ar fi cunoscutele cazuri de soţi seriali care după căsătorie îşi ucid nevestele pentru a le moşteni averea, apoi iar se căsătoresc şi iar ucid şi tot aşa. În cazul de faţă eu cred că avem de-a face cu un justiţiar sau cu un grup de justiţiari. Victimele sunt legate între ele prin nişte parametri care ne conduc la această idee. În primul rând fac parte dintr-o minoritate naţională. Sunt toţi rromi. În al doilea rând toţi au avut cazier şi dacă am reţinut bine toţi au făcut închisoare. Avem deja un altgoritm al modului în care ucigaşul îşi alege victimele. Rromi cu cazier. De ce o face? Ar putea fi multe motive... Crize din copilărie. E posibil să fi fost umilit de rromi când era copil. Sau e posibil ca cineva din familia sa să fi suferit de pe urma rromilor. După cum e foarte posibil ca el să fie rrom...

- Asasinul să fie rom?

- Da... Şi atunci am putea avea de-a face cu un vizionar. Este un asemenea exemplu, un american de origine indiană - piele roşie - Glaze îl chema, care ucidea prostituatele de origine indiană pentru a-şi curăţa rasa. Este foarte posibil ca autorul celor şase crime să ucidă rromi cu cazier pentru a-şi curăţa etnia.

- Aţi auzit acuzaţiile aduse de un reprezentant al minorităţii rromilor poliţiei şi puterii. Cum credeţi că va interpreta el această afirmaţie a dumneavoastră, conform căreia asasinul poate fi chiar rrom?

- Nu ştiu cum ar interpreta. Vreau însă să atrag atenţia că ucigaşii în serie sunt de multe ori persoane foarte inteligente, extrem de abile şi de multe ori cu suficiente cunoştinţe necesare autoprotejării. Prinderea lor este foarte grea oriunde în lume. Unul dintre cei mai celebri criminali în serie, Ted Bundy, a fost prins după vreo cinci ani de căutări timp în care se pare că a ucis peste o sută de femei. Marea problemă a prinderii ucigaşilor în serie este că aceştia par a fi oameni perfect normali. Un ucigaş în serie, poate fi - aşa cum spun americanii - vecinul tău de peste drum. De aceea, eu cred că interferenţele politicului în activitatea de criminalistică sunt şi inutile şi dăunătoare.

- Domnule Laurenţiu Petre, vă mulţumesc pentru prezenţa dumneavoastră la Ştiri. Urmează o pauză publicitară şi apoi revenim cu ştiri interne.

După ce începu publicitatea, Irina Lascăr îi strânse mâna şi îi promise încă o invitaţie într-o emisiune viitoare, apoi o domnişoară într-o rochie deosebit de mulată îl conduse spre lift de unde îl prelua un body-guard ras în cap.

Când să iasă din clădirea televiziunii, o văzu pe ecran pe Irina Lascăr anunţând că poliţia descoperise încă un cadavru cu date asemănătoare cu ale celorlalte şase, într-un garaj din Balta Albă.

13.

Ministrul de interne stătea pe întuneric în sufragerie şi acompaniat de un pahar de scotch puternic îndoit cu apă urmărea foarte atent emisiunea de pe Discovery. În 1066, William, duce de Normandia a debarcat la Pevensey, în sudul Angliei însoţit de puternica sa cavalerie şi de arcaşi. Regele de atunci al Angliei, Harold II, l-a aşteptat pe William lângă Hastings în fruntea armatei sale al cărei punct forte îl constituia infanteria formată din huscarlii, ostaşi înarmaţi cu o secure manevrabilă cu două mâini. Pe dealul Senlac, Harold, obosit după o confruntare avută cu câteva zile înainte cu vikingii, a rezistat mai multor şarje de cavalerie ale normanzilor lui William, dar moartea fratelui său şi o mică stratagemă a lui William, care a ordonat unei părţi din pedestrimea bretonă să simuleze panica au dus la înfrângerea ultimului rege saxon al Angliei.

Telefonul sună exact când era prezentată simularea pe computer a ultimei şarje a cavaleriei normande, şarjă care a dat complet peste cap linia de apărare saxonă.

- Te uiţi la emisiunea lui Preda? îl întrebă abrupt consilierul său pe probleme de comunicare.
- Nu, mă uit la Discovery.
- Uită-te şi te sun după aia...

La talk-show-ul lui Marian Preda erau în studio, faţă în faţă, Nenişor Vasile aproape congestionat de furie şi, aparent calm, dar evident nervos, chestorul Movilă, şeful Poliţiei Capitalei. Prima întrebare pe care şi-a pus-o ministrul era

cum de Movilă a mers la o emisiune fără să-i ceară aprobarea, dar îşi propuse să nu se enerveze înainte de a-l asculta pe Nenişor Vasile.

- Domnule chestor, vă întreb pentru a zecea oară în emisiunea asta... Mi-e martor domnul Preda. Domnule Preda, de câte ori l-am întrebat pe domnul chestor?

- Ce să-l întrebaţi, domnule deputat? L-aţi întrebat multe...

- L-am întrebat şi-l întreb din nou. Când îl prindeţi, domnule, pe criminalul ăsta? Câţi oameni mai trebuie să moară ca dumneavoastră să vă faceţi datoria? Spuneţi-mi, domnule chestor de poliţie, câţi oameni de-ai dumneavoastră lucrează la acest caz. Niciunul, nu-i aşa... Sursele mele din minister spun că ministrul dumneavoastră a refuzat să aloce oameni la acest caz. Dă-i dracului de ţigani a zis... Şi aşa sunt prea mulţi. Să-i omoare, dă-i dracului! Fiindcă dacă aloca un singur om, un copil, un student aflat în practică, un pensionar pe jumătate orb, tot găseaţi ceva. Dar dumneavoastră n-aveţi nimic. Şi asta nu fiindcă sunteţi proşti. Că, dacă un ţigan fură juma' de pâine, îl prindeţi în juma de zi. Trimiteţi după el o sută de băieţi cu măşti şi mai şi împuşcaţi vreo doi din ograda amărâtului...

- Domnul Preda...

Movilă se înroşise şi el.

- Mai este nevoie de mine aici sau e suficient domnul deputat care văd că are misiunea să înjure poliţia şi Ministerul de Interne?

- Domnule chestor, dumneavoastră ştiţi dacă e nevoie de dumneavoastră. Domnul deputat e liber să spună ce vrea. La fel ca şi dumneavoastră. E o televiziune independentă...

- Apropo de televiziune..., interveni din nou Nenişor Vasile. Astăzi la o altă televiziune vândută puterii, la emisiunea acriturii ăleia de Irina Lascăr...

- Domnule deputat, interveni Marian Preda... Vă rog să nu vorbiţi în emisiunea mea despre alte televiziuni...

- De ce să nu vorbesc... Ce... Nu-i o ţară liberă? Sau v-au cumpărat şi pe dumneavoastră?

Acum venise rândul moderatorului Marian Preda să se înroşească.

- Domnul deputat, acum să ştiţi că m-aţi supărat. E emisiunea mea. Televiziunea este privată şi regulile de care eu ascult sunt legile ţării şi audienţa. Atât. Nimeni nu mă cumpără şi nimeni nu mă vinde că nu-s cartof.

Da? Iar legile date de CNA nu-mi dau voie să accept pe postul de televiziune atacuri împotriva altor televiziuni. Indiferent de părerea mea despre anumite emisiuni sau despre anumite persoane, eu nu dau voie la mine în televiziune ca cineva să atace vreun jurnalist. Clar? Şi dacă mai vreţi să mai veniţi vreodată în această emisiune ar fi bine să înţelegeţi ce vă spun. Domnule chestor, vă rog.

Dar Nenişor Vasile nu renunţa cu una cu două:

- Domnul Preda... Nu trebuie să vă supăraţi...

- Domnule deputat... Acum vorbeşte domnul chestor. După aceea vorbiţi din nou dumneavoastră. Haideţi, domnule chestor.

- În primul rând... Nu am voie să fac nicio referire la nivelul la care au ajuns investigaţiile în cazul Spada. Orice detaliu pe care eu îl dau pe post poate fi util asasinului. Doi... Nu pot spune câţi angajaţi ai Ministerului de Interne lucrează la caz, dar vă asigur că sunt mulţi.

- Atunci sunt proşti, domnule!... izbucni din nou Nenişor Vasile. Sunt proşti şi o să ne ocupăm noi de prinderea asasinului.

- Care noi... Noi deputaţii, noi nenişorii, care noi?

- Noi ţiganii, domnule general, pardon, chestor de poliţie. Noi ţiganii... Şi vă spun eu... După ce-l prindem se va dovedi că era de-al vostru...

- De-al nostru de care...

- Poliţist sau în legătură cu poliţia. De-asta nu-l prindeţi... Că sunteţi băgaţi până în gât. Că atunci când alergaţi nişte ţigani amărâţi care fură o pâine sunteţi tare buni!

Marian Preda interveni din nou, îl opri pe deputat şi-l invită pe Movilă să vorbească.

- La acest moment, trebuie să recunosc, nu ştiu cum să calific declaraţiile deputatului Vasile. Prostie sau rea-voinţă.

Nenişor Vasile vru din nou să sară, dar privirea moderatorului îl opri. De data aceasta.

- Sărmanii infractori la care domnul deputat face referinţă, aceia după care mergem cu echipe de intervenţie speciale, sunt urmăriţi atât în România cât şi prin Europa pentru cam toate infracţiunile care există. În cursul arestărilor sărmanilor infractori care fură o pâine, s-a întâmplat nu de puţine ori ca aceştia să tragă cu mitraliera asupra poliţiştilor şi chiar să omoare poliţişti.

Doi... În cazul Spada vreau să asigur lumea care se uită la televizor că suntem pe urmele criminalului, dar meseria aceasta nu se face cu vorbe şi cu declaraţii iresponsabile.

- Dar cu prostia aia pe care aţi aruncat-o pe piaţă cum că asasinul e ţigan ce mai e?

- Nu am informaţii...

- Hai, dom' general... Că pe postul ăla de televiziune -n-am voie să-i dau numele că se supără domnul Preda - apare numai ce vrea Cotroceniul. A venit un împiedicat şi a spus că asasinul e ţigan. Asta ce mai e?

- Repet... Nu am informaţii...

Marian Preda anunţă că în telefon se află Laurenţiu Petre, psiholog, cel care a făcut afirmaţia că asasinul este ţigan.

- Bună seara, domnule Petre.

- Bună seara.

- Ia spune, domnule Petre... Cine ţi-a dat ordin să spui minciuna aia pe post? Unde eşti dumneata angajat?

- În primul rând... Nu am afirmat că asasinul este ţigan. Am afirmat că ar putea fi... Şi am dat exemple din literatura de specialitate. Apoi... Sunt specializat în psihopatologie şi am un doctorat luat în Statele Unite exact pe tema ucigaşilor în serie. Am studiat patru ani la Academia de Studii Comportamentale de la Quantico. Iar de lucrat, lucrez în cadrul Serviciului Român de Informaţii.

- Ce v-am spus... E pus de putere.

- Nu sunt pus de nimeni, domnule deputat. Azi v-aţi lăudat în Parlament că sunteţi doctor în ştiinţe. Ştiu că sunteţi şi eu vă respect pregătirea, dar de ce nu o respectaţi şi dumneavoastră pe a celorlalţi? Nu cred că faceţi un serviciu etniei dumneavoastră atacând toate instituţiile statului român. Din contră... De asemenea, nu faceţi niciun serviciu etniei dumneavoastră vorbind despre represalii şi despre răzbunări. În ceea ce priveşte asasinul, poziţia domnului Movilă este singura corectă. Până nu este prins nu se poate vorbi nimic.

- Domnule Petre... Până la capăt, tot nu înţeleg de ce aţi afirmat că poate fi un rrom asasinul?

- Domnule Preda... Acel om ucide după un algoritm. Victimele lui sunt rromi cu cazier. De aici începând, sunt foarte multe căi de urmat. Una dintre ele este aceea că avem de-a face cu un individ care crede că prin aceste crime - eliminând elementele pe care el le consideră stricate - face un serviciu etniei sale. Poate fi şi un alt motiv de natură personală. Repet... Eu am lansat o ipoteză... Şi încă un aspect. Asasinul, rrom sau nu, tot asasin este. Tot foarte periculos este şi tot trebuie prins. Toată discuţia aceasta politizată nu serveşte nimănui.

- Sunt de acord cu dumneavoastră... Vă mulţumesc, domnule Petre. La revedere. Ei, domnule deputat... Cum e?

- E drept că m-am cam înfierbântat... Eu nu cred că ucigaşul e ţigan şi cred în continuare că este poliţist sau are legături cu poliţia şi de aia nu este prins. Dar vreau să vă spun ceva foarte serios...

- Până acum să înţeleg că n-aţi fost serios...

- Vreau să vă spun că dacă nenorocitul ăsta nu este prins o să fie probleme. Pe care nu le face nici Nenişor, nici Uniunea Rromilor... Lumea nu cunoaşte sufletul ţiganului. Înghite cât înghite, rabdă cât rabdă, dar la un moment dat nu mai rabdă.

- Iar instigaţi, domnule deputat? interveni Movilă.

- Domnule chestor, îi răspunse Nenişor Vasile, neobişnuit de calm. Nu vă ameninţ, doar încerc să vă pun în gardă. Prindeţi-l mai repede. Prindeţi-l, apoi judecaţi-l şi gata... Morţii o să rămână morţi, viii o să-şi vadă de-ale lor. Acum încep să se amestece. Morţii cu viii. Şi nu e bine...

14.

Pe la trei dimineaţa, deasupra Bucureştilor fusese o rupere de nori teribilă. Zilele de căldură se răzbunaseră şi după câteva minute bune de trăsnete care treziseră lumea din somn, peste Capitală au început să cadă perdele de apă. La şase, când primul val de oameni pleca spre muncă oraşul era inundat şi ploaia nu se oprise. Zeci de şoferi ghinionişti, desculţi şi cu pantalonii suflecaţi, făceau ture în apa până la genunchi din jurul maşinilor înţepenite în câte o baltă mare ca un lac din mijlocul intersecţiilor aflate la capătul de jos al diverselor pante din Bucureşti.

În jurul camionului care purta sicriele lui Sile Măcelaru şi lui Costi erau adunaţi cei veniţi să-i conducă pe ultimul drum. Deşii se anunţaseră peste două mii de persoane, ploaia care de-abia stătuse şi proasta organizare reduseseră numărul rromilor prezenţi, la mai puţin de două sute cincizeci. Cortegiul funerar porni pe bulevardul Câmpia Libertăţii, apoi intră pe strada Liviu Rebreanu şi coti printre blocuri spre cimitirul Izvorul Tămăduirii. La câţiva metri în spatele convoiului se aflau deputatul Nenişor Vasile, vicepreşedintele Fundaţiei pentru Apărarea Drepturilor Omului, Andrei Gabriel Iliescu, preşedintele Ligii pentru Protecţia Minorităţilor, Dan Pavelescu şi un jurnalist american, trimis la Bucureşti de Amnesty International.

Toată procesiunea era înconjurată de un cordon de jandarmi şi era urmărită de la distanţă de două jeep-uri ale unităţii antitero. Deşii îşi anunţaseră prezenţa mai mulţi lideri ai lumii interlope, prieteni şi colaboratori ai lui Costi, Sile Măcelaru' nefiind un personaj important - niciunul nu se afla de faţă.

În jur de patruzeci de fotoreporteri, cameramani şi jurnalişti se foiau în jurul procesiunii care începuse să coboare pe Drumul Murgului, pe lângă zidul cimitirului.

Dinspre blocurile aflate de partea cealaltă a drumului au început să se audă fluierături şi strigăte. Toate camerele s-au îndreptat brusc în direcţia respectivă. La etajele patru şi cinci erau mai multe persoane care vociferau către convoi. Chiar la parterul blocului respectiv un pensionar îşi flutura ameninţător bastonul şi striga. Doi jurnalişti s-au repezit spre el să-l filmeze, dar moşul a intrat repede în scara blocului.

Şi din blocul alăturat, de la mai multe etaje se auzeau strigăte şi huiduieli. Câţiva tineri cam de vârsta liceului aflaţi pe spaţiul verde dintre blocuri salutară convoiul ca la armată, dar apoi îşi continuară gestul cu mâna în dreptul gâtului, gest care simbolizează de multă vreme moartea.

Tricoul unuia dintre puşti avea imprimat pe el o sabie însângerată, din picăturile de sânge care se scurgeau fiind scris SPADA.

Doi rromi din margine au vrut la un moment dat să se îndrepte spre grupul de tineri, dar un ofiţer de jandarmi care era alături i-a oprit.

În spatele convoiului, maiorul Costache, responsabilul de obiectiv realiză că lucrurile se pot complica şi solicită prin staţie ajutoare. Ştia că foarte

aproape mai erau două camioane pline de jandarmi. Trimise apoi trei jandarmi din spatele convoiului să-i gonească pe tinerii în cauză care plecară fără prea multe comentarii.

De la o fereastră a unuia dintre blocuri zbură spre camion un borcan plin cu lichid. Borcanul se izbi de marginea camionului, cioburile îi atinseră pe cei din camion şi pe cei din primul rând, iar lichidul se scurse pe peretele de lemn al maşinii. Un rrom din camion duse mâna la faţă, mirosi şi strigă la cei de jos că în borcan fusese urină.

În câteva secunde, luând pe nepregătite pe toată lumea, rândul se rupse şi peste două duzini de rromi trecură prin lanţul de jandarmi şi se năpustiră spre blocul în cauză. Jandarmii de pe cealaltă parte a dispozitivului trecură imediat printre rromii care rămaseră pe loc şi reformară lanţul dintre convoi şi bloc, în timp ce colegii lor îi fugăreau pe ceilalţi. Unul dintre rromi văzuse că borcanul plecase de la etajul doi şi le strigă celor care acum intrau în scara blocului. Jandarmii îi ajunseseră pe majoritatea fugarilor, dar patru o luară fugind pe scări în sus. Un pensionar prins de val chiar în intrarea blocului fusese proiectat prin geam şi acum stătea întins pe jos şi striga după ajutor, dar nimeni de la parter n-avea curaj să deschidă uşa.

Cei patru ajunseră la etajul doi şi identificară uşa. Începură să dea cu picioarele şi după câteva lovituri uşa ieşi din balamale cu tot cu o bucată de tencuială. Holul casei era întunecos, deschiseră uşa de la bucătărie unde nu era nimeni, apoi cămara, tot nimeni. În sufragerie nimeni, unul ieşi pe balcon de unde fu văzut de cei de jos care începură să strige. Uşa care dădea din sufragerie în holul dinspre baie şi dormitoare era încuiată. Iar lovituri de picioare, dar până să cedeze, în spatele lor apărură patru bărbaţi de la poliţie îmbrăcaţi în negru, cu măşti pe faţă şi cu armele pregătite. Le ordonară să se întindă pe jos, cu mâinile la spate, le puseră cătuşele şi îi scoaseră din casă. Maiorul Costache se apropie de uşa închisă şi bătu.

- Poliţia... Deschideţi!

Din partea cealaltă nu se auzea nimic. Bătu încă o dată mai tare, dar nimic. După o nouă tentativă puse doi băieţi să rezolve uşa. Apoi dădură de uşa de la dormitor, şi aceea închisă. Din nou bătăi, din nou nimic, din nou băieţii care trecură şi prin uşa respectivă. În dormitor erau doi puşti.

Unul de 16 ani şi altul de 12, livizi de frică şi cu ochii roşii de plâns. Ei aruncaseră borcanul fiindcă la ei în cartier ţiganii fac legea şi îi bat de îi năucesc de câte ori îi prind şi le furaseră şi o bicicletă şi Spada face foarte bine ce face. Maiorul Costache i-ar fi plesnit de câteva ori, dar se mulţumi să-i înjure zdravăn, apoi îi puse să-şi sune părinţii şi să-i aducă rapid acasă. Lăsă înăuntru şase jandarmi şi coborî în stradă unde lucrurile se calmaseră.

Convoiul intrase în cimitir, toată zona era împânzită de jandarmi, poliţişti şi unităţi antitero. Bătrânul scos prin geam fusese dus la spital, dar nu avea decât două tăieturi uşoare pe faţă, iar cei patru erau deja în dubă înspre secţie.

Norii se risipiseră complet şi soarele începuse deja să usuce bălţile de pe drumuri.

Urma o nouă zi frumoasă de septembrie.

15.

Conferinţa de presă a principalului partid de opoziţie era condusă, ca de obicei, de Radu Rădulescu, preşedintele partidului şi candidatul acestuia la funcţia supremă în stat la alegerile următoare. Sondajele îl arătau deja înaintea actualului Preşedinte şi mai erau mai bine de douăsprezece luni până la alegeri. Deşii tema anunţată a conferinţei de presă era legată de atacarea rectificării bugetare realizată de executiv în vacanţa parlamentară, Radu Rădulescu modifică ordinea de zi şi dădu citire unui comunicat ce reflecta punctul de vedere al partidului său faţă de incidentele de lângă cimitirul Izvorul Tămăduirii.

- Partidul nostru alături de întreaga opinie publică responsabilă din România urmăreşte cu îngrijorare deteriorarea condiţiilor de viaţă ale marii mase populare şi creşterea nivelului de sărăcie al populaţiei. În ultimii trei ani s-au accentuat grav fenomenele globale de sărăcie colectivă şi a crescut de asemenea şi numărul fenomenelor secundare generate de sărăcie care fac tot mai grea viaţa românilor. Asistăm, pe fondul politicilor de dreapta duse de actuala putere, la o recrudescenţă a violenţei urbane, la o creştere îngrijorătoare a infracţionalităţii, a urii interetnice şi interconfesionale şi a intoleranţei. În acelaşi timp nu poate fi ignorată incapacitatea actualei puteri de a face faţă acestor fenomene.

Deşii în urmă cu trei ani, în campania electorală, partidele din coaliţia de guvernământ anunţau declanşarea unei largi campanii de eradicare a fenomenelor antisociale, constatăm acum că şi această promisiune a fost făcută doar pentru amăgirea electoratului. În casele noastre este mai multă sărăcie, iar pe străzile noastre este mai multă nesiguranţă. Un ultim şi tragic exemplu al totalei degringolade a instituţiilor statului este şi cazul cunoscut sub numele de Spada. De mai bine de o lună, populaţia Capitalei asistă terorizată la actele demente ale unui criminal sau ale unui grup de criminali fără ca poliţia să aibă o soluţie. Incompetenţa poliţiei a dus ieri şi la confruntări violente între cetăţeni speriaţi, nesiguri şi neapăraţi. În condiţiile în care în cel mai scurt timp cazul Spada nu va fi rezolvat prin prinderea, judecarea şi condamnarea vinovaţilor detensionând astfel situaţia din Bucureşti, vom lua toate măsurile politice care se impun pentru rezolvarea situaţiei mergând până la iniţierea unei proceduri de suspendare a Preşedintelui ţării, care, în calitate de şef al Consiliului Suprem de Apărare a Ţării, are atribuţii foarte clare în această direcţie. De altfel, trebuie să-i amintim actualului şef al statului articolul 80 paragraful 2 din Constituţia României, citez: „Preşedintele României veghează la respectarea Constituţiei şi la buna funcţionare a autorităţilor publice. În acest scop, Preşedintele exercită funcţia de mediere între puterile statului, precum şi între stat şi societate.

Deşii nu face parte din atribuţiile sale de lider regional, actualul Preşedinte trebuie să-şi amintească de ce se află în această funcţie şi trebuie să înţeleagă că este nu numai reprezentantul României peste hotare, dar şi Preşedintele tuturor românilor, deci şi al celor opt asasinaţi în ultima lună. De aceea, îi sugerăm Preşedintelui să privească mai atent modul în care membrii Executivului îşi execută obligaţiile şi cum conducerea Ministerului de Interne înţelege să-şi îndeplinească sarcinile de serviciu.

Radu Rădulescu lăsă foile pe masă, îşi scoase ochelarii şi-i întrebă pe jurnaliştii din sală dacă au nelămuriri în legătură cu acest comunicat pentru ca mai apoi conferinţa de presă să-şi continue ordinea de zi anunţată anterior. Reprezentantul unui post britanic de radio cunoscut pentru comentariile acide la adresa principalului partid de opoziţie se ridică în picioare:

- Domnule Rădulescu, care sunt relaţiile dumneavoastră cu domnul Nenişor Vasile, reprezentantul minorităţii rromilor în Parlament?

- Domnul Vasile este un important om de cultură din România. De asemenea, l-am cunoscut bine pe tatăl domnului Vasile şi vreau să vă spun că ar fi bine ca toţi rromii din România să aibă conduita acestei familii.

- Domnul Nenişor Vasile a afirmat în cadrul Parlamentului că este iminentă izbucnirea unui conflict între români şi rromi. Cum comentaţi această afirmaţie din perspectiva celor întâmplate ieri la cimitirul Izvorul Tămăduirii?

- Despre afirmaţiile domnului Vasile vă rog să-l întrebaţi pe dânsul, însă, aşa cum am precizat şi în comunicatul pe care l-am citit, consider ca fiind foarte gravă escaladarea violenţei şi a intoleranţei interetnice. Şi consider actuala putere ca principal vinovat pentru această escaladare.

- Este adevărat că domnul Nenişor Vasile va candida pe listele partidului dumneavoastră în viitoarele alegeri? insistă jurnalistul de la postul britanic de radio.

- Nu ştiu dacă va candida sau nu, dar nu înţeleg relevanţa întrebării în acest context. Din câte mi se pare mie problema nu este domnul Vasile şi nici partidul meu. Problema este criminalul alintat de dumneavoastră, presa, drept Spada, care omoară liniştit prin Bucureşti, fără ca poliţia să-l prindă. Oricum, mai aveţi alte întrebări?

- Domnule Rădulescu, se ridică în picioare reprezentantul unei televiziuni particulare, când aţi vorbit de suspendarea Preşedintelui, aţi luat desigur în calcul majoritatea pe care o are actualul şef al statului în Parlament. Cum credeţi că veţi aduna cele două treimi necesare acestei proceduri?

- Eu refuz să-mi imaginez Parlamentul ca pe o maşină de vot şi să-i consider pe parlamentari nişte roboţi fără minte. Sunt convins că, dacă situaţia o va cere, o bună parte dintre parlamentarii puterii vor veni alături de noi. Sper însă ca măcar în ceasul al doisprezecelea această putere să-şi onoreze mandatul cu care a fost investită.

- S-a lansat ipoteza că asasinul ar putea fi chiar rrom. Cum comentaţi această afirmaţie... Credeţi că este o intoxicare lansată de actuala putere?

- Prefer să nu mă lansez în speculaţii pe această temă. Nu am de unde să ştiu cine este asasinul. Şi cred că asta este şi marea problemă a acestui moment, că nu ştim cine este asasinul şi fiecare îşi dă cu părerea.

Inclusiv poliţia. Eu zic ca mai întâi să-l prindă şi apoi o să ne lămurim dacă este sau nu rrom.

Tom Evans, jurnalistul american care însoţise convoiul funerar la cimitirul Izvorul Tămăduirii se ridică în picioare:

- Domnule Rădulescu... În drum spre cimitir, am văzut tineri români comportându-se complet iresponsabil. Îi provocau pe rromi... Am văzut un bătrân culcat la pământ de rromi şi am văzut copii aruncând o sticlă cu urină spre coşciug. Pe feţele lor am văzut ură, ură faţă de oameni aparţinând altei rase. Eu sunt reporter de război. Am fost în Bosnia, am fost în Nagorno-Karabach, am fost în Somalia şi acum vin din Kosovo... E peste tot aceeaşi ură. Şi cred că aceasta este adevărata problemă, nu asasinul, nu actualul preşedinte, ci ura dintre români şi rromi...

Radu Rădulescu zâmbi larg, îşi scoase din nou ochelarii de pe nas şi dând încet din cap îi răspunse americanului în engleză, după ce refuză cu un gest scurt translaţia:

- Domnule Evans... Suntem un popor foarte tolerant. N-avem probleme etnice. Ne iubim între noi, în ţara asta, România nu e Kosovo. România nu e Bosnia. Credeţi-mă... Suntem un popor cu totul diferit. Nu am avut în istoria noastră probleme etnice. Dar vorbind despre probleme, întrebaţi 66% din cetăţenii români, veţi afla că adevărata lor problemă este acest guvern. Şi dacă puneţi întrebarea mâine, procentul va fi şi mai mare. Dar la anul îi vom schimba de la putere şi toate aceste probleme vor înceta să existe.

16.

În urmă cu trei ani a fost o secetă foarte mare... Una dintre cele mai mari din acest secol. N-a plouat cu lunile, au fost recolte compromise şi la un moment dat am fost ameninţaţi chiar cu o penurie de produse agricole.

Dacă citeai comunicatele fostului partid de guvernământ, actualmente partid de opoziţie, te lămureai că în România este secetă din cauza puterii şi a Preşedintelui. Acum doi ani, aşa cum avem noi noroc, au fost inundaţii. Case luate de viitură, oameni sărăciţi, chiar şi câţiva morţi. Din nou recolte distruse, din nou nenorociri. La conferinţele de presă ale respectivului partid iar aflai că vina pentru ploaie de data aceasta o poartă tot puterea şi tot Preşedintele. Mai ales Preşedintele.

Anul trecut am avut o iarnă grea. A început să ningă în octombrie şi s-a oprit în aprilie. Drumuri blocate, oameni înzăpeziţi, probleme de tot soiul. Vina era din nou a Preşedintelui şi a puterii.

Acum nu mai plouă în exces, nici secetă nu e şi iarna e încă departe. A apărut însă un criminal în serie, care a făcut deja opt victime. Citind comunicatul de presă al principalului partid de opoziţie, comunicat care reflectă punctul de vedere al candidatului la preşedinţie al acestui partid, Radu Rădulescu, am aflat că şi de existenţa acestui criminal este vinovată tot actuala putere şi tot actualul Preşedinte. Depăşind această înşiruire cred că domnul Radu Rădulescu a început să-şi dorească prea mult să fie din nou Preşedinte.

Şi când domnia sa a condus ţara au fost inundaţii, secete şi ninsori abundente.Au fost şi crime... Numeroase. Au fost acte de corupţie, destule făcute chiar de apropiaţii săi. Au fost eşecuri economice şi a fost izolare internaţională. Din acest motiv, domnul Rădulescu şi partidul domniei sale au pierdut alegerile. Sunt sigur însă că dacă va fi din nou Preşedinte, domnul Rădulescu nu şi-ar dori să fie acuzat de principalul său contracandidat că toate relele care se întâmplă în România. Până atunci însă, domnul Rădulescu trebuie să înţeleagă că tendinţa de a destabiliza cu orice preţ actuala putere, chiar cu preţul unui conflict interetnic, contravine cu declaraţiile domniei sale despre patriotism şi despre responsabilităţi.

Iar în faţa unor asemenea riscuri care pot viza stabilitatea internă a României clasa politică trebuie să fie solitară. Dacă domnul Rădulescu nu a înţeles acest deziderat până acum nu are de ce să spere la fotoliul de la Cotroceni.

Mircică Antonescu îşi recitea nervos editorialul. În numai cincisprezece minute primise două telefoane iritate din partea consilierului pentru probleme de securitate naţională al Preşedintelui şi din partea secretarului general al principalului partid de opoziţie. Niciuna dintre părţi nu apreciase editorialul. Consilierul de la Cotroceni îl ameninţase că-i taie publicitatea de la AVAS şi de la Regia Tutunului, precum şi sponsorizarea substanţială venită de la o bancă privată din Transilvania, în timp ce omul lui Radu Rădulescu îl anunţase că va fi prima victimă după câştigarea alegerilor. Preşedintele ţării se supărase fiindcă, în editorial, luase în calcul ideea că Rădulescu ar putea redeveni Preşedinte.

Mai fusese deranjat şi de blândeţea tonului lui Mircică. „Nici Marius Ionescu şi nici Cârstea nu vorbesc aşa de blând despre Preşedinte. Dumneavoastră de ce sunteţi atât de amabil cu domnul Rădulescu? Credeţi că vă va ierta când va veni la putere? Ne înţeleseserăm să menţionaţi clar cele două afaceri de corupţie în care au fost implicaţi consilierii lui Rădulescu. De ce nu aţi făcut-o?”

Consilierul pe probleme de securitate naţională avea oricum un ton acru, dar când îşi şi propunea să fie dezagreabil, rezultatele erau deosebite. Mircică încercase să îi spună că articolul va avea o continuare mult mai dură, dar consilierul îi comunică aproape scârbit că s-ar putea să nu mai fie nevoie de serviciile sale, Preşedintele discutând deja cu un alt director de publicaţie cu care poate va avea o colaborare avantajoasă de ambele părţi.

Secretarul general al principalului partid de opoziţie, un mai vechi prieten al lui Mircică, de pe vremea când acesta se afla în relaţii excelente cu Radu Rădulescu, pe vremea aceea Preşedinte al României, îi comunică la fel de enervat că lucrul pe care şeful său îl detestă cel mai mult este trădarea şi că articolul în cauză ca şi întreaga sa activitate din ultimii doi ani este o trădare abjectă. „Ştii foarte bine cine ţi-a înfiinţat ziarul şi cine te-a făcut dintr-un gazetar de mâna a doua, mare şef de publicaţie. Ştii foarte bine cine te-a băgat în diverse consilii de administraţie şi cine ţi-a dat şi licenţa de import de hârtie - prima din ţară. Şeful meu înţelege foarte clar că trebuia să trăieşti şi după ce am pierdut alegerile, dar şi alţi prieteni ai noştri trăiesc fără să ne dea la cap. Una este să faci nişte compromisuri şi alta este să faci ce faci tu. Şeful meu mi-a spus să-ţi transmit că nu te uită şi că imediat după ce câştigăm alegerile se va ocupa de tine. Asta a fost din partea lui. Din partea mea vreau să-ţi spun că eşti un mare dobitoc. Şi va fi o reală plăcere să te calc în picioare. Şi acum fugi repede şi plânge-te la Cotroceni.”

17.

La cei aproape optzeci de ani ai săi, Sergiu Enescu era cel mai important analist politic al momentului. Emisiunile lui aveau audienţă, iar predicţiile lui influenţau de multe ori decisiv acţiunile liderilor politici. E drept că suficiente prognoze nu nimereau, dar nimeni nu stătea să facă analize.

Curtat din toate părţile, octogenarul îşi oferea serviciile mai ales celor de la putere, dar şi partidului din opoziţie cu viitorul cel mai glorios. Îi fusese mai greu decât se aşteptase să ajungă la actualul Preşedinte, foarte circumspect din cauza legăturilor de notorietate pe care le avusese cu Radu Rădulescu, fostul şi probabil viitorul Preşedinte al României, dar după aproape un an de răceală fusese invitat la Palat pentru o consiliere.

De atunci, vizitele erau cel puţin lunare iar Preşedintele chiar ţinea seama de sfaturile sale. Fu condus, ca de obicei, în salonul cu argintărie. Un ofiţer SPP îi aduse un ceai, câteva fursecuri şi ziare. Preşedintele urma să întârzie. Se uită neatent peste titluri, ronţăi două fursecuri şi aşezat comod pe un fotoliu aflat chiar în bătaia unei raze de soare adormi. Fu trezit de zgomotul uşii de la intrare.

- Scuzaţi-mă, domnule Enescu, dar vizita Preşedintelui Franţei de săptămâna viitoare mă omoară. Dacă aş putea să fac eu totul singur ar fi minunat. Dar nu pot şi tot ce nu fac eu este prost şi trebuie să repar, să împac orgolii, să-mi fac consilierii să nu se mai certe unii cu alţii, să colaboreze... Dar, în fond, undeva au şi ei dreptatea lor. Toată lumea îi înjură. Inclusiv eu... Nimeni nu le mulţumeşte, nimeni nu le apreciază munca. Şi se munceşte aici. Poate anapoda, poate nu foarte eficient, dar de muncit se munceşte. Mă gândeam la un moment dat. Eu intru în istorie, iar ei intră în mormânt şi probabil că nu este drept. Mai scuzaţi-mă o secundă.

Preşedintele se ridică de pe scaun şi părăsi din nou încăperea. Sergiu Enescu nu înţelesese mai nimic din dialogul prezidenţial fiindcă se trezea greu şi primele câteva minute după un somn erau pierdute. Se aranja în fotoliu şi încercă să-şi reamintească dacă totuşi Preşedintele spusese ceva important. Acesta reapăru vijelios însoţit de un ofiţer SPP care îi aducea ceaiul şi biscuiţii.

- Îmi iau şi eu masa... Nu apuc să mănânc decât seara târziu şi nu e bine... Cum apreciaţi povestea asta cu Spada?

- Domnule Preşedinte..., începu Sergiu Enescu, dar Preşedintele îl întrerupse după ce sorbi o gură de ceai.

- Cât de mult pot să mă urască Ionescu, Cârstea şi toţi ceilalţi din presă, dacă mă leagă pe mine de ucigaşul ăsta... Eu pregătesc venirea în România a Preşedintelui Franţei care nu vă daţi seama ce este dispus să facă pentru noi... După aia plec la NATO şi vorbesc în faţa Adunării Generale. Mă

întâlnesc cu cancelarul german şi probabil o să-l conving să ne sprijine şi după aceea vine în România cea mai mare delegaţie de oameni de afaceri din Japonia care a venit vreodată în Europa de Est. Asta în luna următoare, până la întrunirea OSCE care se ţine la Bucureşti. Şi care este situaţia din România? Nimeni nu vorbeşte de faptul că am făcut reformă, că avem în sfârşit o creştere economică sănătoasă, că nu se mai fură din bănci, că am privatizat într-un an mai mult decât au făcut-o ceilalţi în atâţia ani... Toată lumea vorbeşte de un criminal în serie. Şi eu sunt de vină că ăla există. Ce se aşteaptă? Să-l prind eu?...

-Domnule Preşedinte... Nu trebuie să-l prindeţi dumneavoastră. Aşa... Dar cineva trebuie să o facă. Fiindcă toate succesele certe pe care dumneavoastră le aveţi atât pe plan extern cât şi în ţară pot fi afectate de un fenomen ca acesta...

- Adică...?

- Dacă era un criminal care ucidea la întâmplare, poate lucrurile nu erau atât de grave, dar acesta omoară ţigani.

- Da... Deja avem probleme cu unele organizaţii internaţionale... Ambasadorul din Danemarca şi cel din Suedia au fost chemaţi pentru explicaţii la ministerele lor de externe. La UE vor apărea complicaţii mari dacă...

- Nu la acest tip de probleme mă referem. Încercam să vă spun că uciderea la întâmplare a unor cetăţeni ar fi provocat oroarea în întreaga societate. Aşa... În acest caz, victimele fiind şi ţigani şi infractori există un curent popular care aprobă tacit acţiunile ucigaşului. Iar de aici s-ar putea naşte problemele politice ale acestui caz. Am urmărit cu mare atenţie incidentul de la cimitir... Reacţia unei părţi din majoritatea românească ar putea determina reacţii din partea minorităţii ţigăneşti. Aşa... Asta este de fapt regula izbucnirii oricărui conflict interetnic.

- Domnule Enescu... Acest subiect nu exista dacă nu era umflat de presă şi de clovnul ăla de Nenişor Vasile. Şi apoi bineînţeles, prietenul meu Radu Rădulescu care vrea atât de mult să se întoarcă aici, încât e în stare să calce pe cadavre. V-am povestit că atunci când mi-a predat Palatul, cu puţin înainte de a pleca, un SPP-ist l-a văzut mângâindu-şi biroul şi vorbind cu el. În fond, ce mare lucru se întâmplă? Criminali seriali sunt în toată lumea, a apărut şi o enciclopedie a ucigaşilor în serie care e groasă cât un pachet de cafea... Ce

preşedinte e tras la răspundere pentru actele unui psihopat ? Însă vedeţi, domnule Enescu, şi dumneavoastră aveţi o parte de vină... Fiindcă nu luaţi atitudine, fiindcă îi lăsaţi să facă şi să spună ce vor. Dacă după ce Nenişor Vasile a incitat la război civil, dumneavoastră şi presa onestă luaţi atitudine, nu mai îndrăzneau să scrie ce scriu. Toţi mă asigură că mă vor ajuta în campania electorală... Eu acum am nevoie de ajutor. Acum se decid alegerile, nu atunci. Eu mă întâlnesc cu Preşedintele Franţei şi Rădulescu urcă în sondaje fiindcă un nebun omoară ţigani prin Bucureşti. Aţi putea, de exemplu, să-i daţi o notă mică lui Rădulescu la emisiunea dumneavoastră de duminică...

- Pe ce motiv?

- Fiindcă a ridicat problema cu ţiganii... Fiindcă a propus chiar suspendarea mea dacă nu se rezolvă problema.

- Aşa... Atunci o să-i dau o notă mică şi ministrului de interne că nu l-a prins pe ucigaş.

- Da... Asta se poate, dar lui Rădulescu daţi-i cea mai mică notă.

- Trei... Iar ministrului de interne daţi-i cinci. Şi ar trebui ca cineva să aducă în discuţie şi asemănările dintre discursul lui Rădulescu şi cel al lui Miloşevici. Care şi-a târât ţara într-un război civil... Şi trebuie spus că diferenţa dintre omul politic şi omul de stat este aceasta. Omul politic este cel care face ce este bine pentru partidul său. Omul de stat este cel care face în aşa fel încât să fie bine pentru toată ţara. El vede lucrurile peste ideologii şi peste interese de grup... El are viziuni pe ani de zile şi ştie unde este binele adevărat, chiar dacă nimeni nu-l înţelege la un moment dat. Domnule Enescu, dumneavoastră ştiţi ce simplu mi-ar fi fost să fac o politică populistă, naţional-comunistă... Să nu fac reformă, să nu încerc să împing ţara asta înspre NATO şi UE. Aş fi avut şi acum 60% încredere.

- Domnule Preşedinte... Eu cred că nu vor fi probleme la alegeri. Totuşi, echipa dumneavoastră face greşeli Aşa... Şi cazul acesta este un exemplu. Ucigaşul acesta trebuie prins trebuie condamnat. Şi atunci tot atacul împotriva dumneavoastră se va transforma într-o realitate pozitivă. Ei v-au legat de acest ucigaş. Deci meritul prinderii lui vă va reveni tot dumneavoastră. Vă sugerez să aveţi o apariţie publică în care să deplângeţi incidentul de la cimitir, să recomandaţi calm şi maturitate populaţiei. Aşa... Şi să daţi şi un mesaj viguros înspre poliţie în care să solicitaţi prinderea

neîntârziată a asasinului amenințând cu luarea de măsuri dure în caz contrar. Când va fi prins, lumea va lega succesul de atitudinea dumneavoastră fermă. Oamenii vor fermitate.

Președintele se lăsă pe spatele scaunului. Arăta obosit, bătrân și ușor exasperat. Tăcu câteva secunde bune privind în gol și apoi, cu o voce știrsă îi spuse octogenarului că poliția nu are absolut nicio pistă în cazul Spada.

- Nu există nimic... Nici cel mai mic indiciu... Omul este un profesionist, probabil fost polițist care știe cum să-și acopere toate urmele. Poate lovi oricând. În orice moment poate apărea un nou cadavru. Și nimic nu ne spune că se va mărgini la București. Avem trei milioane de țigani în România. Dintre aceștia simt câteva sute de mii cu dosare penale. Oricare dintre ei este o potențială victimă. La poliție se lucrează pe rupte, iar săptămâna viitoare vin niște oameni de la FBI. Interpolul deja e aici.

18.

Ministrul de Interne aștepta deja de zece minute. Venise însă pregătit... Andrei Rusu întârzia cam douăzeci de minute la întâlnirile care îi erau solicitate și întotdeauna își făcea apariția vorbind la celular cu o persoană importantă. Ministrul mai știa că va urma și ritualul teleconferinței în timpul căreia Andrei Rusu își va contacta patru-cinci colaboratori cărora le va trasa sarcini și de asemenea știa că la finalul acestei convorbiri va primi și ceva de rezolvat. Dar Andrei Rusu era directorul general și omul atotputernic în cea mai importantă televiziune privată din România, așa că prețul trebuia plătit.

Prin ferestrele uriașe se vedea Bucureștiul. Mohorât, trist și acum acoperit de o ploaie deasă. Asistenta lui Andrei Rusu îl anunță pe ministru că șeful ei se îndreaptă spre locul de întâlnire. Pe cele șase televizoare suprapuse curgeau emisiunile televiziunilor concurente din România, ale CNN și Euronews. La puțin timp după ce ministrul se lămuri cum putea fi acționat sonorul unuia dintre televizoare astfel încât să poată asculta știrile sportive de la Euronews, Andrei Rusu apăru vorbind la telefon cu Președintele AVAS. După încă cinci minute închise și în timp ce discuta generalități amabile cu ministrul convocă o teleconferință pe tema unei emisiuni dedicate sosirii Președintelui Franței la București.

Dădu ordinele de rigoare, îi ceru părerea şi ministrului de interne care şi-o exprimă în direct cu cei şase colaboratori ai lui Andrei Rusu, mai dădu un telefon scurt consilierului pe probleme de securitate naţională a Preşedintelui cu care stabili o întâlnire la Snagov pentru week-end şi gata, acum putea să-l asculte cu mare atenţie pe oaspetele său. Care plictisit de aşteptare intră direct în subiect.

- În emisiunea de ieri, Sergiu Enescu mi-a dat nota cinci fiindcă nu-l prind pe ucigaşul de ţigani...

- Da... Am auzit.

- Dragă Andrei, e treaba ta că-l ţii pe moşul ăsta senil, dar relaţia dintre noi doi presupunea altceva

- Ştii cine i-a cerut să-ţi dea cinci? Fiindcă şi eu l-am întrebat ce i-a venit. Preşedintele. A fost la el săptămâna trecută şi i-a cerut să-ţi dea cinci.

- Ştii a cui e mâna, da? A prietenului tău cu care pleci la Snagov în week-end.

- Dragă... Nici Preşedintele nu te iubeşte. De fapt, mi-e greu să găsesc pe cineva la Cotroceni care să nu-ţi vrea capul. Şi momentul ăsta este cel mai propice. Chiar? Când îl prindeţi?

- Lasă asta... Cum rămâne cu porcăria pe care mi-a făcu t-o Enescu?

Andrei Rusu puse din nou mâna pe telefon şi convocă o nouă teleconferinţă.

- Fiţi atenţi... Sunt cu domnul ministru de interne lângă mine. Săptămâna viitoare organizăm o săptămână dedicată luptei împotriva infracţionalităţii. Vreau generic, vreau un story, să se ocupe Sandu de asta, vreau să am echipe în toată ţara unde poliţia va întreprinde acţiuni, filmări de noapte, mascaţi, delincvenţi prinşi, razii, interviuri cu cetăţeni mulţumiţi. Alin, mă auzi... Vreau un mare talk-show cu domnul ministru în care să fie vizibilă calitatea sa de luptător împotriva infracţionalităţii. Institutul să facă rapid un studiu despre... De fapt, nu. Despre asta nu acum... La fiecare emisiune de ştiri, rubrică specială şi materiale de human interest. Şi mai gândiţi-vă la alte fiţe. Mâine la ora 22.07 avem întâlnire cu toată lumea pentru acest program. Vă. mulţumesc, Dana rămâi pe fir.

După ce toţi ceilalţi închiseră, Andrei Rusu continuă:

- Vorbeşte cu Enescu... Duminica viitoare, după această săptămână vreau să-l scoată pe domnul ministru omul săptămânii. Şi trimite-mi studiul făcut de băieţii de la institut. Cel cu infracţionalitatea.

Închise telefonul şi-l privi mulţumit pe ministru:

- Satisfăcut?
- N-am înţeles chestia cu raziile...
- Fă şi tu câteva operaţiuni ca să aibă ai mei ce filma. Scoate mascaţii pe stradă, prindeţi câţiva ameţiţi şi restul e treaba noastră. Nu-i mare lucru... Şi încă ceva... Dă-i o denumire. Spune-i cumva... Operaţiunea „Curăţenia”... Sună cam sinistru, dar dă-i un titlu. De fapt, te sună cineva de la mine şi o să-ţi dea punctajul. Acum, spune-mi... Care-i chestia cu Spada ? Când îl prindeţi ?
- Hai să-ţi spun cum arată toată chestia, Andrei. Ai văzut că am scos maşini de poliţie pe stradă, la colţuri, în intersecţii...
- Da... Aia a fost o mişcare bună...
- Ştii de ce stau acolo. Fiindcă n-am benzină să le plimb. Ăia pe care-i alerg eu au BMW-uri sau Mercedesuri, iar eu am Dacii cu maximum douăzeci de litri de benzină la bord. Săptămâna trecută, aproape de graniţă au tras în oamenii mei cu Uzi. Iar noi încă trebuie să somăm, să tragem în aer şi apoi să deschidem focul. În diversele mafii care operează în Bucureşti şi prin ţară sunt deja cei mai buni luptători din SPP, S.R.I. sau poliţie. Unul din ăla culcă zece, cincisprezece oameni obişnuiţi. Fiecare şmecher mai răsărit are consilieri foşti colonei din poliţie sau comisari din Garda Finaciară care-i învaţă cum să ocolească legea. Cât despre corupţia din aparat, nici eu nu-mi dau seama cât de mare e... De-abia de aici încolo putem vorbi despre Spada. Şi ca să înţelegi exact care e povestea cu el, trebuie pornit de la constatarea că în România crima organizată evită să ucidă. Marea majoritate a crimelor din ţara asta sunt casnice. Gelozie, beţie, ceartă pe posesiuni, răzbunări... Sunt foarte puţine reglări de conturi. Însă această timiditate a mafioţilor locali se va stinge repede. Şi vom avea zece Spada pe an. Pentru care nu suntem tocmai pregătiţi. Fiindcă acest criminal, Spada... sau grup de criminali ştie foarte bine regulile. Ştie să-şi acopere urmele şi nu face nimic întâmplător. Şi experţii străini care ne ajută cred că este fie un poliţist, fie cineva consiliat de un poliţist. Plus că, dacă observi, nu face niciun fel de publicitate. La un moment

dat mă aşteptam să apară nişte mesaje din partea lui. Ori ceva prin care să-şi exprime crezul, mă rog... Motivaţia crimei ori ghicitori prin care să se joace cu poliţia. Tipul ăsta nu vrea să fie prins, nu vrea să fie celebru şi dacă mâine se opreşte din ucis e posibil să nu-l prindem niciodată.

- Deci, n-aveţi nimic...

- Avem foarte puţin. Altfel spus, până acum n-a făcut nicio greşeală... Există doar câteva lucruri clare. Omoară ţigani cu cazier, de fapt, toate victimele făcuseră închisoare, bărbaţi şi îi lichidează cu o singură lovitură în gât.

- Exceptându-l pe ăla cu punga...

- Acolo n-a fost el... Acolo a fost unul din puţinele cazuri de reglare rezolvat prin crimă. L-a trădat amanta. Am prins-o după trei zile în port la Constanţa şi i-am identificat şi pe asasini. Palestinieni... Plecaseră deja din ţară, dar i-am dat în urmărire generală prin Interpol. Tipul ăsta ucide cu o singură lovitură de armă albă. Iar medicii legişti sunt siguri că asasinul, cel care omoară e unul singur... După tipul loviturii. Este posibil însă să fie mai mulţi în grupul care plănuieşte crimele şi care şterge urmele.

Asistenta lui Andrei Rusu intră în cameră îi dădu acestuia un bilet şi aşeză pe masă un dosar albastru.

- Am aici un studiu făcut de sociologii mei. Am întrebat cam o mie cinci sute de spectatori aleşi conform unui eşantion reprezentativ pentru toată ţara, care este părerea lor despre afacerea Spada. Cam 50% nu au auzit de ea sau nu-i interesează... Studiul era făcut înainte de incidentul de la cimitir. Acum procentul sigur s-a schimbat. Din ceilalţi 50%, jumătate sunt împotriva asasinului, dar jumătate sunt de partea lui şi consideră că acesta face treaba justiţiei. Dom'ministru... Dacă mai lungiţi mult pelteaua s-ar putea să nu vă convină să anunţaţi că l-aţi prins, fiindcă o să vă scadă intenţia de vot. Oricum... Noi săptămâna viitoare vom pune un premiu pe capul asasinului. Cred că un miliard în bani vechi pentru oricine contribuie decisiv la prinderea lui. Poate asta vă ajută...

- Dacă săptămâna viitoare faci programul ăla cu raziile, nu pune tot atunci şi premiul fiindcă mă faci pe mine să par incapabil. Laudă-mă întâi şi după aia pune premiul...

- Bine... Acum, am şi eu nevoie de un pic de sprijin la prietenul tău de la AVAS.

19.

Toni Dumitrescu îşi aştepta liniştit, cu căştile la urechi, intrarea în direct. Ascultă ultima ştire de la rubrica de sport, ceva despre un antrenor demis care dă în judecată preşedintele de club, apoi cele câteva secunde de meteo, publicitatea la prezervative, telefoane mobile şi la o cremă antirid şi tema muzicală a emisiunii sale.

- Bună seara, vă spune Băgăreţul... A trecut vara, a trecut şi septembrie, au început şcolile şi tocmai acum când ar trebui să numărăm bobocii, noi numărăm cadavrele. Opt până în prezent, poate nouă zic oamenii de bine. Presa urlă, opoziţia urlă, Preşedintele se dă lovit că de ce urlă presa şi de ce urlă opoziţia şi poliţia nu ştie, nu vede, nu cunoaşte şi nu înţelege. De aceea, fiindcă lucrurile sunt complicate şi oarecum ascunse am zis să ne băgăm şi noi pe fir, fiindcă de aceea ne cheamă Băgăreţul. Pentru cine nu s-a prins, tema emisiunii din seara asta este băieţelul numit Spada a cărui activitate de zi cu zi este luarea gâturilor de ţigani, pardoni rromi cu un număr indefinit de r în cap. Deci Spada omoarrrră rrromi... Telefonul la care mă puteţi contacta îl ştiţi. Sunaţi şi spuneţi-vă punctul de vedere în acest caz. Unii îl consideră pe acest băiat cu sabia lui un erou care rezolvă problemele lăsate nerezolvate de judecătorii burtoşi şi corupţi care-şi iau viloaie şi Merţane pe şpaga primită de la infractorii pe care-i lasă în libertate. Alţii spun că este un ucigaş dement care trebuie oprit cât mai grabnic. Se mai spune şi că Spada este de fapt poliţist... Cert este că omul ucide în continuare ţigani cu cazier. E bine, e rău...? Dacă n-ar fi el, i-ar opri altcineva? Sau democraţia înseamnă şi infractori şi aceştia trebuie trataţi conform drepturilor omului. Ca şi cum ei i-ar trata pe amărâţii care le pică în mână conform drepturilor omului. Nu-mi sunt simpatici chinezii, dar parcă chestia asta cu execuţiile pe stadion pentru criminali este o melodie bună. Educativă... Dacă ştii că te aşteaptă glonţul în ceafă parcă te apuci mai greu de porcării... Avem primul telefon, bună seara, cu cine vorbesc?

- Mă numesc Alina şi sunt din Bucureşti.
- Nu că mă interesează foarte tare, Alina, dar eşti cumva ţigancă?

- Nu sunt... Dar chiar dacă nu sunt, am sunat să-ţi spun că mi se par ofensatoare remarcile tale la adresa ţiganilor şi mi se pare inconştientă apologia pe care o faci unui asasin.

- Ofensator, apologie... Dragă Alina, vorbeşti ca din cărţi. Eşti studentă?

- Am fost... Acum sunt sociolog şi vreau să-ţi spun că tu şi alţi inconştienţi ca tine pot declanşa o bombă socială pe care o s-o ducem toţi în spate.

- Să înţeleg că eşti un soi de iubitoare de ţigani... De rromi ca să vorbesc corect... Hai să-ţi spun o poveste, Alina. Imaginează-ţi că eşti o tânără venită în Bucureşti la muncă. Ai plecat de la Moldova natală, dintr-un colţ de oraş de zece mii de locuitori care stătea într-o singură fabrică pe care a deschis-o Ceauşescu şi pe care au închis-o şmecherii care l-au omorât pe Ceauşescu şi care oraş a murit cu ocazia închiderii fabricii. Tăticul e şomer şi s-a luat de băut, mămica e şi ea oarecum şomeră şi tu pleci la Bucureşti, înarmată cu toată şcoala ta profesională, poate găseşti de lucru... În Gara de Nord, în care tu ajungi noaptea că aşa sunt legăturile, te agaţă un şmecher cu faţă slinoasă care după ce-ţi face două-trei propuneri pe care tu le respingi, te urmăreşte şi te forţează cu un şut în cur şi cu un cuţit între coaste să te sui în duba lui. Te duce undeva în mahala, într-un apartament de trei camere unde alături de trei-patru băieţi ţi-o trage timp de-o săptămână. Şi pe faţă şi pe dos, Alina. Ca la lucru manual. Iar după asta, te mută undeva într-o casă la curte tot în mahala unde te vinde cu ora diverşilor doritori. Vreo treizeci, patruzeci... Tu cu câţi bărbaţi ţi-ai tras-o, Alina?

- Nu cred că e cazul să...

- Aşa e... Nu e cazul. Dar dacă ai fi în locul acestei fete ce ai dori să i se întâmple drăguţului care ţi-a făcut cadou aceste câteva săptămâni de vis...

- Cred că justiţia...

- De judecători corupţi ai auzit...? Dar de excepţionala putere financiară a unei fete de 19 ani care vine la Bucureşti din fundul Moldovei ai auzit? Cam cât crezi că durează un proces din acesta? Evident, dacă începe vreodată? Şi în timp ce tu vii cu capul în jos la tribunal, ca vai de tine, şmecherul vine în Merţan, însoţit de trei patru avocaţi care se tutuiesc cu judecătorul şi-ţi mai trimite şi o bezea în pauze. Pedeapsa... Vreo şapte ani. Că doar nu erai minoră. Şi dacă se poartă frumos în închisoare scapă după trei ani

jumate. Iar tu nu mai eşti om... Asta ca să nu mai vorbim şi de ipoteza că s-ar putea ca tânărul să fie vag deranjat că l-ai turnat la poliţie pentru bucuriile pe care ţi le-a făcut şi să te mai caute. El sau alţii.

- În acest moment, prezinţi un scenariu exagerat care evident că nu poate decât să impresioneze...

- Draga mea Alina. Acest scenariu s-a întâmplat. Autorul lui era liber prin Bucureşti. Este a treia victimă a Spadei. Îl chema Ştefan Săvoiu şi i se spunea Fane Boarfă. Şi avea nobila meserie de peşte. Fusese de două ori închis şi îşi continua treaba. Dar nu numai asta. Amărâta de care ţi-am povestit este un personaj real. Am stat de vorbă cu ea trei ore şi am auzit lucruri pe care nu le credeam posibile. Făcute de minunea asta de băiat şi de amicii lui care sunt bine mersi. Şi cărora li se rupe de justiţia ta. Fiindcă au învăţat să scape din ea. Te-ai prins. Justiţia este o soluţie pentru tine, nu este o sperietoare pentru ei.

- Şi ce facem?... Ne întoarcem în Evul Mediu?... Dinte pentru dinte.

- Alina... Nu mi-ai răspuns sincer la întrebare. Dacă erai în locul fetei ăsteia ce ţi-ai fi dorit pentru dragul de Fane, zis Boarfă. Fii sinceră...

- N-o să mă faci să spun că mi-aş fi dorit să fie mort fiindcă toate principiile mele sunt contrazise de o asemenea ipoteză. Numai Dumnezeu are voie să ia viaţa.

- Aşa, draga mea. Dumnezeu are voie să ia viaţa şi Fane Boarfă are voie să ia virginitatea. Amin. Mersi de telefon. Avem alt telefon care aşteaptă de ceva timp... Bună seara şi scuze pentru aşteptare.

- Bună seara...

- Cum vă cheamă?

- Alexandru şi sunt din Bucureşti şi vreau să vă spun că dacă este adevărată povestea despre fata din Moldova moartea nenorocitului ăla a fost prea blândă.

- Da, Alexandru... Din nefericire, povestea despre fata aceea este adevărată.

- Eu cred că, de fapt, marea problemă sunt ţiganii. Ăştia nu muncesc, s-au învăţat să fure şi din cauza lor ne înjură toată Europa. Că nu poţi să faci un pas în Europa şi te arată lumea cu degetul din cauza lor. Fiindcă toţi cred că dacă ei îşi spun rromi asta are o legătură cu românii.

- Am înţeles... Tu ce crezi despre ce face personajul denumit Spada?

- Eu cred că face bine. Fiindcă ţiganii au cumpărat poliţia, au cumpărat judecătorii şi au impresia că pot face orice la noi în ţară. Eu cred că ar trebui să existe mai multe Spade şi atunci n-ar mai avea nasul pe sus. Le-ar mai fi frică.

- Bine, Alexandru, mulţumesc... Alt telefon. Bună seara... Cum te cheamă?

- Bună seara...Numele meu este Andrei Gabriel Iliescu şi sunt vicepreşedintele Fundaţiei pentru Apărarea Drepturilor Omului şi am sunat să vă atrag atenţia, domnule Dumitrescu, că în acest moment eu înregistrez emisiunea dumneavoastră şi intenţionez să o trimit, însoţită de o traducere autorizată, la toate organismele europene de protecţie a minorităţilor, fiindcă dumneavoastră practicaţi în acest moment instigare la asasinat pe motive rasiale. De asemenea, pe această cale sesizez Consiliul Naţional al Audiovizualului şi îi cer să întrerupă difuzarea acestei emisiuni şi să penalizeze postul dumneavoastră de radio. Eu atât am avut de spus, bună seara.

- Domnule Iliescu... Nu vă interesează punctul meu de vedere.

- Nu. Bună seara...

- A închis... Ei, dragi ascultători, acum că ştiţi că sunteţi înregistraţi şi o să vă audă în original şi în traducere autorizată tot Consiliul Europei, daţi buzna. Avem un telefon... Bună seara...

- Bună seara. Sunt Octavian, sunt din Ploieşti şi vreau să-ţi spun că îţi respect curajul, dar personal nu cred că soluţia aleasă de Spada este cea bună. Fiindcă, indiferent de nenorocirile pe care le fac ţiganii, şi eu sunt de acord că ţiganii sunt cea mai mare problemă a României, nu se poate să omori oameni la bunul tău plac.

- Ce părere ai despre telefonul dat de domnul Iliescu? Şi de ameninţările lui cu Europa...

- Domnul respectiv este un mare dobitoc dacă îşi imaginează că mai poate interzice emisiuni în România. Şi apropo de Europa... De ce ne trimit dom'le ţiganii înapoi? Dacă îi iubesc atât de mult de ce ni-i trimit pachet acasă? Fiindcă, de fapt, sunt mai rasişti decât noi.

- Crezi că trebuie să întrerup emisiunea fiindcă mă monitorizează Consiliul Europei?

- În niciun caz. Dacă ne trimit ţiganii pe cap, măcar să ne lase să vorbim despre ei cum vrem.

- Mulţumesc, Octavian. Un alt telefon... Nici pe tine nu te sperie Consiliul Europei...

- Dar pe mă-ta o s-o sperie pula mea!...

Telefonul a fost tăiat scurt din regie.

- Un băiat prietenos, un prieten al Alinei, iubitoarea de ţigani... Este însă ciudat că a intrat în emisie, fiindcă după cum ştiţi, dumneavoastră ne sunaţi pe noi şi noi vă sunăm înapoi la numărul pe care îl lăsaţi ca să nu cheltuiţi bani pe adiţionale. Vă anunţ că mâine vom discuta despre Romtelecom şi despre cum ne iau grecii şi pielea de pe noi după ce le-a fost făcut cadou Romtelecomul. Ar fi interesant să aflăm cine era curajosul care vroia să se întâlnească cu maică-mea. Regia, poate reuşiţi să-l mai prindeţi o dată. Până atunci avem alt telefon. Bună seara... Cum te cheamă.

- Să zicem că nu contează...

- De ce? Ţi-e frică de Consiliul Europei sau de voinicul care m-a ameninţat acum două minute... Apropo, sunt anunţat din regie că telefonul ţiganului în cauză este închis. Curajos ca tot neamul lui... Deci, cum să-ţi zic? Timidul e bine ?

- E bine...

- Timidule... Care este părerea ta despre povestea cu Spada. Face bine ce face, face rău?

- Problema nu este dacă face bine sau rău... Problema este dacă mai face sau nu ce face...

- Şi tu ce crezi? O să continue...

- Eu cred că ar trebui ca poliţia să se uite foarte atent într-una din pădurile din jurul Bucureştiului.

- De ce?

- Tu de ce crezi, Băgăreţule. Să caute ciori... Se aude că e un sezon foarte bun la ciori acum... Mai ales în păduri.

- Timidule... Tu ştii ceva şi nu ne spui.

- Tocmai v-am spus.

- Vrei să spui că ai informaţii despre Spada?

- N-am spus asta.

- Sau tu eşti Spada.
- Posibil... Tragi prea repede concluzii. La revedere...
- Stai aşa nu închide... A închis... Doamnelor şi domnilor, dacă eu nu greşesc l-am avut în direct pe postul nostru de radio, la emisiunea Băgăreţului, pe omul care a pus pe jar societatea românească. Luăm o pauză publicitară şi apoi revenim. Fiţi pe fază.

20.

Sandu Stoicescu, directorul Serviciului Român de Informaţii citi în diagonală stenograma emisiunii de radio în timpul căreia era posibil să fi fost prezent criminalul poreclit Spada.

Chiar în dimineaţa următoare, Toni Dumitrescu şi cel care asigurase regia în seara anterioară fuseseră luaţi la întrebări şi foarte repede amândoi recunoscusem că totul fusese o farsă. Cel care se dăduse drept Spada era un angajat al radioului care intervenea în emisiuni pentru a le încinge. Şi de fapt el nu spusese că este Spada şi nici nu spusese ce s-ar putea găsi în pădurile din jurul Bucureştilor. Asistentul lui băgă capul pe uşă şi-i spuse încet, directorul S.R.I. nu suporta vocile ridicate sau repezite:

- Preşedintele pe roşu...
- Bună ziua, domnule Preşedinte.
- Bună ziua... L-aţi găsit?
- Nu, domnule Preşedinte. A fost o farsă a celor de la postul de radio.
- Ce farsă...?
- O farsă ca să-şi crească audienţa. Cel care a sunat era un angajat al postului.
- Închideţi-le postul!... Trebuie să le închideţi postul de radio.
- Nu am cum, domnule Preşedinte.
- Au minţit... Ne-au indus în eroare. Eu aveam deja o conferinţă de presă pregătită... Ce fac acum?
- Domnule Preşedinte... Nu aceasta este problema.
- Adică nu este o problemă că un jurnalist de doi bani ne pune pe toţi pe jar...

- Nu. Problema este că am găsit încă un cadavru în Pădurea Andronache. Omorât prin aceeaşi metodă ca primele opt. De fapt, este după toate aparenţele un cadavru puţin mai vechi. Ar fi cam al şaselea cronologic.

- Cine e? Tot ţigan?

- Se pare că da, dar nu ştim încă cine este.

- Şi, dacă a fost o farsă, de unde ştia de cadavru ?

- Tânărul în cauză este anchetat acum... După toate aparenţele nu ştia nimic. A fost doar o potrivealã nefericită. Dar acum trebuie să convingem presa că telefonul nu a fost dat de Spada, că a fost doar o farsă urmată de o coincidenţă. Fiindcă ultimul lucru de care avem nevoie acum este ideea că ştim cine este criminalul, eventual că l-am şi prins şi că îl ţinem ascuns.

- Trebuie să recunosc, că toată situaţia devine aproape comică. Deci avem deja nouă crime şi un tembel se dă drept Spada şi indică în joacă locul crimei unde chiar este găsit un cadavru executat de Spada.

- Vom arunca toată vina pe postul de radio şi-i vom obliga pe cei implicaţi, moderatorul, cel de la regia tehnică şi pe autorul telefonului să facă o conferinţă de presă în care să-şi povestească aventura.

- Dar nu vreţi să solicitaţi închiderea radioului?

- Nu... Nu am motive legale să o fac... Am în faţă stenograma emisiunii. Nimeni nu a afirmat că vocea e a criminalului. Doar au lăsat impresia... Singura ilegalitate comisă de moderator este mesajul rasial, antiţigănesc. Pe baza acestui lucru s-ar putea cere ridicarea licenţei, dar în toată emisiunea a fost vorba de romănce violate de ţigani. Nu ar fi bine.

- Nu ar fi bine... Bine ar fi dacă l-ar prinde cineva pe descreieratul ăsta! Asta ar fi bine!

- O să fie prins, domnule Preşedinte. O să fie prins.

21.

Întotdeauna când se întorcea în ţară, nea Nicu se amuza de mutra celor care-i primeau paşaportul. Îl chema Ceauşescu Niculae. N-avea nicio rudenie cu defunctul preşedinte, dar maică-sa ghicitoare cu oarecare renume în judeţul Teleorman – văzuse în bobi că Dej va muri până în 1965 şi că în locul lui va veni Ceauşescu. Nu ştia foarte clar cine era Ceauşescu, dar în 1963, când se

născuse primul băiat al familiei, i-a dat numele Ceauşescu. Şi cum familia se numea Niculae a ieşit ce-a ieşit.

Şi înainte, şi după 1989 ţiganii, şi nu numai ei îi spuneau nea Nicu, fiindcă era un om aşezat, nu punea decât ca ultimă soluţie mâna pe cuţit şi reuşea să-i domine pe toţi. Făcea oamenii din vorbe şi nu se lăcomea.

Împărţea cu toată lumea şi atunci nimeni nu era nemulţumit. Era mai puţin bogat decât ar fi putut ajunge, dar era mai liniştit şi oricum mai respectat. După revoluţie făcuse toate nebuniile şi văzuse multe. Aduna la un moment dat banii cu sacii, dar într-o zi şi-a dat seama că se află pe un drum înfundat. Şi s-a hotărât să facă afaceri legale. Singura legătură cu vechile sale afaceri este o echipă de recuperatori pe care-i ţine pentru zile grele şi pentru a-şi ajuta prietenii. Şeful acestei echipe, Fasole, fusese găsit tăiat în pădurea Andronache şi atunci nea Nicu şi-a întrerupt călătoria de afaceri în Liban şi s-a întors urgent în ţară.

Aeroportul Otopeni era pregătit pentru sosirea Preşedintelui francez şi pista era plină de unităţi de gardă şi de băieţi de la protocol care aranjau ultimele detalii. Întâlni din nou privirea nelămurită a vameşului, da, se numea Ceauşescu Niculae, dar numele de familie era Niculae şi numele mic era Ceauşescu şi după ce-şi recupera bagajele ieşi din aeroport însoţit de doi bodyguarzi care-l aşteptau.

La firmă lumea era liniştită, aproape nimeni nu cunoştea legăturile dintre el şi gaşca lui Fasole. Urcă la ultimul nivel al clădirii, în sala de consiliu unde erau deja adunaţi cei doi adjuncţi ai lui şi doi chestori de poliţie. Le dădu celor doi cadourile aduse din Liban, nişte aur pentru neveste, nişte trabuce cubaneze şi nişte coniac vechi pentru ei, parfumărie pentru amante şi după două-trei politeţuri intră în subiect:

- E sigur că Spada l-a omorât pe Fasole?
- Aparent da... Lovitura este aproape identică. Aproape zic, fiindcă sunt nişte deosebiri. Este posibil să nu fi folosit acelaşi tip de armă, fiindcă tăietura este mai mică decât la celelalte opt cazuri. Este însă un alt element care indică o deosebire. Mai există o lovitură foarte puternică în moalele capului...
- Da... Şi?
- În toate crimele anterioare, Spada lovea o singură dată, în gât.

Chestorul Movilă, şeful poliţiei Capitalei, puse pe masa din faţa lui nea Nicu un plic cu fotografiile victimelor din cazul Spada. Ori, după toate aparenţele, Fasole a fost lovit în moalele capului, probabil a leşinat şi abia după aceea i s-a luat gâtul.

- Şi asta înseamnă că? întrebă nea Nicu privind neatent pozele din plic

- Înseamnă că s-ar putea să nu fie Spada, interveni al doilea chestor. Adică s-ar putea să fie o reglare de conturi cu Fasole sau chiar cu tine, făcută de nişte băieţi care au vrut să se acopere folosind metoda ameţitului ăsta cu sabia lui.

- Am înţeles... Spada cine e?

Movilă zâmbi amuzat...

- Cine e? Marea ruşine a poliţiei române... Nu ştim cine e. Dar nici ăia de la Interpol şi nici americanii nu-i dau de capăt. Eu însă cred că pe Fasole nu l-a lichidat el. Cred că trebuie să verifici care erau duşmanii mai recenţi ai lui Fasole şi apoi să vezi şi cine are boală pe tine şi îşi poate permite o lovitură ca asta.

- E-n regulă... Am citit şi eu câteva ziare. Unii zic că Spada ăsta este o unitate a poliţiei care face treburile murdare.

- Ar fi frumos... Dar aşa ceva vezi în filmele americane nu la poliţia română.

- Atunci de ce nu-l prindeţi, dacă nu e al vostru?

- Fiindcă e bun. E foarte bun... E posibil să fi fost al nostru sau prin servicii sau prin armată la cercetare-diversiune. E foarte bun. Ştie toate regulile. Tu realizezi că după aproape zece crime făcute în Bucureşti nu există niciun martor ocular?

- Nu s-ar putea să fie mai mulţi?

- Mai mulţi ce?

- Mai mulţi indivizi. Să fie o echipă...

- Nu... Fiindcă cele opt lovituri de până acum sunt identice. A noua, cea aplicată lui Fasole e singura diferită...

Nea Nicu tăcea privind în continuare pozele care erau acum înşirate pe masă. Îl ştia pe Fasole de aproape cincisprezece ani. El fusese cu mintea şi Fasole cu pumnul. Ştia că în lumea interlopă moartea unuia dintre cei mai duri bătăuşi din Bucureşti îl punea într-o situaţie jenantă. Şi dacă se afla că în

spatele crimei nu era Spada, ci era vreun şmecher, putea să aibă probleme. Mari...

- Întodeauna am vrut să te întreb... Poate nu e acum momentul. De ce i se spunea Fasole...?

- Fiindcă bătea la ei ca la fasole. Era unul dintre cei mai duri oameni pe care i-am văzut. Şi de aceea mi-e foarte greu să cred că a putut fi pus jos de un singur om cu o săbiuţă. Doi... Ce treabă avea în pădurea Andronache? Adică hai s-o judecăm... Fasole al meu pleacă în pădurea Andronache de nebun şi acolo, ce să vezi, se întâlneşte cu Spada. Care-i ia gâtul după ce întâi îl pocneşte în cap. N-a fost Spada... Din ce văd eu ăsta nu şi-a mutat victimele. Unde le-a prins, le-a omorât şi acolo le-a lăsat. Fasole a fost clar mutat. N-avea ce să caute în pădure la Andronache.

- O fi mers la o partidă mică...

- Fasole are... Avea casa lui în care-şi ţinea nevasta şi copiii, avea o casă pentru Flori, amanta, şi încă un apartament în care-şi ducea eventualele agăţuri. Nu trebuia să meargă în pădure pentru asta. A fost omorât undeva în oraş şi apoi dus în pădure... Că mi-am adus aminte. Ce-i cu telefonul ăla de la postul de radio?

- A fost o poantă...

- Poate ar trebui să-l mai întrebăm şi noi o dată pe pontosul ăla de unde ştia...

- Sigur a fost o poantă, dar dacă vrei, îţi trimit adresa... Oricum l-a zguduit S.R.I.-ul suficient de tare.

- Dom'general... chestore... Deşi sunt sigur că pe Fasole l-a omorât un ţigan de-al meu, m-ar interesa foarte tare să-l prindeţi pe Spadă ăsta. Ştii că niciodată nu m-am dat mai ţigan decât sunt şi nici nu prea cred în prostiile astea cu ţiganii şi românii. Dar mă deranjează ideea că un nebun omoară doar ţigani. Anunţă în sistem, o s-o facem şi noi, că dau o sută de mii de euro pentru cine-l prinde sau cine ajută la prinderea lui.

- A oferit şi televiziunea lui Andrei Rusu o sută de mii de lei, dar suma ta e mărişoară.

- O sută de mii. Euro! Şi dacă sunt doi sau mai mulţi care l-au prins, o să fie mai multe sute de mii.

Chestorii ieşiră ducându-şi punguţele cu cadouri. Nea Nicu aşteptă să-i vadă plecaţi şi apoi se întoarse către cei doi adjuncţi.

- Anunţaţi pe toate canalele de acest premiu... Sunaţi-vă şi prietenii de la ziare. Vreau ca mâine toată lumea să ştie că eu ofer o căruţă de bani pentru prinderea ăluia.

- Şi crezi că va avea efect?

- Da... Toată ţigănimea şi toţi tovarăşii mei vor fi convinşi că Fasole a fost omorât de Spada. Nu de un concurent al meu!

22

Locaţia emisiunii „La porţile Orientului” era, cum stătea bine unor jurnalişti aşezaţi, în cel mai luxos restaurant oriental din Bucureşti, restaurant unde invitaţii moderatorului Florian Năstase serveau înainte de emisiune nişte delicioase meze libanese, humus şi tabule, nelipsitele aripioare în sos de usturoi şi stropite cu lămâie, burak cu caşcaval şi cu carne de oaie, o salată condimentată de măsline, iaurt cu mentă şi castraveţi, sărmăluţe în foi de viţă subţiri cât degetul arătător şi acelea stropite cu zeamă de lămâie şi apoi nelipsitul falafel, chebabul de oaie şi de vită şi un desert pe bază de miere şi fistic. Un ceai cu mult zahăr şi foarte fierbinte încheia festinul, asigura digestia şi emisiunea putea începe.

Aşezat comod în fotoliul său, moderatorul Florian Năstase încă avea în memorie desertul cu frişcă şi biscuit de cacao preparat special pentru el de patronul localului, un sirian simpatic şi un pic contrabandist, când regizorul de platou îi dădu intrarea.

- Bună ziua, doamnelor şi domnilor. O nouă ediţie a emisiunii „La porţile Orientului” în care vom încerca să vorbim despre limitele pe care le are libertatea presei. Cine trebuia să cenzureze un demers jurnalistic? Statul printr-un organ abilitat sau jurnalistul trebuie să ştie singur când să se oprească? Şi mai ales, trebuie ca jurnalistul să se oprească vreodată? Am invitat pentru această discuţie, dar şi pentru una adiacentă care va deriva inevitabil din aceasta, mai multe personalităţi ale vieţii noastre publice. În primul rând domnul Andrei Gabriel Iliescu, vicepreşedinte al Fundaţiei pentru Apărarea Drepturilor Omului. Apoi, lângă domnia sa se află jurnalistul Toni Dumitrescu mai cunoscut după numele său de radio, Băgăreţul. În partea mea dreaptă este

binecunoscuta jurnalistă şi analistă Nicoleta Apetrei şi lângă dânsa domnul Ion Grigore, sociolog şi preşedinte al Fundaţiei Naţionale a Rromilor. Acum că am făcut prezentările să intrăm în subiect. În urmă cu mai bine de două luni, un asasin solitar a început să omoare rromi. Numărul victimelor cunoscute se ridică la nouă sau zece, dar există indicii că ar fi mai multe încă negăsite. După toate aparenţele poliţia nu a reuşit nici să-l identifice pe asasin, nici să localizeze nişte suspecţi. Aceste crime rasiale, unice în peisajul românesc au condus atât la o escaladare a disputelor politice, cât şi la germenii unor confruntări interetnice. La sfârşitul săptămânii trecute, Toni Dumitrescu a discutat la telefon, în direct, în emisiunea sa de radio cu un cetăţean care putea să fie chiar asasinul cunoscut sub numele de Spada. S-a dovedit că toată discuţia a fost o farsă, dar a doua zi poliţia a găsit, la locul indicat de acesta în emisiune, o altă victimă a Spadei. După două zile, CNA ia decizia suspendării emisiunii lui Toni Dumitrescu şi amendează postul de radio care o emitea. Ne aflăm în faţa unei decizii fără precedent, în ultimii ani. Interzicerea de către organul abilitat al statului a unei emisiuni de radio. E bine, e rău? Haideţi să vedem. Domnule Toni Dumitrescu ...

- Vă mulţumesc pentru invitaţie şi sper să nu aveţi şi dumneavoastră probleme cu CNA-ul...

- Trebuie să precizez, interveni Florian Năstase, că am invitat şi un reprezentant al CNA, dar am fost refuzat.

- Respectiva farsă din emisiune nu a fost în niciun caz prima din cariera mea. Am mimat convorbiri cu Preşedintele ţării, cu fostul Preşedinte, cu primul ministru, cu jurnalişti celebri. Nimeni nu a fost uimit... Nimeni nu s-a gândit să mă penalizeze. La un moment dat am simulat un telefon la ministrul privatizării care îmi recunoştea în direct că a luat o şpagă de zece milioane de dolari pentru privatizarea RomTelecom şi apoi în aceeaşi emisiune i-am dat legătura cu patronul Caritas -la acel moment în închisoare - care-l sfătuia unde să-şi plaseze banii. De ani de zile de când fac această emisiune şi am audienţa pe care o am, fac şi asemenea farse. În mare măsură aceste farse au adus audienţa emisiunii. Până la un punct poate fi considerată o emisiune de umor.

- Domnule Dumitrescu...

Andrei Gabriel Iliescu se îndreptă în scaun şi îşi fixă cu un gest nervos ochelarii pe nas.

- Domnule Dumitrescu. Emisiunea dumneavoastră este fascistă. Instigă la ură rasială... Cheamă la exterminarea minorităţilor din această ţară, care şi aşa urăşte minorităţile. Mă mir că guvernul României, tolerant faţă de toate excesele împotriva minorităţilor, a luat decizia aceasta înţeleaptă. Probabil că frica de acţiunile mele şi ale altor câteva persoane responsabile şi mai ales frica de Europa a determinat guvernul să oprească această înşiruire odioasă de abjecţii care era emisiunea dumneavoastră.

- Da... Vă cunosc punctul de vedere. Dar, vedeţi dumneavoastră, mie emisiunea nu mi-a fost interzisă pentru abjecţii, ci pentru farsa cu Spada. Şi eu consider că această interzicere este o încălcare a dreptului la liberă exprimare. În fond, dacă eu vreau să înjur infractori pe post, ar trebui să fiu liber să o fac.

- Dar cine hotărăşte că toţi minoritarii sunt infractori ?

- Eu am înjurat ţigani, care deja au fost cel puţin o dată condamnaţi. Nu minoritari, nu majoritari. Ţigani cu minim o condamnare.

- Domnule Dumitrescu, v-aş ruga să folosiţi denumirea de rrom.

- De ce, domnule Grigore?

- Fiindcă este denumirea etniei mele. Noi ne considerăm rromi. Nu ţigani... Aşa cum pe dumneavoastră vă deranjează când prin Europa românii sunt numiţi ţigani aşa şi pe noi ne deranjează...

- Domnule Grigore...

Florian Năstase îşi îndulci cât putu de mult glasul.

- Diferenţa este că românii nu sunt ţigani, pe când rromii sunt. Vă înţeleg sensibilitatea... Şi vom ţine seama de ea, dar argumentaţia dumneavoastră este şubredă. Dincolo de aceste aspecte, domnule Iliescu, ca lider al unei organizaţii de apărare a drepturilor omului, nu credeţi că interzicerea unei emisiuni de radio este un precedent periculos pentru democraţia şi aşa fragilă din România?

- Domnule Năstase... Dumneavoastră aţi ascultat emisiunea respectivă...?

- Sincer, da. Am ascultat-o şi în direct şi am reascultat-o ieri de pe casetă.

- Şi nu vi s-a părut extrem de nocivă?

- Iar sincer? Nu...

- Atunci nu mai avem ce discuta...

- Cum adică? Dacă nu sunt de partea dumneavoastră nu avem ce discuta? Mie nu mi s-a părut nocivă. Mi s-a părut agresivă, mi s-a părut la un moment dat vulgară... După ce am aflat chestia cu Spada, care nu era Spada, mi s-a părut nelalocul ei farsa, dar nocivă nu mi s-a părut. În fond, în toată emisiunea se vorbea despre infracţiunile comise de rromi. Erau comise... Fuseseră făcute. De ce nu se poate vorbi despre asta?

- Fiindcă domnul Dumitrescu îl lăuda pe asasinul acela. Îi justifica faptele... Îl îndemna să comită şi alte crime. Cum puteţi să nu vedeţi? În orice ţară europeană o asemenea emisiune ar fi fost interzisă.

- O nu! Aişi nu avieţi nişi un pic di drieptati!

Nicoleta Apetrei, cunoscută şi pentru puternicul accent moldovenesc ca şi pentru excelentele relaţii cu palatul Cotroceni, ieşi din apatia care păruse că o domină încă de la începutul emisiunii.

- În şei doi ani cât am stat la Harvard ca sî-mi dau doctoratul am ascultat zeşi, poati suti di emisiuni di radio. Criedeţi-mî cî vorbiesc o ienglezî pierfectî. Nu avieţi idei ci sî spunia în emisiunile aşelea. Rasism, xenofobie, misojînism de şea mai joasî spieţî, grosolănii, îndemnuri la pedofilii... Nu avieţi ideie ci limbaj ordinar folosiau moderatorii şî ci ienormităţi transmiteau, sau în ci hal sî adriesau şelor care-i sunau. Acolo, libertatia de iexprimare iexistă şî ieşti totali. Di fapt, triebuie să ni hotărâm. Vriem libertăţi di iexpriesie... Atunşi aşasta nu ari limiti. Orişi fiel de îngrădiri atraje dupî sîni distrujerea libiertăţii di iexprimari. Nu sunt o admiratoari a domnului Dumitrescu. Cred cî di mulţi ori exajereazî în iemisiunili sale. Cred că diepăşăşti măsura lucrurilor. Dar, di asemenea, cred că interzişerea iemisiunii sale ieste o mari ieroare. În fond şe-a spus atât di groaznic acolo? Un punct di vederi... V-am ascultat şî pi dumniavoastrî, domnule lliescu, şî pi dumniavoastră, domnule Grigore. Şî trebuie sî recunosc cî nu vă înţăleg. Marea problemă a aşestei ţări nu sunt minorităţile. Ieste majoritatia. Nu minorităţile trăiesc prost. Toţi trăim prost. Aişi intervenţiile dumneavostrî sî izbesc di ajenda majorităţii. Majoritatea din România nu persecutî în mod constant şî programatic minorităţile. În jeneral, majoritatea ignorî minorităţili şî problemele aşesteia. Fiindcî ari ia, majoritatea, prea mulţi problemi pe cari nu poati sî li rezolvi. Şî când, în mijlocul aşestei realităţi dramatise şî complet scăpaţi di sub control, dumneavoastrî viraţi cu aşesti problemi, ieşti absolut normal ca majoritatea sî vă rejectezi. Fiindcî,

repet, ari problemi mai importanti, decât minorităţili. Ieu personal nu cred cî asasinul poreclit Spada aii vrio legături cu poliţia. Vriau sî spun vrio legături instituţionali. Nişi cu statul român. Nu cred cî iexistî vrio implicaţie politici aişi. Aşa cum vria domnul Răduliescu, fostul preşedinţi sî demonstrezi. Însî cred cî isteria cari poati apărea ca urmări a politizării aşestui caz, poati determina gravi reacţii etnişe. Nu ie un secret că o bunî parti dintri români nu-i agreazî pi rromi... Dar nu îngreunaţi viaţa şî aşa sufişient di gria a majorităţii inventând problemi aii minorităţilor.

- Stimată doamnă. Nu ştiţi ce înseamnă să fii minoritar...

- Ba ştiu, domnule Grigori. Am aşest acşent di cari n-am vrut să scap şi stau di zăşi ani în Bucurieşti, undi moldovienii nu sunt ca la iei acasî. Şî am fost şî la Cluj la Universitatie, undi am ţinut mai multi seminalii şi cursuri şi nişi acolo moldovenii nu sunt foarti binie primiţi.

- Dar dacă ar fi fost omorâţi zece moldoveni...

- Aişi vă înşălaţi domnule Grigori. Ar fi fost omorâţi zăşi români. Şî ar fi fost la fel di grav ca şî şei zăşi rromi morţi. Cred ieu că noi vorbim di pomanî dispri iemisiunea domnului Dumitrescu. Aşeasta n-ar fi trebuit interzîsî şî basta. Ni putem întreba însă şe se va întâmpla dacî poliţia nu-l va prindi pe aşest asasin.

- Înţeleg că propuneţi să schimbăm tematica emisiunii... interveni Florian Năstase.

- Nici nu se pune problema... Vă jucaţi cu focul şi nu vă daţi seama. Uniunea Europeană tratează cu foarte mare seriozitate incitările la extremism şi la xenofobie. Ori, manifestări de tipul celei făcute de domnul Dumitrescu, sunt acte de gravă inconştienţă socială. Şi mai grav este că, oameni cu studii serioase şi cu numeroase ieşiri peste hotare nu sesizează pericolul pe care-l reprezintă tolerarea unor asemenea emisiuni.

- Domnule Iliescu... Aţi auzit dom'ne, fiindcă înţeleg că mi-aţi ascultat emisiunea, aţi ascultat povestea fetei aceleia violate? Dacă ce-am spus eu acolo era incalificabil, ce a păţit ea, cum poate fi considerat? Normal, fiindcă golanii ăia erau minoritari?

- Domnu' ziarist... Nu există fata aia. Aţi inventat-o ca şi povestea cu Spada. Eu sunt rrom... Eu pot afla lucruri. Nu a existat povestea. Cu Fane

Boarfă, cu fata luată din gară, ţinută prin periferie la nu ştiu ce rude. E poveste. Poveste tristă, dar poveste.

- Cum adică, nu există?

- Nu există... Nimeni n-a violat pe nimeni. Terminaţi cu prostiile astea. E ca şi cu lebedele din Viena. Nimeni n-a mâncat nicio lebădă. Dar cel mai comod este ca noi rromii să fim vinovaţi de toate. Vă ceartă Uniunea Europeană din cauza noastră, statul e corupt din cauza noastră şi reformă nu iese tot împiedicându-se de rromi. Acum şi violurile sunt tot apanajul nostru. Dar văd că nimeni nu se întreabă cam câte femei de rromi au fost violate de mineri în 13-15 iunie. Nu face nimeni caz şi nu apare niciun băiat tare cu sabia în mână să ia gâtul minerilor.

- Domnule Grigori... Grieşîţi din nou. Când spuneţi „vă şeartî Uniunea Europeni” la şini vă referiţi? Cumva la românii cari au alti programi decât dumneavoastrî rromii. Să înţălejim că dumnea voastrî nu vă pasî di UE, dacă iexistî aşest noi şî voi. Apoi... Nu cred că puteţi ignora realitatea cî avem ca ţari problemi şî din cauza rromilor. În fond, şirul di cerşetori di pi Champs Elisee, 34 la număr vara trecurî doar pe-o parti a bulevardului, ierau rromi din România. Pi-o plăcuţi aflatî la gâtul unuia am şitit eu că în România ieste jenoşid antiţîgănesc. Sî ştiţi cî iexajerărili ni omoarî pi toţi.

- Doamna Apetrei... Andrei Gabriel Iliescu îşi pierduse răbdarea şi aproape tremura de furie. Doamna Apetrei, aţi stat mult peste hotare. În Europa, în America...

- În America.... Am ş-un doctorat la Harvard...

- Da... Climatul politic din România nu vi se pare contaminat cu ură? Nu se încearcă tranferarea şi mascarea marilor probleme, prin acuzarea minorităţilor de orice fel? Rromii sunt vinovaţi de infracţiuni, ungurii vor să ne fure ţara, din cauza homosexualilor ne ceartă Europa?

- Domnule Iliescu repiet: în România problema ieste majoritatea, nu minoritatea. Nu cried că suntim ca naţii intolieranţi, şî cred cî toatî aşeastî discuţii ieşti anapoda. Am pornit de la interzişerea unei iemisiuni di radio şî am ajuns la protecţia minorităţilor.

- Apropo de interzicere...

Florian Năstase reintră în dialog după ce ascultase în cască câteva dintre mesajele transmise de telespectatori în regie.

- Doamna Apetrei, sunteţi o apropiată a Preşedintelui, a consilierilor acestuia... Cum vă explicaţi faptul că Preşedintele a făcut acest gest?

- Nu Preşedintili a interzis iemisiunea, şî CNA-ul.

- Vă contrazic doamnă... interveni Toni Dumitrescu. Din surse sigure ştiu că Preşedintele personal a cerut la CNA suspendarea emisiunii mele, fiindcă a fost deranjat de farsa cu Spada.

- Nu ştiu şî sursi aveţi... Dar nu a fost Preşedintili. Di fapt... Cred cî nimeni nu realizează şe puţinî puteri ari di fapt Preşedintili. Dar asta-i altî povesti. Totuşi, domnule Dumitrescu... Am o curiozitati. Domnul Grigori a afirmat că povestea cu violul a fost o minşiunî. Ie tot o farsî a dumneavoastrî?

- Nu... De fapt, dacă ţineţi minte, prima dată această poveste a apărut în presa scrisă ca un răspuns la o intervenţie a domnului Andrei Gabriel Iliescu. Un cotidian, nu mai ţin minte care, a publicat o anonimă din partea unei tinere care descria acest caz. De acolo am pornit investigaţia ajutat de doi colegi, unul de la radio altul din presa scrisă. Şi aşa am ajuns să intru în posesia casetelor de care v-am vorbit.

- Deci n-aţi vorbit dumneavoastră cu aşa zisa victimă a rromilor ticăloşi?

- Nu... Am ascultat casetele.

- În emisiune aţi afirmat că aţi vorbit cu ea...

- Nu! Am spus că sunt în posesia casetelor...

- Domnule Dumitrescu! Vă jucaţi cu vorbele şi nu vreţi să admiteţi două evidenţe. În primul rând, l-aţi apărat pe acest nenorocit care ucide rromi. Doi... Aţi instigat opinia publică atât în sprijinul lui cât şi împotriva etniei mele construind iluzia că toţi rromii sunt vinovaţi. Să ştiţi că şi în Germania lui Hitler, media era plină de violurile pe care evreii le comiteau împotriva nemţoaicelor tinere şi nevinovate. Ştiţi probabil caricatura aceea celebră cu evreul păros, plin de negi şi foarte asemănător cu o maimuţă care se uita pofticios la tânăra blondă, nevinovată şi vag decoltată, dar care era oprit la timp de braţul cu zvastică. Asta faceţi şi dumneavoastră... Fiindcă adevărul este că - în cazul unui viol - avem doar două concepte. Agresor şi victimă. Nu ţigan şi româncă... Şi agresorul trebuie pedepsit fiindcă a violat, nu fiindcă este ţigan şi a violat o româncă. Dacă Spada ar omorî violatori, deşi nu este foarte bine ce spun acum, poate l-aş înţelege. Dar el omoară rromi... Iar dumneavoastră, ca să-i găsiţi justificare ne spuneţi că aceşti rromi au violat. Şi merită să moară... În toată

acea emisiune n-aţi spus niciodată că violatorii merită moartea. Aţi spus doar că ţiganii violatori merită moartea. Şi de aici aveţi probleme cu mine. Fiindcă...

- Domnule Grigore, îmi pare rău că vă întrerup... Florian Năstase era deja transpirat şi evident încurcat. În cască mi se anunţă că la uşa studioului se află domnişoara Marcela Uscatu care este victima violului de care a vorbit domnul Dumitrescu în emisiune. Vrea să intre în direct ca să confirme veridicitatea afirmaţiilor. Îi permitem să intre? Cred că în interesul emisiunii şi al obiectivităţii jurnalistice ar trebui să-i permitem...

Înainte de a aştepta părerea celorlalţi invitaţi, moderatorul făcu semn spre cameră şi tânăra pătrunse în studio. Un asistent îi aduse repede un scaun, în timp ce un altul îi montă un microfon.

- Înţeleg că numele dumneavoastră este Marcela Uscatu?
- Da...
- De unde sunteţi?
- Acum locuiesc în Bucureşti... Sunt din judeţul Galaţi.
- Dumneavoastră aţi trimis scrisoarea aceea către presă?
- Da. Eu, fiindcă atât m-am rugat să moară omul ăla şi când am văzut că a murit mi-a fost mai puţină frică.
- Aţi făcut atunci plângere la poliţie?
- Nu... De fapt... La spital a venit poliţia că eram într-un hal fără hal. Şi i-au chemat doctorii. Dar le-am spus că nu-mi amintesc nimic. Că sunt şocată, că am fost ţinută legată la ochi şi nu i-am văzut.
- Şi acum... Nu vă mai e frică?
- Mai mult mi-e ruşine că poate mă vede tata sau alţii care mă cunosc, dar eu vreau doar să spun că n-am minţit. Că nu-i vreo cinste ce mi s-a întâmplat ca să mă laud. Şi nu ştiu dacă e bine sau nu, dar pe omul ăla l-au lovit blestemele mele. N-am nimic cu nimeni şi nu vreau să vorbesc de ce nu ştiu, dar pe nimeni n-am blestemat cum l-am blestemat pe omul ăla. Acum că a murit aşa cum a murit, eu vreau să uit. Şi domnu Grigore... V-am auzit ce spuneaţi când eram afară... Cu ţiganii. Mama a fost ţigancă şi i-am spus ăluia şi nu i-a păsat. Şi-a bătut joc de mine cum nu vă trece prin cap.

23.

Primul-ministru află de cea de-a noua crimă a asasinului denumit Spada de la unul dintre consilierii săi care-l sunase pe telefonul operativ.

Era o duminică ploioasă de octombrie şi premierul se afla la Scroviştea în vila de protocol pe care o ura sincer. Camerele erau joase şi, deşii îi plăcea foarte mult întunericul, penumbra din această vilă, ducea mai degrabă cu gândul la un cavou. Mobila era fără gust, iar sepepiştii erau pretutindeni.

Singurul lucru cât de cât plăcut era terasa care da spre lac, dar lacul era murdar şi mirosea a mort când bătea vântul înspre vilă. Toată atmosfera era morbidă, dar Preşedintele insistase să ia masa împreună cu familiile, în vila sa aflată la două sute de metri de cea a premierului.

Ora la care ar fi trebuit să înceapă masa era deja depăşită cu mai bine de treizeci de minute şi probabil că noua crimă va împinge şi mai departe cina. Pe un hol, soţia sa cicălea ca întotdeauna unul din oamenii de pază. Vocea sa ascuţită şi sacadată răzbătea până în cea mai îndepărtată cameră, acolo unde premierul se refugiase în faţa calculatorului pe care se afla instalat cel mai performant program de şah. Despre predecesorul său se spunea că îşi petrecea o bună parte din timp jucând table cu garda sa de corp sau cu şeful de cabinet. Măcar prin jocul său de şah premierul simţea că exista o evoluţie în traseele politice ale naţiunii. Telefonul operativ sună din nou şi de la celălalt capăt al firului, aghiotantul Preşedintelui îl informă că masa se mai amână cu treizeci de minute din motive obiective.

Realizând apoi cu cine vorbeşte, aghiotantul îi comunică cu o voce scăzută şi vag conspirativă că mai fusese găsit un cadavru. Primul-ministru nu se osteni să-i spună că aflase deja, se mulţumi doar să asculte povestea ofiţerului. Victima, tot ţigan, tot fost infractor, ucis cu o singură lovitură de armă albă în gât, fusese descoperită de nişte copii în spatele unor tomberoane în Moşilor. Hoţ de maşini, fusese după toate aparenţele omorât la ieşirea dintr-unul din atelierele unde dezmembra maşini furate. Îl chema Adrian Hogea şi era poreclit Claxon.

Aghiotantul Preşedintelui îşi termină expunerea, spuse scurt „să trăiţi!” şi închise telefonul. Premierul se ridică din faţa calculatorului, stinse şi ultima veioză din încăperea oricum întunecoasă şi se aşează într-un fotoliu din colţul camerei. Vocea soţiei se auzea de undeva de pe terasă. La fel de ascuţită şi la fel de sacadată. Lângă fotoliu se afla telefonul negru, numit de băieţii de la

pază superscurt. Ridică receptorul şi ceru să i se facă legătura cu directorul Serviciului de Informaţii Externe. După mai puţin de un minut, telefonul sună la loc şi la capătul celălalt al firului era Călin Şelaru.

- Bună seara... Ce faceţi?
- Bună seara, domnule prim-ministru. Sincer, dormeam...
- Înţeleg că nu aţi aflat vestea...
- Ba da... Am fost sunat înainte cu două, trei minute. Dumneavoastră ce faceţi?
- Sunt la Scroviştea...
- A convocat Preşedintele o întrunire?
- Nu... Era o cină stabilită înainte de incident. Cina s-a amânat şi eu vroiam să vă spun că am citit rapoartele pe care mi le-aţi trimis ieri dimineaţă. Şi mi s-au părut îngrijorătoare. Şi în aceeaşi ordine de idei vreau să vă confirm că am vorbit cu un cunoscut de-al meu, John Benjamin Stark, un foarte important finanţist englez, care m-a întrebat ce se întâmplă în România cu crimele împotriva rromilor. Eu îl ştiu pe John de mai bine de 20 de ani... Am făcut multe împreună. Şi nu este genul de om interesat de problemele minorităţilor. Întrebarea lui m-a pus pe gânduri... S-ar putea să avem o problemă mai gravă decât am bănuit.
- Toate rapoartele mele indică o creştere a interesului pentru acest subiect în vest. Şi agitaţia din interior contează... Sunt trimise deja transcrierile aproape integrale ale tuturor emisiunilor televizate pe acest subiect. Budapesta lucrează din plin... Iar mesajul central este cel pornit de Andrei Gabriel Iliescu şi fundaţia lui, anume că poliţia este implicată direct în asasinate şi de aceea ucigaşul nu este prins. Povestea a prins şi deja e imposibil să-i facem faţă.
- Care este şansa ca asasinul să fie prins?
- Domnule prim-ministru... Ieri, când am primit ultimul raport de la poliţie, nu aveau nici cea mai mică bănuială. Este cert că ultima... Penultima crimă de fapt, nu este făcută de Spada.
- Asta am aflat... Dar sunt deja trei luni de când au loc aceste crime. Se poate să nu existe niciun indiciu? Nu cumva cei de afară au dreptate şi asasinatele sunt de fapt comise de poliţie? Sau cu ştiinţa poliţiei?

- Cu siguranţă nu! Poliţia este cea mai penetrată instituţie din România. Şi de noi, şi de S.R.I., şi de CIA, şi de doi şi-un sfert. Ca să nu mai vorbim că mai

toţi generalii sunt corupţi. Lumea interlopă are intrări la cel mai înalt nivel. Orice fel de iniţiativă de acest tip s-ar fi aflat. Ieri am fost informat că doi dintre cei mai importanţi chestori din poliţie au fost chemaţi de un şef al lumii interlope care le-a comunicat că oferă o sută de mii de euro premiu pentru prinderea Spadei. Vreau să vă spun că totul este atât de bine lucrat, încât unii din oamenii mei au luat în calcul ideea unei provocări externe.

- Şi...?

- Analizăm.

- Bun... Şi totuşi ce facem? Ce aşteptăm?

- Propunerea pe care ştiţi că am înaintat-o şi la ultima întâlnire de după CSAT-ul de acum două săptămâni a fost schimbarea ministrului de interne.

- Credeţi că are vreo vină?

- Nu, bineînţeles... că doar n-o să-l prindă el pe asasin. Dar un nou ministru de interne va beneficia de o perioadă de graţie şi poate în acest interval va fi prins asasinul. Nu ştiu dacă aţi urmărit emisiunea lui Florian Năstase...

- Am auzit ceva de ea. Cred că mi-a spus nevastă-mea... Ceva cu o tânără violată care a apărut în emisie...

- Da... Dar nu asta este partea care contează. Am vorbit cu Florian Năstase imediat după emisiune şi mi-a dat mesajele primite în redacţie în timpul emisiunii. Mesaje primite de la public. Erau cam de opt ori mai multe decât în mod normal şi într-o proporţie de 75-80% erau antiţigăneşti. Extrem de violente... Linşaje, execuţii, expulzări, spânzurări şi tot aşa... Dincolo de glumele de prin ziare, marea problemă nu sunt ţiganii. Sunt românii. Nu mă tem foarte tare de o explozie ţigănească, deşii nu este nici aceasta exclusă. Mă tem însă de o explozie de violenţă românească.

Aghiotantul primului ministru intră în cameră şi îi făcu acestuia semn că Preşedintele încearcă să-l contacteze pe superscurt.

- Domnule Şelaru, trebuie să închid... Cel puţin aparent mă caută Preşedintele care probabil că s-a decis să mănânce. Vă mulţumesc pentru informaţii.

- Poftă bună, domnule prim-ministru.

Aghiotantul Preşedintelui îl rugă încă o dată să mai amâne masa pentru maxim treizeci de minute adăugându-i că la cină vor sosi şi miniştrii de externe

şi de interne. Premierul îşi rugă aghiotantul să-i aducă un iaurt cu puţină pâine prăjită şi se aşeză din nou în faţa jocului de şah. Oricât de deştept era programul, până la urmă tot reuşea să-l învingă. Ceea ce era un motiv de reală satisfacţie.

24.

Studioul era puternic iluminat, iar figurada aplauda frenetic ori de câte ori credea de cuviinţă, sau atunci când se aprindea o luminiţă verde pe care asistentul de regie le-o indicase înainte de începerea spectacolului.

Pe scenă, lângă moderatoarea emisiunii, o roşcată supersexy, care apărea pe copertele diverselor reviste de scandal sau de modă expunându-şi sânii sensibil mai mari după fiecare intervenţie chirurgicală, se aflau patru celebrităţi născute în zodia scorpionului.

Primul invitat era un fotbalist aflat la finalul carierei care încă juca la o mare echipă de club din Marea Britanie, apoi o cântăreaţă de operă care făcuse case pline oriunde în lume în urmă cu zece ani, dar îşi cam pierduse vocea şi rămăsese doar cu scena românească, prim-vicepreşedintele principalului partid de opoziţie din România şi un foarte popular şi iubit actor de comedie a cărui zi de naştere se întâmpla să fie chiar atunci.

Trecuse mai bine de jumătate de emisiune, concursurile se cam terminaseră, fotbalistul trăsese la o poartă apărată de o minune de blondă echipată într-un tricou larg, dar incapabil să-i ascumdă formele spectaculoase, cântăreaţa cântase împreună cu un cor de copii de la un liceu bucureştean o arie uşoară, politicianul spusese şi el ce avea de spus şi oferi copiilor care cântaseră câte o bursă din partea partidului care se pregătea să devină de guvernământ, apoi într-un interludiu vorbi câte ceva despre colecţia sa de tablouri, cam unică în ţară, apoi evită cu diplomaţie exclamaţia moderatoarei „probabil că au costat o avere” şi se referi la virtuţile artei şi ale culturii pe care şi tânăra generaţie trebuia să încerce să şi le însuşească, iar actorul încântase publicul cu un monolog din Tudor Muşatescu.

Mai apăruseră pe scenă o trupă de rock, care cântase play-back, nişte contorsioniste, care făcuseră tot soiul de jonglerii cu farfurii cocoţate pe beţe, două surori, care se străduiau să compună o formaţie locală de muzică soul,

dar care rămâneau în conştiinţa publică doar prin vip-urile cu care se combinau şi moderatoarea reîncepu dialogul cu invitaţii.

- Spune-mi, Fane, rămâi în Anglia sau te întorci în ţară după ce te retragi din fotbal?

- Depinde... Eu am o casă acolo, nişte contacte. Stau de aproape 10 ani în Londra. Nu vreau să supăr pe nimeni, dar fotbalul din Anglia n-are nicio legătură cu ce se întâmplă acum în România...

- Dar tu din România ai plecat...

- Da, dar pe vremea lui Ceauşescu se juca mai serios decât acum, erau mai puţine blaturi şi cel puţin cinci-şase echipe erau foarte puternice. Acum nu se mai bagă bani serioşi în fotbal. Toată lumea vrea să scoată bani, dar nimeni nu investeşte. Nici la copii, nici la tineret... Cum apare un puşti de douăzeci de ani, cum e vândut peste, pentru unul-două milioane de dolari... Nici el nu creşte ca lumea, fiindcă afară face tuşa, nici cluburile româneşti nu au jucători de valoare. Nimeni nu câştigă...

- Deci, deşii nu o spui, să înţeleg că nu prea ai de gând să te întorci...

- Nu ştiu încă... Mai am încă un an de contract acolo... După aia mă decid dacă mă retrag sau dacă mai joc un an... Am făcut şi şcoala de antrenori. Mai vedem...

- Aşa cum cere tradiţia emisiunii te rog să pui o întrebare unuia dintre invitaţi...

Fotbalistul se foi pe fotoliu, îşi drese vocea şi apoi se adresă prim-vicepreşedintelui principalului partid de opoziţie:

- Întotdeauna am vrut să vă întreb... Este adevărat că aveţi patru case?

Asistenţa izbucni în râs, moderatoarea rămase câteva secunde cu microfonul în mână ameţită de întrebare, iar omul politic se încruntă scurt, apoi îşi lipi un zâmbet de protocol şi răspunse:

- Nu... Am doar o singură casă... Celelalte de care scrie presa sunt ale unor rude ale mele, părinţi, socri... Şi la achiziţionarea lor nu am avut nicio contribuţie. Trebuie să recunosc cu tristeţe că nu sunt atât de bogat financiar, bineînţeles cum se scrie. V-am satisfăcut curiozitatea?

- Dacă nu este adevărat, de ce nu daţi ziarele în judecată? În fond, e o calomnie la adresa dumneavoastră. Eu personal, citind ziarele, am crezut că aveţi patru case şi mi s-a părut exagerat. La fel ca mine pot crede şi alţii.

- Fane... Se vede că ai plecat de mult din ţară, interveni moderatoarea căreia îi revenise suflul. În România nu merge aşa simplu ca în Anglia...

- Apropo... Pot să pun şi eu o întrebare...?

- Da, domnule prim-vicepreşedinte... Vă rog...

- Este adevărat că aţi ratat intenţionat penaltiul în semifinala Cupei Cupelor de acum zece ani? Se zvonea că aţi primit o sută de mii de dolari pentru acel şut mult în afară.

- E o minciună... Niciun fotbalist profesionist nu ar face aşa ceva...

- Eu am citit în ziare... Poate ar fi bine să-i daţi şi dumneavoastră în judecată. Fiindcă mi se pare mie că aveţi şi dumneavoastră o problemă de imagine.

Publicul aplaudă din nou, fotbalistul era un pic roşu, omul politic zâmbea maliţios, iar moderatoarea tocmai primea prin cască un mesaj referitor la o nouă crimă a Spadei. Pentru a opri dialogul care risca să se încingă îşi luă o mină gravă şi anunţă în emisiune:

- Tocmai am fost anunţată din regie că a fost găsită încă o victimă a Spadei... Dar această realitate nu trebuie să ne afecteze buna dispoziţie. Fiindcă, la fel ca în fiecare sâmbătă a venit vremea să aflăm alţi cinci fericiţi câştigători ai premiului de zece mii de lei noi pus la dispoziţie de sponsorul emisiunii. Deci, dau legătura colegului meu...

- Îmi pare rău că vă întrerup...

Actorul de comedie se ridicase în picioare şi îşi pierduse orice urmă de jovialitate. Privirea era rece şi vocea neprietenoasă. În acel moment moderatoarea îşi aminti ceea ce nu avea voie să uite, era ţigan. Şi evident anunţul ei legat de Spada îl deranjase... Din cască nu primi nicio indicaţie...

De ce Dumnezeu spusese tâmpenia aia cu Spada...

- Îmi pare rău că vă întrerup, dar aş vrea să vă recit ceva din afara repertoriului meu. Un monolog din Shakespeare care mi-a plăcut încă din vremea institutului. N-am jucat niciodată acel rol, dar textul mi-a plăcut.

Shakespeare... Moderatoarea răsuflă uşurată...

- Vă rog... În fond, această emisiune trebuie să fie plină de surprize...

Luminiţa verde se aprinse din nou şi publicul aplaudă furtunos.

- Ce dacă sunt ţigan? Ţiganul n-are ochi? Ţiganul n-are mâini, organe, nu e slab şi nu e gras, n-are simţuri, dureri şi patimi? Nu se hrăneşte şi el cu aceeaşi hrană? Nu-l răneşti cu aceleaşi arme? Nu zace de aceleaşi boli? Nu se vindecă cu aceleaşi leacuri? Nu-i e cald vara şi nu-i e frig iarna? Dacă mă înţepi, nu sângerez? Dacă mă gâdili, nu râd? Dacă îmi dai otravă, nu mor? Şi dacă mă omori, nu mă răzbun? Eu sau altcineva din neamul meu?

25.

Cabinetul Preşedintelui era plin de lume. Se trăgeau cabluri, se făceau probe, se montau lumini, se rearanjau steagurile din spatele biroului, se puneau flori şi se mutau mobile. Preşedintele urma să acorde un interviu - în direct -postului naţional de televiziune. Moderatorul ales, Laurenţiu Trandafir, îşi privea notiţele în timp ce era machiat.

Preşedintele, după ce trecuse de două ori prin cabinet să vadă dacă toate lucrurile erau cum trebuie, se retrăsese cu consilierul său pe probleme de securitate naţională în sala din spatele cabinetului. Acolo se mai afla şi homeopatul Preşedintelui care-i pusese câteva ace după ureche şi în podul palmei pentru a-i calma durerile violente de spate.

- Aţi discutat atent cu Laurenţiu...? Nu am vreo surpriză?
- Nici vorbă... E cuminte şi e foarte interesat. În primăvară va fi propunerea dumneavoastră pentru postul liber din CNA. Întrebarea lui este dacă abordăm totuşi problema Spada sau nu...
- Noi facem o emisiune despre succesul vizitei Preşedintelui Franţei în România. Despre perspectivele internaţionale deschise de această vizită... Asta discutăm...
- Domnule Preşedinte... Am discutat cu mai multă lume. Nu puteţi, în acest moment, să ignoraţi tema internă.
- Despre tema internă discutăm... Consecinţele pe plan intern ale vizitei Preşedintelui Franţei şi nu numai. Consecinţele pe plan intern ale întregii mele activităţi diplomatice. Integrare, capital străin, reformă... Despre toate acestea vorbim. Dar nu vreau să explic naţiunii că nu suntem în stare să prindem un asasin care omoară ţigani cu cazier. Nici n-am ce să explic... Mă fac de râs... N-am nimic de spus...
- Anunţaţi iminenţa unor măsuri drastice...

- Măsurile drastice se iau... Nu se anunţă. Şi mai lasă-mă cu complotul tău de schimbare a ministrului de interne. Nici mie nu-mi place, dar nici nu pot să-mi pun partidul în cap. Plus că premierul nu vrea să-l schimbe. Ala om deştept... Nu se bagă. Vorbeşte despre economie fără să-l înţeleagă nimeni şi în rest joacă şah cu calculatorul. L-a întrebat cineva pe premier de asasin? Nu... Şi în fond, el este Executivul... La el se află Ministerul de Interne. Eu am însă toată presa pe cap... Eu trebuie să mă ridic peste această situaţie. În niciun caz nu voi vorbi nimic despre asasin.

În cameră intră grăbit Nicuşor Marinescu, consilierul pe probleme de imagine.

- V-am adus câteva citate... Aveţi un Lincoln, un Kogălniceanu şi mai multe citate din francezi, inclusiv un Malraux. Pe cele în franceză vi le-am trecut şi în original.

- Da...

Preşedintele aruncă un ochi peste cele două foi de hârtie şi se lăsă din nou în fotoliu. Durerea de spate mai trecuse, dar încă era persistentă.

- Am şi o veste mai puţin plăcută..., continuă Nicuşor Marinescu.

- E... Să auzim... Cine mă mai înjură ?

- Nu-i asta... Dar la concurenţă cu interviul, Andrei Rusu a programat o superpremieră... Mi-e teamă că o să ne cam fure audienţa...

- Cum adică a programat? Când a programat? Astăzi?

- Exact... A schimbat azi filmul. În program este un film mai vechi, dar de azi dimineaţă anunţă pe post difuzarea premierei.

- Şi mie îmi spuneţi acum...?

- Acum am aflat... De dimineaţă sunt aici şi ştiţi desigur din teancul de rapoarte pe care vi le-am trimis că nici eu, nici nimeni din departamentul meu nu are un televizor care să meargă. Am aflat de la nevastă-mea... Întâmplător...

- Nu mă luaţi cu de-astea... Domnule Marinescu, sunt sătul de certurile dintre consilieri. De ce n-aveţi televizor?

- Fiindcă nu mi-a fost aprobată achiziţionarea de televizoare. Fiindcă cele deja existente sunt în stadiul în care nu pot fi reparate.

Preşedintele privi exasperat spre consilierul pe probleme de securitate naţională.

- Rezolv eu problema... Ce facem acum cu Rusu? Vreţi să-l sun?

- Cât mai e până la interviu ?.
- Cam patruzeci şi cinci de minute...
- Se mai poate face ceva?
- Nu ştiu... Eu îl sun. Să amâne filmul sau să programeze ceva mai puţin interesant.

Consilierul pe probleme de securitate naţională ieşi în grabă în timp ce Preşedintele se întinse din nou în fotoliu.

- Care e sugestia dumneavoastră? Să vorbesc sau nu despre Spada?
- Nu... Nu trebuie să vorbiţi despre acest subiect, răspunse sigur Nicuşor Marinescu.
- Şi n-o să fiu atacat... N-o să mă înjure Ionescu, Cârstea şi ceilalţi?
- Ba da ... O s-o facă oricum fiindcă nu aveţi ce spune. Dar ştiţi cum e, ce se taie nu se fluieră. Nu ziarele contează. Televiziunea contează.

Ziarele sunt citite de maximum 10% din români. Dar la televiziune se uită peste 80%. În fond, ce puteţi spune despre Spada? Ce noutate puteţi aduce? Niciuna...

- Da... Şi eu cred la fel. Dar parcă văd că o să-mi spună că în timp ce România este în pragul războiului civil, eu vorbesc despre succesele mele internaţionale.
- O vor spune oricum... Dar nu puteţi apărea în faţa a milioane de oameni fără să aveţi nimic de spus.
- Am de spus... Cum să nu. Să le spun că ţiganii sunt de fapt marea problemă a României, nu ungurii, nu ruşii. Ţiganii... Şi că nimeni nu încearcă să o rezolve, fiindcă dacă ne-am apuca să folosim bani pentru integrarea lor socială ne-ar sări în cap tot ăştia care ne înjură acum. Şi că ar trebui să avem legi mai dure pentru anumite infracţiuni, dar ne sare Uniunea Europeană în cap. Şi că Spada este numai începutul unui şir lung de conflicte. În fond, America a avut aceeaşi problemă cu negrii. Şi cu cât o vom duce mai prost economic, cu atât criza asta se va adânci. Aş putea să le spun cât de puternice sunt mafiile ţigăneşti şi cât de corupte sunt poliţia şi justiţia. Ştiţi că unul din sponsorii partidului nostru, unul din sponsorii grei, este implicat până peste cap în contrabandă alături de două grupări ţigăneşti? Şi mai ştiţi că în spatele lui Nenişor Vasile stă o organizaţie de trafic de arme şi de droguri care este mână în mână cu organizaţii teroriste arabe? Dacă trecem la politica grea... Dar nici

n-am cum să spun asta şi din nefericire nici nu prea am ce să fac. Fiindcă sunt singur... Împreună cu o mână de oameni care n-au nici măcar televizoare în birouri. Iar dacă noi pierdem alegerile şi după cum se vede le pierdem, se alege praful. Dacă vin ăştia din nou o să fie aici paradisul infractorilor.

Consilierul pe probleme de securitate intră fericit în încăpere.

- Andrei Rusu îşi decalează programul.

Preşedintele se ridică greu de pe fotoliu, culese hârtiile de pe măsuţă şi se mai uită puţin pe ele. Apoi începu să se îmbrace încet pentru interviu.

26.

În dimineaţa următoare, Nicuşor Marinescu primi raportul de monitorizare şi ca de obicei luă la mână toate ziarele care-l atacau pe Preşedinte. În interviul dat la televiziunea naţională, Preşedintele nu abordase tema Spada, de fapt, nu fusese întrebat despre ea. Drept care atât Marius Ionescu cât şi Ion Cârstea îi dedicau câte un editorial dur. Nimic nou... Ziarul magnatului Vasilescu ataca şi el, dar era normal ţinând seama de apropierea tot mai evidentă a omului de afaceri de Radu Rădulescu. Surprinzător era editorialul agresiv al lui Cormel Ardeleanu...

Foarte surprinzător.

Când eram copil plecam în fiecare vacanţă cu caprele la păscut. Cel puţin în primii ani ai şcolii cam asta era vacanţa mea. Am mers cu caprele şi când eram student fiindcă era mama bolnavă, dar în copilărie zi de zi în vacanţă plecam cu caprele. Şi sâmbăta şi duminica...

Duminica însă era o zi specială. Tata era bun prieten cu părintele de la noi din sat. Fuseseră în război împreună şi rămăseseră prieteni. În fiecare duminică seara, părintele care era văduv venea la noi la masă. Mama gătea de fiecare dată bunătăţi cum nu mai vedeam decât la Paşte sau la Crăciun şi părintele povestea.

Era un om citit şi era un om umblat. Trebuie să recunosc sincer că primul strat de cultură generală nu-l am nici de la mama sau tata care erau oameni cuminţi şi muncitori, dar fără carte şi nici de la şcoală. Ci de la părintele Cernea. Când eram cu caprele la păscut duminica, de dimineaţă mă gândeam că vine seara şi acasă mă aşteaptă mâncarea bună şi poveştile, sfaturile, pildele părintelui Cernea.

Şi aşa trecea ziua...

Mult mai uşor decât toate celelalte zile. Ţin minte că într-un an, eram deja în clasa a opta, spre sfârşitul verii mă prinsese pe câmp o ploaie teribilă. Am ajuns acasă ud şi murdar, m-am spălat repede şi m-am îmbrăcat pentru întâlnirea cea mare. Când am ajuns la masă, tata mi-a spus că părintele nu vine în seara aceea. Fusese chemat la Alba cu nu ştiu ce treabă. Dar, numai după câteva minute, l-am auzit povestindu-i mamei în bucătărie că părintele Cernea se îmbătase cui şi că doarme la el acasă. Văsusem, slavă Domnului, suficienţi oameni beţi ca să ştiu ce-i aia, dar mi s-a părut cumplit de nedrept. Toată ziua îl aşteptasem ca să-l aud şi el n-a venit fiindcă era beat.

Aceeaşi senzaţie am trăit-o ieri seară privind consternat interviul Preşedintelui pe postul naţional de televiziune. Nu ştiu cine îl sfătuieşte, dar îl sfătuieşte prost. Fiindcă Preşedintele a vorbit aseară, duminică, unui popor de ţărani.

Intelectualii şi şmecherii de oraş s-au uitat pe alte posturi la filme şi la emisiuni tâmpite de jocuri. Dar ţăranii, muncitorii, oamenii simpli l-au privit pe el. În speranţa că vor înţelege ceva mai mult de la şeful statului. Şi n-au înţeles nimic.

Preşedintele a vorbit de Franţa, de America, de UE, de Germania... A vorbit despre armonizare şi despre reformă dând un pogon de cifre pe care nu le înţelege nimeni şi a încheiat cu un citat în franceză în original. Mersi, popor...

Nimic despre foame, nimic despre sărăcie, nimic despre pensiile de mizerie, nimic despre spitalele în care mori cu zile, nimic despre şomaj şi nimic despre viaţa asta chinuită pe care o ducem şi pe care el, Preşedintele, ar trebui să o înţeleagă primul. Mai mult... Nimic despre acest caz grav care ne tulbură de aproape trei luni, mă refer la Spada. Deja societatea românească este împărţită în tabere, deja avem semne de conflicte interetnice serioase şi Preşedintele nu spune nimic despre asta.

Nu fac parte dintre cei care ignoră importanţa relaţiilor internaţionale şi nici nu vreau să diminuez contribuţia şefului statului la scoaterea României din izolarea în care fusese adusă de cei de dinaintea lui, dar mie mi se pare că Preşedintele e beat. E beat de putere şi e beat de linguşelile celor plătiţi să-l linguşească. E beat şi nu mai ştie că sunt milioane de oameni care aşteaptă de la el un semn, o dovadă că e treaz şi că ştie ce se întâmplă la el în parohie.

După emisiunea de aseară pot să spun însă că Preşedintele a plecat dintre noi. Stă la masă cu lingăii şi se amăgeşte că slugile alea sunt de fapt poporul român.

Nicuşor Marinescu îl sună pe Călin Şelaru, care după mai multe secretare şi ofiţeri îi răspunse la telefon.

-Am citit textul de aseară...

- Ce are, dragă, Cornel? A înnebunit?

- L-am sunat azi dimineaţă dar nu se sculase. Preşedintele ce zice...?

- N-am primit buzduganul, dar deja e grav. Cornel era de aici. După câte s-au făcut pentru el... Acum doi ani nu mai era nimeni. Acum are bani şi funcţie fiindcă am intervenit noi. Şi tu o ştii foarte bine.

- N-am înţeles... Dar ştii că el e puţin sonat.

- Dragule... Asta nu e soneală, asta sună a mită. Şi din câte ştiu Cornel nu-şi mişcă pixul sub zece mii de verzi... Şi zece mii sunt pentru economice. Pentru politic, tariful e mai mare. Ştiu de la un şef de partid, nu spui care, persoană importantă, că a dat treizeci de mii ca să nu apară câte ceva în ajunul congresului.

- Da... A fost mai puţin. Ştiu la cine te referi, dar acum nu cred că e vorba de bani. Ai văzut că a dat şi în Rădulescu.

- Dar nu numai Rădulescu poate să plătească în România...

Secretara lui Nicuşor Marinescu intră repede în cameră anunţându-l că îl cheamă Preşedintele în cabinet.

- Hai că mă cheamă şefu'... Mă duc să îmi fac harachiri.
- De ce?
- Eu i-am zis să nu pomenească de Spada...
- Şi el n-a fost de acord?
- Ba da, dar nu mai contează. Zi-mi... Vorbeşti tu cu Cornel, poate nu mai continuă.
- De asta să fii sigur... Dar nu ştiu ce l-a apucat. Oricum el e foarte ciudat.

- Mai dă-l în mă-sa... Când făcea pe aici anticameră să-i punem pile la austrieci să-i cumpere ziarul de rahat, cu datorii cu tot şi cu treizeci de procese în spate, nu mai era ciudat. Numai eu ştiu câte drumuri am făcut şi câte telefoane am dat... Asta ca să nu vorbim de Preşedinte. Atunci relaţiile lui cu

Austria erau bune... Mare jigodie, şi ştii că ţi-am zis de atunci. Ştiu poveşti de la fosta lui nevastă. Cine face porcării ca alea nu-i om de încredere. Bine... Mă duc şi te mai sun.

27.

Vila lui Nenişor Vasile, plasată undeva pe malul lacului Mogoşoaia, fusese de multe ori loc de întâlniri politice vesele, care începeau cu discuţii despre soarta ţării şi se terminau cu fripturi şi mici la grătar şi cu vin adevărat scos din subsolul plin de rafturi de lemn şi de butoaie. Ca să nu mai pomenim de ciorba de potroace pe care nevasta lui Nenişor Vasile o punea pe masă pe la patru dimineaţa. Cu toate păcatele lui, Nenişor Vasile era familist şi la el acasă nu se putea veni decât cu nevasta sau singur dacă perechea oficială nu era disponibilă. Când era post însă, la masa lui Nenişor Vasile nu exista carne... Sarmale din orez, fasole bătută cu ceapă prăjită pusă de juma' de deget deasupra, brânză frecată cu usturoi şi mărar, teci cu usturoi, ghiveci călugăresc şi mâncare scăzută de vinete ţinută apoi la cuptor cu nişte caşcaval deasupra şi bineînţeles acelaşi vin bun. Pentru cei mai slabi de înger, Nenişor Vasile tolera puţin peşte prăjit fiindcă totuşi aia nu e carne.

Radu Rădulescu stătea pe terasa acoperită a lui Nenişor Vasile înfofolit cu o pătură groasă şi-şi bea liniştit paharul mare de vin fiert cu scorţişoară, zahăr şi două bucăţele de coajă de lămâie. Era foarte frig, dar cerul era senin, se vedeau stelele oglindindu-se în apă şi mirosea bine a iarnă şi a frunze arse de ţăranii de prin preajmă. Nu mai fusese nimeni invitat şi deci nu urma să fie nicio petrecere.

Din casă, prin geamul lăsat deschis se auzea concertul de vioară al lui Brahms. Vorbiseră politică timp de aproape trei ore, lucrurile mergeau bine, partidul urca în sondaje şi actualul Preşedinte cădea tot mai jos.

Ajunsese să fie înjurat de proprii lui oameni. Plus că zi de zi, oportuniştii se întorceau.

De fapt, aici e semnul victoriei. Când şobolanii fug de pe corabia celuilalt. Cu trei ani în urmă, când înfrângerea lui Radu Rădulescu se contura tot mai clar, zi de zi erau defecţiuni. Oameni care nu mai răspundeau la comenzi sau, şi mai rău, nu răspundeau la telefon. Jurnalişti minori transformaţi în supervedete de către Radu Rădulescu şi de partidul său treceau cu arme şi

bagaje în partea cealaltă. Acum se întorceau, mai cu coada între picioare, mai fuduli, dar se întorceau. La fel şi oamenii de afaceri. În urmă cu trei ani, dintre toţi cei în care pompaseră milioane, cărora le anulaseră datoriile şi le inventaseră practic afaceri, nu mai finanţaseră campania electorală decât câţiva. Acum sumele care se rosteau pentru cumpărarea iertării erau din nou importante. Urmau să ajungă din nou la putere...

Nenişor Vasile fusese unul dintre foarte puţinii oameni care nu-l uitase imediat după înfrângere. Chiar a doua zi îl sunase şi-l chemase aici în vilă. Nevasta lui Nenişor îi gătise o porţie mare de pui la ceaun cu usturoi şi cu mămăligă şi nişte papanaşi moldoveneşti şi Nenişor îi cântase la vioară. Viaţa nu se termina... Într-un an însă va lua din nou puterea.

Şi atunci toţi cei care l-au trădat vor vedea. Avea liste întregi puse bine în minte, în colţul cel mai întunecat. Avea replici pregătite şi avea mişcările pregătite. Ce-o fi acum pe actualul Preşedinte... Consilierul acestuia pentru probleme de securitate luase legătură cu unul dintre oamenii săi pentru a-i sugera ca principalul partid de opoziţie să ceară demisia ministrului de interne, fiindcă acesta nu are sprijin în partid. Le fuge pământul de sub picioare şi ei tot se omoară unii pe alţii.

- Dacă asasinul ăsta mai lichidează câţiva, luăm puterea mai repede...
- Da... răspunse Nenişor Vasile din întuneric. Numai să nu-l prindă.
- Nu-l prind. Am vorbit şi cu Movilă şi cu toţi locţiitorii lui şi cu chestorul Iancu. N-au nimic...
- Mă tot întreb... Cine dracu' e omul ăsta?
- Cred că e fost poliţist sau fost în S.R.I.... Se mişcă perfect, nu lasă urme. Unsprezece crime fără urme. Şi mai mult ca sigur nu e nebun. Vrea el ceva...
- Auzi, Radule... Poate e de la tine din partid. Că de urcat vă urcă în sondaje mai tare ca inflaţia.
- Asta să n-o mai spui nici în glumă. Eu mă mir că până acum Preşedintele n-a spus că noi suntem în spatele crimelor ca să-i destabilizăm lui mandatul şi reforma.
- Dar te-ai gândit ce victorie o să fie pentru Preşedinte dacă-l prinde?

- Dacă-l prinde... Până atunci noi ar cam trebui să-l dăm gata. A mers bine manevra cu Cornel Ardeleanu, acum îmi mai trebuie o palmă externă şi din câte ştiu, e gata să vină. Din America... De unde doare.

- Până atunci însă, hai să-l interpelezi pe ministrul de interne şi să-i ceri demisia şi de data asta intrăm şi noi alături de tine.

- Şi pe cine o să pună?

- Nu contează.. Contează că dacă merge în ritmul ăsta, în trei luni pot să solicit anticipate. Realitatea e că n-aş vrea să fiu în locul lui. Are aproape toată presa în cap, inclusiv pe o parte din ai lui... Ardeleanu ne-a costat doar douăzeci de mii de dolari. Şi o să continue. Are parte de tensiuni interetnice...

- Care tensiuni... Nu-i nimic nou între români şi ţigani.

- Da... Dar de afară se vede altfel... Şi singura lui carte tare era sprijinul exterior.

- Oricum o dă iese prost. Şi dacă o să-l prindă... Spuneai tu că are o mare victorie. Aparent. Dacă-l prinde trebuie să-l pedepsească. Dar faptul că Spada ucide oameni cu cazier l-a făcut destul de popular printre tineri.

- Electoratul lui... Dacă-l condamnă, electoratul lui se supără. Dacă nu-l condamnă, îi sare occidentul în cap. Unde mai pui că e posibil ca toată situaţia să se încingă înainte de a-l prinde.

- Hai nu-mi vinde povestea cu ţiganii care se revoltă...

- Nu ţiganii... Românii. Mi-au dat nişte băieţi din SIE un raport din care rezultă că e posibil ca în anumite zone, românii să declanşeze conflictul. Plus că nici ţiganii n-o să mai stea mult timp cu mâinile în sân. Chiar dacă îmi spui tu că nu-s uniţi. E suficient ca un grup mic să facă un gest agresiv la adresa majorităţii şi în toată tensiunea asta.... Nici nu-ţi imaginezi ce poate să înceapă. Mai dă-mi şi mie un pahar de vin că am început să îngheţ.

28.

Ciprul, în pragul lunii decembrie, era o ţară minunată. Probabil că era minunată oricum, dar acum erau mai puţin turişti decât vara, mai puţină agitaţie şi mai puţin zgomot. Pafosul, un oraş format din trei străzi, o jumătate de castel şi câteva hoteluri de cinci stele era totuşi plin de englezi trecuţi de pensie care se refugiau aici, în fosta lor colonie, de umezeala şi ceaţa de la ei de acasă.

În localuri se mânca englezeşte, peşte cu cartofi prăjiţi şi micul dejun cu cârnaţi Gloucester, fasole în sos de roşii şi şuncă crocantă, se vorbea englezeşte şi până şi maşinile mergeau, anapoda, pe partea stângă, ca în Anglia. În partea dreaptă a oraşului, dincolo de castel, supravieţuiau unele dintre cele mai frumoase mozaicuri greceşti, conservate surprinzător de bine pentru miile de ani trecute peste ele, iar în centru printre restaurante, localuri de noapte populate cu fete din Europa de Est şi magazine de bijuterii, exista o clădire urâtă, din beton şi sticlă, fără nicio legătură cu peisajul urbanistic din jur, clădire care găzduia o conferinţă internaţională dedicată protecţiei minorităţilor naţionale.

Dacă primele două zile ale conferinţei fuseseră uşoare, aproape ca un concediu, acum Ştefan Dobre, secretar de stat în Ministerul de Externe, încerca să se calmeze înainte de a lua cuvântul. De mai bine de o oră se discuta despre România. Un fost congresman american, acum preşedinte al unei fundaţii de conservare a minorităţilor naţionale, declanşase un atac virulent asupra discriminărilor la care sunt supuse minorităţile naţionale din România. În joc intraseră doi unguri, tot membri ai unor organizaţii non-guvernamentale şi apoi un vicepreşedinte al partidului ecologist german. O suedeză de aproape doi metri, blondă şi arogantă, vorbise despre problemele copiilor bolnavi de SIDA, o minoritate oprimată în România şi imediat după ea un parlamentar european din Olanda indică faptul că există clare persecuţii asupra unor culte religioase neoprotestante. Ştefan Dobre îi făcu un semn preşedintelui de şedinţă că doreşte să ia cuvântul.

Sala era pe jumătate goală, majoritatea celor care vorbiseră în zilele anterioare erau probabil la plimbare prin magazine sau făceau o scurtă croazieră în Mediterana.

- Pentru început vreau să clarific anumite aspecte... În aceste zile, consider foarte periculoasă orice discuţie legată de frontierele naţionale. Transilvania este în România. Şi nu cred că această chestiune poate fi negociată. Nu de un român. Din câte ştiu, Ungaria a semnat toate tratatele internaţionale privind statutul frontierelor. După cum desigur ştiţi, în 1940, România a fost victima pactului Ribbentrop-Molotov şi în special a anexelor acestui pact. Atunci România a pierdut teritorii care acum sunt parte a Bulgariei, Ucrainei şi Republicii Moldova. Dar, chiar şi în aceste condiţii,

România a semnat toate tratatele internaţionale care stabilesc statutul frontierelor. L-am ascultat cu foarte multă atenţie pe domnul Johnson care a afirmat că Transilvania este o fostă provincie maghiară furată de români. De asemenea, domnia sa a afirmat că Transilvania a fost parte a Ungariei pentru mai mult de o mie de ani. Trebuie să fac câteva precizări. În primul rând, în acest moment, în Transilvania trăiesc peste nouă milioane de cetăţeni dintre care aproximativ şapte milioane sunt români, iar restul de două milioane, unguri, germani, sârbi, cehi, polonezi şi aşa mai departe. Cu o asemenea majoritate este destul de neclar cum se poate pune problema furtului unui lucru ce pare a fi al nostru. În al doilea rând trebuie să se înţeleagă că Transilvania a fost parte a Ungariei doar între 1866 şi 1918. Cam 50 de ani... Dacă ne uităm în trecut, din această perspectivă, probabil că Austria sau Turcia au mai multe drepturi asupra Transilvaniei decât Ungaria. Dar ştim, de asemenea, că timpul în care o provincie a fost ocupată de armate străine nu este un criteriu care să determine o apartenenţă naţională. Discutând despre subiectul minorităţilor naţionale, consider că abordarea acestei teme în această conferinţă a fost superficială. Mai ales în ceea ce priveşte situaţia din România. Şi nu pot să nu mă întreb cum îşi poate permite cineva, după Kosovo şi după întreaga dramă iugoslavă, să fie atât de superficial în această delicată problemă. În tot contextul explosiv din Balcani, context marcat de naţionalism şi de ură interetnică, România este un pilon de stabilitate. De ce ţinem să le inventăm? Avem, desigur, suficiente probleme. Economice, sociale şi politice. Dar nu avem conflicte interetnice. Ca o dovadă în acest sens, partidul minorităţii maghiare este membru în actuala coaliţie de guvernământ. Sincer, nu ştiu cum o minoritate discriminată se află în guvernul ţării care o discriminează.

Preşedintele de şedinţă, un spaniol, îi zâmbi şi apoi vru să treacă mai departe, dar Patrick Johnson ridică mâna. Spaniolul îi dădu cuvântul, după ce preciza că mai alocă acestei teme maximum cincisprezece minute.

- Domnule secretar de stat... Cum comentaţi asasinarea în ultima perioadă în România a unor militanţi din cadrul minorităţii rromilor? Şi aceasta este tot o exagerare a noastră? Dar înainte de a-mi răspunde aş vrea să vă spun că întreb aceste lucruri nu fiindcă sunt un prieten al Ungariei sau un duşman al României, fiindcă nu am asemenea simpatii sau antipatii naţionale...

Dar sunt un bun cunoscător al istoriei româneşti şi ştiu că există o tradiţie în persecutarea minorităţilor etnice în România ca, de altfel, în toată aria Balcanilor. De asemenea ştiu că omenirea nu-şi mai poate permite un alt Auschwitz, un alt Kosovo, dar niciun alt Dorohoi sau Iaşi. În anii '40 era război şi nimeni nu avea timp să pună întrebări... Cel mult se numărau cadavrele. Astăzi putem pune întrebări şi putem curma aceste tendinţe periculoase înainte de a deveni realitate.

- Este foarte complicat să vă răspund, fiindcă iarăşi amestecaţi date istorice reale astfel încât rezultatul este fals. Este absolut fals să pui alături Auschwitz şi Dorohoi!

- De ce? În ambele locuri au fost ucişi evrei de regimuri fasciste. Singura diferenţă este numărul morţilor. Antonescu a ucis mai puţini evrei decât Hitler.

- Antonescu a salvat un număr important de evrei. După război, în România era cea mai mare comunitate evreiască din întreaga Europă continentală.

- Este corect... Antonescu a salvat evrei, dar a şi omorât evrei. Problema nu este salvarea evreilor. Este natural să salvezi oameni. Problema apare când ucizi oameni. Este imoral, este ilegal şi este împotriva oricărei credinţe să ucizi oameni, doar fiindcă sunt diferiţi. Nimeni nu neagă că Antonescu a salvat evrei. Dar nici nu putem uita că a şi ucis evrei. Înţeleg că dumneavoastră preferaţi să uitaţi. Este opţiunea dumneavoastră, dar în nici un caz nu este un punct de vedere istoric.

Spaniolul interveni din nou şi îl rugă pe Ştefan Dobre să răspundă repede şi la subiect, legat de crimele împotriva rromilor.

- Ce pot să spun... Noile realităţi româneşti au desigur şi aspecte negative. Unul dintre acestea este criminalitatea. România este o ţară sigură, majoritatea crimelor sunt casnice. Nu există încă organizaţii criminale ca în alte ţări şi în general nu există violenţă. În cazul de care a vorbit domnul Johnson se pare că avem de-a face cu unul dintre primii criminali în serie din istoria României. În acelaşi timp vreau să precizez că victimele nu sunt militanţi, ci sunt foşti condamnaţi. După toate probabilităţile acesta este şi criteriul după care asasinul îşi alege victimele. Rromi cu cazier. Tocmai de aceea consider că

nu putem vorbi despre o afacere interetnică, ci doar despre un criminal în serie care urmează să fie prins de poliţie.

- Dar puteţi să ne spuneţi mai multe despre rromi? interveni o altă americancă.

- Nu sunt un specialist în problemele rromilor, dar este fundamental să se înţeleagă faptul că, în România, rromii nu sunt o problemă etnică, ci socială. Din câte ştiu, rromii sunt originari din India, de undeva din nordul Indiei. Au venit în Europa în secolele XIII-XIV şi au fost sclavi până în secolul XIX. Mi-e foarte greu să vă spun numărul exact al lor, deoarece mulţi aleg să nu se declare rromi ci români. Sunt aproximativ şapte sute de mii de rromi conform declaraţiilor lor, dar se presupune că numărul real este undeva în jurul valorii de două milioane. Iar numărul lor creşte deoarece au o natalitate superioară românilor.

- Faptul că numărul rromilor creşte vi se pare o problemă? Dar dacă acest număr ar scădea ar mai fi o problemă?

Patrick Johnson lăsă microfonul din mână şi-i făcu semn preşedintelui de şedinţă că nu mai pune nicio întrebare.

- Nu înţeleg întrebarea. Natalitatea este imposibil de modificat. Probabil că în următorii treizeci de ani, rromii vor fi cam 15-20% din populaţia României. Dar dacă v-am înţeles eu corect, dumneavoastră mă întrebaţi dacă nu vom organiza un mic genocid împotriva rromilor pentru a rezolva această problemă a natalităţii. Sau dacă nu cumva acest ucigaş serial nu este vreun instrument al majorităţii împotriva minorităţii rromilor. Nu... Aceasta aserţiune a dumneavoastră nu poate fi acceptată nici măcar ca glumă. Asasinul în cauză nu poate fi decât un maniac, unul care a văzut prea multe filme americane despre psihopaţi şi crede că aceasta este calea spre celebritate.

29.

Vocea din off acoperi atât aplauzele spectatorilor din gradene cât şi orchestra:

- Doamnelor şi domnilor, realizatorul emisunii „întâmplări din România”, Alin Dobrescu....

Aplauzele au crescut în intensitate, orchestra a început să cânte şi mai tare şi moderatorul emisiunii a intrat ca de obicei în studio zâmbind şi salutând publicul.

- Nu ştiu cum este la dumneavoastră... Eu însă urăsc luna decembrie. Şi numai gândul că peste o săptămână, gata, a venit, îmi dă fiori. De ce urăsc luna decembrie... În primul rând, fiindcă ninge. În decembrie ninge, noi toţi ştim asta, mai puţin primarii care sunt surprinşi de fiecare dată. Ei săracii cred în continuare că România este o ţară tropicală şi la noi în decembrie ar putea fi vreo 22 de grade. Şi cum ninge, cum le vezi surpriza pe faţă, le auzi uimirea în voce şi atunci când românul urlă că e prins între nămeţi pe Calea Victoriei... Nu, pe Calea Victoriei nu, fiindcă acolo face curat SPP-ul pentru domnul prim-ministru. Românul urlă prins între nămeţi oriunde altundeva. Şi atunci, înalt prea surprinşeniile lor ne asigură că anul în cauză a fost nespecific, zăpada a fost nespecifică şi că la anul se va rezolva. Dar imediat după aceea uită... Şi fiindcă deja ştiu că au uitat, eu urăsc luna decembrie în care ninge. Dar, motivul principal al urii mele este altul. Cu zăpada o mai scoatem la capăt. Ne mai plimbăm doar pe Calea Victoriei, ne mai înghesuim în metrou... În fond, nici dacii nu deszăpezeau. Cum venea iarna intrau în peşteri, se uitau la brad, mâncau brânză şi varză şi făceau ce făceau de venea barza şi gata. Şi aşa stăm prost cu natalitatea... Poate primarii de aia ne blochează în case că poate-poate... Da, fraţilor, dar daţi şi voi un pic de căldură, un pic de apă, trimiteţi pe la uşile oamenilor coşuleţe cu sticle de vin roşu, ţelină şi friptură de vacă în sânge şi poate începem să-i concurăm pe chinezi... Sau dacă nu pe chinezi, măcar pe ţigani.

Publicul aplaudă din nou, orchestra emise vreo două acorduri muzicale şi moderatorul reîncepu:

- Eu urăsc luna decembrie din cauza cadourilor. Nici n-a început luna şi soacră-mea îmi spune aşa, pe departe... Auzi, Aline, voi n-aţi vrea să staţi singuri seara la televizor...? Cum nu, zic eu... Păi atunci poate-mi iei mie un televizor nou, că uite, au reduceri de Crăciun. Trec zece secunde şi vine băiatul ăl' mare, Ionuţ... Tata, au spus la televizor că sunt reduceri la calculatoare. Vreau şi eu un pentium cu procesor de nu ştiu cât să pot juca Doom trei. Nu mă întrebaţi ce e Doom trei că nu ştiu. Vine fiică-mea, Ioana. Zice: au spus la televizor că e reducere la scule muzicale, nu-mi iei şi mie o combină cu MP3 ca să nu mai schimb într-una muzica, toate colegele mele au. Ies din raza lor de acţiune şi apare nevastă-mea... Florine, zice ea... Ştii ce-am auzit eu la televizor. Eu zic: l-ai auzit pe Preşedinte spunând că o ducem bine. Aiurea, cum

să o ducem bine, îmi răspunde ea... Aşa e cum să o ducem bine... Am auzit că sunt reduceri la bucătăriile alea incorporate. A spus la televizor. Ca să nu mai vorbim că sunt reduceri la haine, sandale, maşini, ciocolată, coca-cola, maioneză, aşternuturi de pat, fiare de călcat, adidaşi şi la câte şi mai câte... Singura problemă este că de ani buni, în fiecare decembrie când ne uităm în portofele vedem cum guvernul a băgat şi el o reducere. Reducerea la bani.

În timp ce moderatorul se îndrepta spre fotoliul său, sala aplauda, orchestra cânta şi vocea din off anunţa peste vacarmul din studio:

- Invitatul din această seară este omul care a speriat răufăcătorii din România, autorul celei mai ample acţiuni de curăţare a străzilor de elemente certate cu legea, ministrul de interne.

Cel anunţat intră hotărât în studio, îi strânse mâna moderatorului şi se aşează în faţa acestuia pe canapeaua galbenă.

- Ce faceţi, domnule ministru? Cum merge Operaţiunea „Străzi curate”?
- Bine... Adică fac bine şi operaţiunea continuă...
- Câţi infractori aţi arestat?
- Până în acest moment au fost reţinuţi peste o mie de cetăţeni. Nu toţi vor fi arestaţi, dar se poate spune că am lichidat câteva reţele de trafic de carne vie şi mai multe cuiburi de trafic de droguri. Oricum, operaţiunea continuă...
- Eu ştiţi ce nu înţeleg? De ce nu legalizaţi prostituţia... Le lăsaţi pe fete să-şi facă treaba. Ele fericite, poporul fericit... Se mai reduc şi violurile şi lăsaţi poliţia să se ocupe de lucruri mai serioase...
- Domnule Dobrescu... Treaba mea e să aplic legea, nu să o modific...
- Sunteţi în guvern... Bara-bara cu primul-ministru. Am auzit că-l bateţi la şah şi că de-aia s-ar putea să semneze la remaniere schimbarea din funcţie.
- Deci... Nu am jucat şah cu primul-ministru. Doi, dacă se va ajunge la schimbarea din funcţie, această decizie va veni din altă parte şi probabil că premierul o va accepta pentru a respecta algoritmul de guvernare. Revenind la problemele...
- Staţi să nu revenim... De unde spuneţi dumneavoastră că v-ar veni mutarea în plic? De unde din altă parte? De la Cotroceni...

- Domnule Dobrescu... Nu am de gând să discut aici despre lucruri pe care nu le cunosc şi care nu au nicio legătură cu activitatea mea curentă. Un demnitar poate fi schimbat din funcţie fie la solicitarea primului-ministru, fie la solicitarea Preşedintelui, fie ca urmare a unui vot al Parlamentului, fie ca urmare a retragerii sprijinului politic de către partidul care l-a propulsat în funcţie. Dacă e să fiu remaniat, unul dintre aceşti patru factori va determina remanierea. Vroiam să vă spun însă că arestarea prostituatelor mai are un capitol, mult mai important, care este arestarea proxeneţilor. Cei cu adevărat periculoşi... Cei care realizează reţelele de carne vie şi cei care sunt adevăraţii profitori ai afacerii.

- Domnule ministru... Eu voi insista însă pe prima temă... Apoi revenim aici. Eu cred că sunteţi unul dintre cei mai performanţi miniştri din această guvernare pe care eu, personal, o consider nefericită. Acţiunile dumneavoastră au fost, de multe ori, singurele concrete şi singurele cu adevărat efective... De aceea mă întreb dacă zvonurile privind remanierea sunt valabile... Fiindcă mi se pare o tâmpenie ca nişte jocuri politice să lipsească această ţară care şi aşa are suficiente lipsuri de un ministru bun.

- Domnule Dobrescu vă mulţumesc pentru vorbele dumneavoastră... Ce vă pot spune sigur este că aţi mai dat un stimulent celor care vor să scape de mine. Dar haideţi să vorbim de ale noastre...

- E-n regulă... Spada...

- Da. Spada.

- De ce nu-l prindeţi, domnule?

- Sincer...?

- Sincer. Fiindcă aşa cum societatea se perfecţionează şi criminalii se perfecţionează. Dacă societatea se perfecţionează mai repede, atunci criminalii sunt prinşi repede. Dacă însă este invers... Vedeţi dumneavoastră, eu sunt aici, acum, nu să-mi apăr scaunul care este compromis... Vreau să apăr o meserie şi nişte oameni. Când în 1989 s-au schimbat lucrurile, unii dintre cei mai înjuraţi au fost miliţienii. Ziarele scriau împotriva lor, noi demonstram împotriva lor... Acum se numesc poliţişti şi mentalitatea multora dintre noi nu s-a schimbat. Dar să ştiţi că, buni sau răi, ei sunt singura barieră între oamenii obişnuiţi şi infractori. Sigur, sunt poliţişti corupţi... Sigur, sunt poliţişti care au afaceri cu infractorii şi care favorizează infracţiuni. Sunt şefi de inspectorate ale poliţiei

care au vile imposibil de construit dintr-o leafă cinstită. Dar sunt şi foarte mulţi poliţişti adevăraţi. Va trebui să încercăm să vedem lucrurile mai nuanţat. În timpul lui Ceauşescu miliţianul avea o leafă la nivelul de sus al societăţii, avea avantaje şi nu prea avea riscuri. Acum poliţistul are o leafă proastă, nu are niciun fel de avantaj dat de lege şi deja are riscuri mari. Infractorii de atunci furau din avutul obştesc sau fugeau cu un sac de porumb de pe câmp... Infractorii de acum ştiu arte marţiale, au arme mai performante decât ale poliţiei şi nu se ruşinează să le folosească. În acest moment, infractorii sunt mai puternici decât poliţia în România. Nu cu mult... Şi încă există frica de lege şi frica de poliţist. Dar, încet încet, infractorii vor câştiga lupta.

- Domnule ministru, eu vă întrebasem de Spada...

- Da... Corect. În principiu, răspunsul standard este că fiind o anchetă în curs nu se pot da informaţii. Dar eu aş vrea să fac o distincţie între cazul poliţienesc Spada şi cazul politic Spada. Şirul de asasinate cu tentă etnică şi justiţiară comise de acest infractor a alimentat o dispută politică folosită de principalul partid de opoziţie împotriva actualei puteri. Partea foarte gravă în acest joc politic este alimentarea de către Nenişor Vasile a unor resentimente etnice. Vreau să afirm aici, că atât Nenişor Vasile, cât şi Radu Rădulescu alimentează cu bună ştiinţă starea de nervozitate care există între români şi rromi pentru a provoca izbucnirea unui conflict interetnic care să discrediteze actuala putere atât în interior cât şi în exterior. Am vorbit cu mai mulţi lideri ai minorităţii rromilor care sunt şocaţi de jocul făcut de Nenişor Vasile care atrage cu bună ştiinţă oprobiul majorităţii asupra minorităţii rromilor. Vreau să mai spun un singur lucru... Fără intervenţia politicului, cazul Spada ar fi fost un caz poliţienesc care s-ar fi rezolvat mai devreme sau mai târziu. În acest moment, cazul Spada este un germene de conflict interetnic, fiindcă fiecare nouă victimă a asasinului alimentează luări de poziţie politice. Vreau să vă dau o singură informaţie... Ştiu că unii comandanţi din minister mă vor condamna. Cazul Spada nu este folosit numai politic. Una dintre victime, nu contează care, nu a fost asasinată de Spada, ci de cineva care i-a copiat stilul.

- Eu am auzit chiar de două crime care au copiat stilul, dar vă cred pe dumneavoastră. În fond, este normal să fie zvonuri atâta vreme cât nu există altceva. S-a vehiculat ideea că asasinii ar fi din poliţie, un soi de brigadă specială...

- Da, ştiu... Sunt cetăţeni din România care în numele unor principii universal valabile vor cu orice chip să facă rău acestei ţări. Unul dintre ei a lansat ideea acestei brigăzi a morţii care ar ţine într-un fel sau altul de poliţie. Vreau să asigur întreaga opinie publică, pe absolut fiecare cetăţean român, că poliţia nu are nicio implicare în aceste crime şi că asemenea unităţi speciale nu există în România...

- Chiar că n-are nicio implicare poliţia..., spuse Florin Dobrescu şi întreaga sală începu să aplaude. Apropo de implicare, aţi citit presa de astăzi?

- În principiu, da...

- Interviul cu ghicitoarea Sirena l-aţi citit?

- Sincer, nu...

- Rău aţi făcut... În acest interviu, ghicitoarea Sirena, care este rudă şi cu ghicitoarea Irina şi a fost şcolită de ghicitoarea Maria, îl descrie pe asasin. Spune ea că asasinul este înalt de peste un metru şi optzecişicinci, că este solid, blond cu ochi albaştri şi are pe obrazul drept o cicatrice. Mai mult decât atât, ea spune că l-a văzut în vis omorând şi că nu omoară cu o spadă ci cu o armă care se află legată de mână. Omoară ca şi cum ar da cu pumnul! Şi până va fi prins va mai curge sânge de ţigan, dar şi de român.

- Da... Mă rog... Nu-mi pot permite să vă spun dacă descrierea ghicitoarei seamănă cu portretul robot pe care-l avem noi, dar povestea asta cu blond cu ochi albaştri care ucide persoane mai brunete sună mai degrabă a amintiri din al treilea Reich.

- Nu credeţi că ar trebui să trimiteţi pe cineva să stea de vorbă cu ghicitoarea Sirena?

- Domnule Dobrescu... Nu eu conduc ancheta... Dacă cel care o conduce simte nevoia de precizări din partea doamnei care a văzut asasinul în vis, sunt sigur că o va invita la poliţie. Eu tot ce sper este ca ultima parte a profeţiei să nu fie adevărată... Cea cu sângele de român şi de rrom... Şi aceasta era direcţia în care am şi vorbit despre implicarea politicului. Vreau să sugerez tuturor celor care se ocupă de acest subiect, politicieni, jurnalişti, analişti etc. să-l trateze cu foarte multă precauţie. Fiindcă este un subiect delicat. Nu pentru poliţie, care a mai văzut crime şi criminali şi va mai vedea şi după rezolvarea acestui caz, ci pentru restul ţării.

- Domnule ministru... Sper să-l prindeţi cât mai repede pe asasin, deşi trebuie să recunosc că dintr-un punct de vedere actele sale mi se par socialmente necesare şi, de asemenea, vă doresc să rezistaţi în funcţie indiferent de unde va bate spre dumneavoastră vântul remanierii.

30.

De ani de zile de când fac presă mi-am impus să nu comentez, să nu atac atitudinea profesională a unor colegi de breaslă. Am pornit mereu de la prezumţia de bună-credinţă. Nu putem fi toţi la fel de talentaţi, la fel de deştepţi, sau la fel de buni gazetari. Dar putem, măcar în străfundurile fiinţelor noastre, să fim la fel de oneşti cu această meserie. Care în primul rând presupune corecta informare a cetăţeanului, a plătitorului şi respectul pentru adevăr. N-o să discut aici despre multiplele valenţe ale adevărului şi despre faţetele în care acesta poate să apară oricăruia dintre noi, nici n-o să fac referire la miraculoasa judecată solomonică în care oricine avea dreptate vorbind în contradictoriu despre aceeaşi faptă.

O *să vreau însă, călcându-mi pe inimă, să discut despre mistificarea grosolană a adevărului de către un jurnalist. Am asistat acum două seri la un stupefiant interviu luat de Alin Dobrescu, poate cel mai talentat show-man de televiziune din România post-revoluţionară, ministrului de interne. Poate cel mai prost ministru al aceleiaşi perioade. Când l-am văzut intrând ţanţoş ca o raţă megalomană în studio mi-am zis, cu naivitatea care încă mă chinuie, că într-un moment de luciditate junele ministru s-a hotărât să ne lase şi că va confirma în direct zvonurile privind deja mult prea târzia sa demitere. Când colo, stupoare...*

Omul ne dă lecţii în direct despre cum trebuie să-l preţuim şi să-l slăvim pe el şi pe supuşii lui burtoşi şi corupţi, îmbătrâniţi în rele, oameni pe care noi îi plătim din puţinul nostru pentru ca ei să fure cot la cot cu criminalii cei mai murdari ai acestei ţări. Mai mult ne explică domn' ministru cuprins de elocinţă, cum că schimbarea care va veni este o lucrătură politică a unora sau altora şi că plecarea sa din fruntea Internelor nu s-ar datora cumplitei incompetenţe şi numeroaselor acuzaţii de corupţie, ci unor nedrepte jocuri de culise.

În final, vinovatul numărul unu de escaladarea cazului Spada îi acuză în direct pe doi reprezentanţi ai opoziţiei de provocarea unui conflict interetnic şi

ne dă tuturor, politicieni şi presă, lecţii despre cum să scriem şi să nu scriem despre un subiect. Credeam că numai liderul regional uitat la Cotroceni mai are accese pedagogice către presă, dar văd că boala se ia. Dincolo de scârba pe care mi-a provocat-o personajul care se zbătea ca un peştişor în faţa tigăii şi care încerca să ne convingă că mai trebuie să-l lăsăm un pic în fruntea bucatelor, trebuie să recunosc că omul şi-a jucat rolul corect. De ce să plece cu un şut în fund fiindcă este prost ca tabla de pe epoleţii de miliţian, când ar putea crea impresia că a fost victima unei conspiraţii de palat. Când l-am auzit vorbind despre suferinţele poliţistului român, m-am aşezat mai bine în scaun fiindcă în faţa lui se afla cel mai dur atacator al şmecherilor cu viloaie şi jeep-uri din poliţie. Mi-am spus... A înnebunit dacă vine în faţa lui Alin Dobrescu cu aşa ceva. Dar stupoare... Alin Dobrescu a tăcut. A tăcut o dată, a tăcut de două ori, a tăcut de trei ori...

Dar nu numai că a tăcut. Atunci când a vorbit a lăudat ipochimenul, l-a spus că este unul dintre cei mai buni miniştri din acest cabinet. Aline, nici la groapă nu puteai să-i spui aşa ceva cu inima împăcată. Ştii, la fel de bine ca mine, cât este de împiedicat. Şi mai ştii şi altele pe care nu le pot scrie fiindcă n-am dovezi.

Nu ştiu cine ce ţi-a făcut, ce pete ai în viaţa asta pe care trebuie să ţi le speli sau ce altceva s-a întâmplat (probabil că are multe zerouri, fiindcă ştiu că nu eşti un băiat sărac), dar uite... Este o soluţie... Acum tocmai începe postul mare al Crăciunului. Ia-ţi o vacanţă, rade-te în cap şi du-te la o mănăstire vreo lună, mănâncă cartofi şi bea apă, vinerea ţine post negru, stai între patru pereţi fără să vezi nimic din lumea asta şi roagă-te cui crezi tu să te ierte că având un talent ca al tău îl vinzi pe treizeci de arginţi. Fiindcă nu este el vinovat că atâta poate, ci tu că îi dai girul talentului şi numelui tău.

- E o senzaţie să vezi că nu te înjură doar pe tine... spuse Preşedintele vag zâmbitor. Văd că şi pe ăsta e supărat rău...

- Poate dacă-l demiteţi acum o să vă îmbunătăţiţi relaţiile cu Marius Ionescu, interveni consilierul pentru probleme de securitate.

- Pe de altă parte, ministrul de interne n-a jucat rău... Ce i-o fi făcut lui Dobrescu de l-a lăudat aşa? Nici pe mine nu m-a lăudat în halul ăsta. Şi vorba aia - i-am dat juma de fabrică de bere. Ce spune premierul... Semnează remanierea?

- Numai dacă i-o cereţi, iar partidul nu-i retrage sprijinul politic ministrului de interne! Dar aici este şi câştigul. Dumneavoastră îl demiteţi, dumneavoastră luaţi situaţia în mână.

- În locul lui îl punem pe Constantinescu sau pe Nemeş?

- Rămăsese că îl punem pe Nemeş... E independent şi ne este foarte loial. E jurist...

- Ştiu ... Dar îmi pun partidul în cap. Şi aşa premierul nu mai e al lor, aduc la interne alt independent. Au câştigat alegerile şi rămân fără ministere... Da... Vedeţi dacă puteţi să-i convingeţi pe ăia din partid să-i ridice sprijinul politic, în contextul actual nu-mi prea convine să cer eu demisia lui. Şi convocaţi-i deseară pe Şelaru şi pe Sandu Stoicescu... Pe la nouă la Scroviştea. În rest, m-a mai înjurat cineva?

31.

În Bucureşti ploua de aproape trei zile. Din când în când, spre seară începea să şi ningă, dar a doua zi dimineaţă totul redevenea mocirlă.

Trotuarele erau cleioase şi alunecoase, rigolele pline de apă transformau fiecare trecere de maşină într-un duş cu noroi, iar cerul plumburiu completa fericit tabloul autumnal al Capitalei României.

O rafală suplimentară de ploaie, mai puternică şi mai rece decât ce cursese din cer în ultima oră, o alungă pe Sanda Avram în supermarketul de lângă staţia de autobuz. Oricum, dacă ar fi venit autobuzul ar fi fost plin şi ţinând seama că luase o primă pentru un proiect predat în avans, o raită prin câteva raioane bine alese ar putea să-i ridice moralul. Divorţată de mai bine de zece ani, Sanda învăţase să trăiască singură şi să se bucure de fiecare clipă de viaţă. Nu mai era la vârsta marilor bucurii. Cei cincizeci de ani trăiţi în comunism pe şantiere şi apoi în haosul tranziţiei se simţeau în fiecare bucăţică de os, dar n-a vea de ales.

Din copilărie, de când făcuse sport de performanţă fără să aibă vreodată vreo performanţă notabilă, înţelesese că trebuie să te mulţumeşti cu ce ai. Atunci sportul însemna mese mai bune, cantonamente la mare unde ai ei nu puteau să o trimită şi chiar câteva ieşiri la concursuri în ţările socialiste. Uneori se simţea vinovată când dădea banii pe prostii, aşa cum se pregătea să facă şi

acum, dar în fond la ce să-i păstreze. Casă avea, maşină nu-i trebuia, de un concediu la mare an de an se descurca...

În faţa raionului de articole electrice şi electro-casnice totdeauna zăbovea şi niciodată nu-şi cumpăra nimic. Era destul de multă înghesuială şi de vreo două ori fusese înghiontită de persoane grăbite sau fără maniere, în timp ce se uita atentă spre un storcător de fructe pe care parcă, parcă ar vrea să-l cumpere. Simţi privirea foarte atentă şi oarecum alarmată a vânzătoarei. Parcă ar fi încercat să o prevină de ceva... Se întoarse instinctiv şi dădu peste un puşti de vreo paişpe ani cu mâna în geanta ei.

Începu să ţipe la el şi-l lovi cu mâna liberă peste faţă. Puştiul o înjură şi încercă să-i smulgă geanta cu totul. Din partea ei dreaptă apăru imediat un alt tânăr ceva mai solid care-i spuse aproape în şoaptă să dea drumul la geantă ameninţând-o cu un soi de şurubelniţă foarte ascuţită. Al treilea individ, mai bătrân ca amândoi se apropie în fugă strigându-le celor doi să o lase în pace şi să plece. Dar femeia îl prinsese bine de guler pe copil şi nu-i dădea drumul chiar dacă acesta începuse să o lovească peste picioare. Cei doi complici ai puştiului dispăruseră în mulţimea care începu să realizeze ce se întâmpla. Mai mulţi bărbaţi puseseră mâna pe copil încercând să-l ţină. Sanda striga în continuare surescitată şi nu-i dădea drumul hoţului, care la un moment dat făcu o mişcare bruscă, se lăsă pe vine şi apoi se ridică brusc lovind-o în bărbie cu capul. Sanda căzu cât era de solidă peste cei aflaţi în jur.

Puştiul o rupse la fugă spre scară după ce tăie uşor cu un cuţit scurt pe unul dintre bărbaţii care-l ţineau. În dreptul scării se ciocni aproape de doi bodyguarzi care veneau în goană spre locul întâmplării. Îl evită pe primul dintre ei şi încercă să se strecoare pe lângă al doilea, care fiindcă nu putu să-l agaţe îl împinse în tentativa de a-l dezechilibra. Puştiul se răsuci în aer şi din cauza vitezei nu se putu opri în parapet şi căzu în gol, în casa scării. De jos se auziră ţipete...

Cei doi coborâră în grabă, dar puştiul nu mai mişca. În jurul său se forma încet o baltă de sânge.

32.

Monica Suciu intră val-vârtej în studio, îşi mai privi o secundă hârtiile şi apoi aşteptă intrarea din regie. Telenovela care rula la acea oră din după-amiază fu tăiată de genericul de ştiri.

- Întrerupem programul obişnuit al zilei pentru a vă relata un incident grav petrecut astăzi în capitală. În jurul orelor 16.00, în incinta supermarketului Dora din centrul Bucureştiului, o tentativă de furt din buzunare s-a încheiat tragic. Pentru a afla mai multe detalii dăm legătura reporterului nostru special aflat la faţa locului. Mădălin...

- Bună ziua, Monica... Bună ziua, doamnelor şi domnilor. Pe acest loc s-a prăbuşit în urmă cu patruzeci de minute, Ionel Buzatu în vârstă de paisprezece ani şi jumătate. După toate aparenţele copilul a murit pe loc în urma impactului. Cum s-a ajuns aici... Ionel Buzatu făcea parte, după câte se pare dintr-o reţea de hoţi de buzunare care opera în această arie. În această după-amiază a încercat să fure din geanta unei cumpărătoare pe nume Alexandra Avram. Aceasta l-a simţit pe hoţ şi l-a prins. A avut loc o busculadă în care au fost implicaţi şi cel puţin doi alţi complici ai lui Ionel Buzatu. Doamna Avram a fost rănită la faţă şi un alt bărbat care a intervenit a fost tăiat cu cuţitul pe antebraţ. Încercând să scape de la faţa locului, Ionel Buzatu s-a ciocnit cu doi bodyguarzi care sosiseră la faţa locului alarmaţi de vânzătoare. Din impact tânărul a fost proiectat peste balustrada de protecţie şi s-a prăbuşit în gol.

- Mădălin... Ceilalţi doi complici au fost prinşi ?

- Nu... Semnalmentele lor au fost înaintate poliţiei de cei prezenţi. Din ce-am aflat de la vânzătoarele din acest magazin gaşca din care face..., din care făcea parte Ionel Buzatu operează aici de mai bine de un an. Toate intervenţiile făcute la poliţie au fost zadarnice. Mai mult, o colegă a lor, care a încercat să avertizeze o cumpărătoare căreia i se fura din geantă, a fost bătută şi tăiată pe faţă de unul din membrii acestei găşti.

- Care este starea de spirit a celor prezenţi?...

- Monica... Lumea a fost şocată de moartea băiatului, dar în acelaşi timp nu au fost puţini cei care au lăudat atât curajul doamnei Alexandra Avram, cât şi intervenţia promptă a celor doi bodygoarzi. Atât deocamdată de aici, legătura în studio.

- Mulţumesc, Mădălin... Doamnelor şi domnilor, vom reveni pe larg în principala noastră emisiune informativă. O zi bună.

33.

Primul-ministru asistase, exasperat şi neputincios, aproape două ore la disputa, transformată rapid în ceartă, purtată între doi membri ai cabinetului său, fiecare lider important a două dintre cele cinci partide care formau coaliţia aflată la putere. Aflase o mulţime de lucruri, care mai de care mai jenante şi mai personale despre cei doi ca şi despre alţi importanţi oameni politici ai momentului şi partea cea mai gravă era că la sfârşitul confruntării cei doi aşteptau din partea sa o rezolvare a conflictului. Ştia că, ieşiţi din biroul său, cei doi miniştri şi implicit partidele lor îşi vor continua meciul la televiziune, în presă şi în Parlament, dar ca întotdeauna refuză să se implice în dispută.

În mai puţin de o oră urma să înceapă negocierile cu reprezentanţii Băncii Mondiale, aşa că în căutarea liniştii se aşează din nou în faţa computerului unde-l aştepta un joc de şah, jucat mereu cu negrele. Deviza sa secretă, aplicată în toţi cei cincizeci de ani de existenţă era „lasă-i pe ceilalţi să mute primii”. Telefonul negru din dreapta biroului hârâi de două ori, Preşedintele dorea să-i vorbească.

-Bună ziua... Ce faceţi ?

- Bună ziua, domnule Preşedinte... Mă pregătesc pentru o întâlnire cu cei de la bancă.

- Da... A apărut o problemă... Daţi-mi voie să vă citesc... „Tradiţia sângeroasă a confruntărilor interetnice din Balcani pare a nu avea sfârşit. Timp de zece ani, Europa a asistat îngrozită la războiul civil din fosta Iugoslavie, război în care s-au confruntat trei religii şi şase naţiuni şi în care fantomele naţionalismului absurd şi ale epurărilor etnice au reapărut din cenuşa nazismului şi a comunismului condamnând la moarte zeci de mii de oameni. În spaţiul balcanic, pacificat cu greu, macedonenii se confruntă şi acum cu albanezii, sârbii şi croaţii nu s-au împăcat unii cu alţii, iar minoritatea turcă din Bulgaria este în continuare oprimată. Dar focarul războaielor etnice pare să se fii mutat mai la nord. România, o ţară cu puternice tradiţii xenofobe şi antisemite, în care persecutarea minorităţilor naţionale este un bun comun, se confruntă în aceste săptămâni cu spectrul unui război civil. Persecuţiile la care este supusă minoritatea maghiară din România sunt arhicunoscute. Minoritatea

evreiască, după ce înainte de război îşi găsise aici un cămin, a fost decimată de regimul fascist al lui Antonescu şi apoi a fost forţată să emigreze de regimul comunist al lui Ceauşescu. Şi minoritatea germană şi-a părăsit casele şi pământurile din România refugiindu-se în alte ţări mai tolerante. Acum, se pare că a venit rândul minorităţii rromilor. Marginalizată şi obligată să trăiască la limita sărăciei extreme, minoritatea rromilor din România numără între şapte sute de mii şi două milioane de membri. De frica persecuţiilor, mulţi dintre rromi refuză să-şi declare naţionalitatea la recensăminte. Aşa cum declara domnul Andrei Gabriel Iliescu, vicepreşedinte al Fundaţiei Române pentru Drepturile Omului: «Dacă eşti minoritar, în România eşti un om lipsit de orice şanse şi de orice viitor. Nu există om politic minoritar, cu excepţia celor din partidul minorităţii maghiare, nu există ministru minoritar şi nici parlamentar ales care să fie minoritar.» În urmă cu două zile, într-un magazin din centrul oraşului Bucureşti un copil de 14 ani, Ionel Buzatu, minoritar din etnia rromilor a fost atacat cu brutalitate de doi poliţişti şi a fost omorât în faţa privirilor aprobatoare ale celor din magazin. Ionel Buzatu era al patrulea copil dintr-o familie de opt care locuieşte într-una din mahalalele insalubre ale Capitalei României. Nu mergea la şcoală fiindcă părinţii săi erau prea săraci să-l întreţină. În general muncea la negru, legislaţia din România nepedepsind acest tip de exploatare a copiilor, a persoanelor cu handicap sau a emigranţilor. Autorităţile de la Bucureşti au încercat să acrediteze ideea că micuţul Ionel Buzatu era hoţ de buzunare, dar tatăl familiei Buzatu, Vasile, în vârstă de 55 de ani spune că fiul lui nu a furat niciodată nimic. Acest caz nu este însă unicul. De mai bine de cinci luni, în Bucureşti, sunt executaţi cetăţeni din etnia rromilor de către un aşa zis criminal în serie poreclit Spada. Surse din interiorul Poliţiei şi mai mulţi militanţi pentru drepturile omului confrimă ipoteza că în spatele celor unsprezece crime de până acum sunt forţele de ordine care susţin acest tip de detaşament al morţii care lichidează persoane indezirabile regimului de la Bucureşti.”

- Da... Ce este materialul acesta? Mi se pare copilăresc şi foarte uşor de demontat.

- Autorul său se numeşte Jean-Cristophe Boullier şi este reprezentatul France Presse la Bucureşti... Iar acest material circulă acum prin lume. Toată lumea află deci că eu şi dumneavoastră am fost deranjaţi de Nelu zis Muscă şi

de Fane Boarfă care erau indezirabili datorită puternicelor lor activităţi obşteşti şi am dat ordin unui detaşament al morţii să-i lichideze. Pe Muscă, pe Boarfă, pe Bulgaru şi pe Sile Măcelaru... Şi pe Claxon... Era să uit de militantul Claxon, pe care germanii ni l-au trimis înapoi pachet acum cinci ani. Acolo era criminal, aici e militant. Trebuie să recunosc că atunci când m-am hotărât să fac politică şi apoi când am candidat la preşedinţie nu m-am gândit niciodată că voi fi deranjat de Muscă şi de Boarfă. Şi nici că aşa ceva este posibil. Eu l-am convocat pe ambasadorul francez să-i cer explicaţii. Vă rog să vă implicaţi şi dumneavoastră...

- Cum... Ştiţi că eu nu sunt foarte priceput în acest tip de probleme.

- Sunteţi şeful guvernului României, guvern care a fost explicit acuzat de agenţia France Presse că plăteşte un detaşament al morţii cu care îşi execută cetăţenii. Vă rog să convocaţi o şedinţă extraordinară de guvern, eu voi convoca CSAT-ul şi trebuie să reacţionăm. Trebuie organizate conferinţe de presă, agenţia trebuie să ne asigure reparaţii, dacă nu, o dăm în judecată... Trebuie luat legătura cu ambasadorii statelor europene, trebuie luat legătura cu miniştrii de externe... Mai sunt şi alte lucruri pe care o să le vorbesc cu Şelaru... Vreau să ştiu care este propunerea dumneavoastră în legătură cu Iliescu. În mod normal procuratura ar trebui să se autosesizeze... Partidele trebuie să riposteze... Trebuie să fim uniţi. Nu se poate să fim puşi în aceeaşi oală cu Iugoslavia. Nu se poate să se vorbească despre iminenţă de război civil. Vă daţi seama ce efect are un asemenea material asupra credibilităţii noastre externe. Asupra investiţiilor străine...

- Nu mai mare decât legislaţia şi decât corupţia... Dar ar putea să aibă efect. Oricum, oamenii de afaceri serioşi nu se hotărăsc să investească într-o ţară în funcţie de reportajele din ziare. Folosesc alţi indicatori.

- Domnule prim-ministru, aş vrea să discutăm mâine dimineaţă, în jur de zece, măsurile care se impun. Între timp şi eu şi dumneavoastră vom avea toate elementele cazului.

- E bine... La zece voi fi la dumneavoastră. Trimiteţi-mi şi mie materialul.

- Cred că-l aveţi în raportul de la SIE.

- Da... Se poate, n-am apucat să-l deschid.

- O zi bună... Şi succes la întâlnirea cu Banca Mondială. La revedere.

Primul ministru deschise plicul primit dimineaţa de la SIE şi găsi în el materialul cu pricina. Îi ceru secretarei să-i aducă o cană mare de ceai de fructe şi apoi îl chemă pe ministrul de externe.

34.

Contrar aşteptărilor, Radu Rădulescu nu răspunse acuzaţiilor aduse de ministrul de interne, în conferinţa de presă a partidului, ci alese tribuna Parlamentului pentru o declaraţie politică.

- Doamnelor şi domnilor senatori. În urmă cu câteva zile, într-o emisiune televizată, domnul ministru de interne m-a acuzat pe mine şi pe un deputat reprezentant al unei minorităţi naţionale că, citez, „alimentăm cu bună ştiinţă starea de nervozitate dintre români şi rromi pentru a declanşa un conflict interetnic care să discrediteze actuala guvernare.” Înainte de a intra în fondul problemei vreau să felicit actuala putere că încă nu a plasat pe asasinul numit Spada în rândurile partidului pe care îl conduc. Aceasta ar fi fost cea mai simplă dovadă care ar fi dus direct la afirmaţiile domnului ministru de interne. S-ar mai putea face şi alte calambururi în legătură cu acest subiect, dar situaţia este mult prea gravă pentru jocuri. Cred că sunteţi la curent cu analiza pe care agenţia France Presse o face situaţiei minorităţilor din România. Este cel mai grav lucru publicat despre ţara noastră de mulţi ani. Inexactităţile şi tonul rău-voitor ale materialului nu pot scuza eşecul actualei guvernări şi în această problemă. Pe lângă lipsurile materiale de tot felul, pe lângă nenumăratele acte de corupţie care au compromis atât procesul de privatizare, cât şi investiţiile străine în România, pe lângă ruina sistemului de sănătate şi eşecul reformei în învăţământ, asistăm acum la escaladarea tensiunilor interetnice şi la prăbuşirea imaginii internaţionale a ţării noastre. Acestea sunt date reale... Nu sunt păreri politice, nu este campanie electorală. Cel mai simplu ar fi să-i cerem domnului ministru de interne dovezile legate de afirmaţiile sale. Nu o facem fiindcă nu are de unde să le producă. Ministerul pe care domnia sa îl conduce nu şi-a făcut treaba. Nu l-a prins pe acel asasin, fapt care a dus la o oarecare tensiune între unii reprezentanţi ai minorităţii rromilor şi majoritate. Încercând să ascundă această realitate simplă, domnul ministru de interne

încearcă să găsească un vinovat. Şi care vinovat este mai la îndemână ca liderul opoziţiei? Dacă acesta se află şi pe primul loc în sondaje este cu atât mai bine. Aşa cum spuneam, nu-i cerem domnului ministru de interne nimic. În schimb solicităm primului-ministru şi Preşedintelui ţării demiterea acestuia din funcţie. Nu fiindcă a făcut afirmaţii pe care nu le poate demonstra, ci pentru că nu este capabil să-şi rezolve problemele la minister. Sperăm ca de această dată să primeze atât în ochii Preşedintelui cât şi ai primului-ministru, să primeze deci interesul naţional faţă de cel de partid. Ştim că este greu să renunţi la un om care te-a sprijini în campania electorală, dar dacă este incompetent pentru funcţia în care a fost pus, acest pas trebuie făcut. Sunt convins că Preşedintele va găsi un post de ambasador pentru protejatul său, post din care acesta să poată face mai puţin rău acestei ţări. Vă mulţumesc.

35.

Preşedintele coborî în sufrageria din reşedinţa sa oficială îmbrăcat lejer, în trening şi refăcut după un scurt somn de amiază. Reuşise chiar să-şi admire câteva minute colecţia de timbre, să mai pună lupa deasupra seriei austriece de la începutul secolului sau asupra unei foarte vechi şi valoroase piese veneţiene. În sufragerie îl aşteptau mult mai puţin bine dispuşi directorul S.R.I., Sandu Stoicescu, directorul SIE, Călin Şelaru şi consilierul pe probleme de imagine, Nicuşor Marinescu. Puţin mai târziu, exact când începuseră discuţiile serioase îşi făcu apariţia şi consilierul prezidenţial pentru securitate naţională.

- Tocmai spuneam că am obţinut de la Preşedintele Franţei schimbarea corespondentului France Presse la Bucureşti... Însă premierul, ca de obicei, m-a lăsat baltă. Şi-a convocat ministrul de externe, i-a expus problema şi gata... Ministrul de externe şi-a convocat secretarii de stat le-a expus problema şi a terminat şi el. Iar unul dintre secretarii de stat a sunat la Cotroceni şi i-a spus lui Nicuşor Marinescu că ei au ajuns la concluzia că este o problemă de imagine a României şi trebuie să se ocupe de ea consilierul de imagine al Preşedintelui. Iar acesta, normal, mi-a dat mie sarcina şi, raportez, am executat-o exemplar... Ultima parte e o răutate, dar întotdeauna în situaţii de criză suntem singuri, iar diplomaţia şi aparatul externelor sunt mereu fără replică. Nici până în ziua de astăzi nu a luat nimeni legătura, în mod organizat, cu ambasadele de la Bucureşti. Iar explicaţia... Simplu. Urmează summitul

OSCE de la Bucureşti. Toţi au probleme cu organizarea. Şi parcă văd că n-o să meargă instalaţia de sonorizare sau o să cadă curentul sau SPP-ul o să blocheze accesul în sală al vreunui important demnitar pe care nu l-au recunoscut.

- Bănuiesc că sunteţi la curent cu declaraţia lui Rădulescu din Senat... intră brusc în subiect consilierul pentru securitate naţională. Am întârziat cu demiterea ministrului de interne şi acum trebuie să o facem la cererea lui Rădulescu.

- Atunci nu o mai facem..., răspunse relaxat Sandu Stoicescu. Dar e hotărât... Am şi vorbit cu Nemeş. Şi-a ales şi secretarii de stat.

- Nu-i nicio problemă. Aşteaptă până la noi ordine. Iar secretarii de stat au visat şi ei frumos o noapte.

- Pe de altă parte, interveni Călin Şelaru, dacă nu-l demitem, Rădulescu o să-i ceară dovezile... Şi iar va fi un punct prost pentru noi.

- Doar dacă nu cumva, ministrul de interne are dovezi, interveni din nou calm Stoicescu. L-aţi întrebat dacă are dovezi ?

- Ne jucăm cu vorbele... Trebuia demis de mult. Şi s-ar fi rezolvat o groază de probleme. Acum dăm puncte adversarilor noştri de pomană. Ne batem singuri.

Consilierul pentru securitate naţională se aşează nervos pe un fotoliu aflat în cel mai îndepărtat colţ al încăperi.

- Dumneavoastră credeţi că are dovezi că Rădulescu şi Nenişor Vasile au instigat la război interetnic ?

- Domnule Preşedinte... Sunt convins că are acele dovezi... Dar, dacă nu vă supăraţi, aş vrea să discut acest aspect doar cu dumneavoastră. Sper ca prietenii noştri aici de faţă să nu se supere...

- Când doriţi să discutaţi cu mine?

- Chiar acum dacă se poate... Nu durează mai mult de zece minute.

Sandu Stoicescu se ridică din fotoliu, luă de pe măsuţa de lângă el un plic gros şi se îndreptă spre bucătăria vilei. Preşedintele îl urmă după ce zâmbi puţin stânjenit celorlalţi trei oaspeţi.

- Zău, Sandule... De ce a fost nevoie să faci asta?

- Domnule Preşedinte... Fiindcă m-am săturat de curvăsărie. De-asta... Şi consilierul dumneavoastră şi Şelaru nu visează decât demiterea

ministrului de interne ca să-şi facă apoi de cap cu poliţia de frontieră şi cu băieţii de la doi şi un sfert. Ministrul de interne v-a fost loial. Şi-a făcut treaba cinstit şi n-a picat la pace cu ei. Înţeleg că pe ei nu-i puteţi schimba, dar nici nu se poate să-i penalizăm pe cei care-şi văd de treabă.

- Ei, lasă... Că şi ministrul de interne are bubele lui...
- Sper să nu-mi spuneţi povestea cu Spada... Ce bube are? Că n-a răspuns la cererile consilierului dumneavoastră?
- Şi asta e o bubă...
- Chiar dacă erau ilegale?
- Auzi, Sandule... Nu-mi face mie morală de doi lei. Nu eşti la putere de ieri ca să nu ştii cum se joacă. Sunt cereri la care trebuie răspuns. Fiindcă altfel nu merge sistemul. Fiindcă altfel nu suntem la putere. Dar mă rog... Te ascult...
- Ministrul de interne are dovezile, fiindcă i le-am dat eu. Vă rog...

Directorul S.R.I. scoase din plicul gros un material prins cu o agrafă mare verde şi-l dădu Preşedintelui. Acesta se uită câteva secunde pe el, dădu pagina apoi se întoarse la începutul lui şi-l citi cu atenţie.

- Bun... Bun material... Ce facem cu el?
- Mă gândeam să facem un joc complet. Îl atingem şi pe Cornel, îl calmăm şi pe Rădulescu...
- Nu-l putem face public, nu?
- Numai dacă e cazul... Dar asta cam înseamnă demisia mea...
- Da... Şi de ce i l-ai dat ministrului de interne?
- Nu i l-am dat. L-am informat... Dar dacă e cazul, i-l dau.
- E imposibil... În acel moment tu vei avea o mare problemă... Nu neapărat demisia, dar oricum scandalul va fi uriaş.
- Îmi asum scandalul... Eu singur. De altfel, la momentul în care ministrul de interne a aflat de acest material nici dumneavoastră nu ştiaţi de el.
- Da, da, da... Şi cu cei de alături ce facem? Nu le spunem...
- Numai o parte... Şi cred că singurul care ar trebui să ştie deocamdată este Nicuşor Marinescu. Oricum el se va duce la Cornel cu vestea.
- Bine... Vezi cum o joci că m-am săturat de certurile între consilieri. Sandule... În seara asta chiar n-aş vrea încă o ceartă. Fă tot ce poţi şi evit-o.

Reintrară în sufragerie unde îi găsiră doar pe Călin Şelaru şi pe Nicuşor Marinescu. Consilierul pentru probleme de securitate ieşise să ia puţin aer.

- Bun... Conform materialelor pe care mi le-a arătat domnul Stoicescu avem o pârghie pe Cornel Ardeleanu. Care ne-a trădat...

- Scuze, domnule Preşedinte... Aţi văzut materialul de astăzi din ziarul lui Cornel?

- Care?

- Ala cu iminenţa unui conflict între români şi ţigani. Este un studiu amplu semnat de mai mulţi sociologi care explică pe larg că nehotărârea guvernului, nerezolvarea problemei ţigăneşti, tendinţa generală de persecutare a minorităţilor existentă în societatea românească şi tot aşa vor conduce la confruntări între români şi unguri.

- Unguri?

- Scuze... Ţigani. Şi este publicat şi o parte dintr-un sondaj, restul probabil că va apărea mâine sau poimâine, din care rezultă că peste 70 dintre cetăţeni consideră actuala putere vinovată de izbucnirea unui conflict interetnic.

- Da... Deci prietenul nostru Cornel munceşte să-şi merite banii.

- Acum, domnule Preşedinte... Ţiganii nu sunt chiar cititori de carte. Nu cred că materialul în speţă îi va mobiliza.

- Nu ei sunt miza... Şi nici conflictul. Străinătatea e miza... France Presse spune că sunt discriminări, ziarul lui Cornel Ardeleanu scrie că izbucneşte conflictul interetnic. Avem crimele, avem accidentul ăla nefericit cu copilul mort. Ajunge... Eticheta se pune şi nu o mai dezlipim zece ani. Doamne, ticăloşi sunt...

- La război ca la război... Înţeleg că-i putem lovi.

- Da... Important este ce-i cerem lui Cornel... Fiindcă nu-i suficient să se oprească. Trebuie să-i şi lovească pe Rădulescu şi pe Nenişor...

- Domnule Preşedinte, am avea ceva...

Călin Şelaru se aşează mai bine în fotoliu ca să crească un pic intensitatea dramatică a momentului.

- Am găsit-o pe mama lui Rădulescu...

- Adică...

- Pe mama lui reală... Nu cea care l-a crescut. Mama lui reală...

- Şi?

- E ţigancă... De vreo cinci ani nu mai umblă cu şatra că e prea bătrână... Dar a umblat cu şatra... Şi acum trăieşte într-o mizerie cumplită pe undeva pe lângă Turnu Măgurele. Am toată documentarea...

- Şi ne băgăm în aşa ceva? Ne luăm şi de familie? Nu-i cam mult?

- Dumneavoastră decideţi... Dar tipul ăsta de dezvăluire ar explica multor români prietenia lui Rădulescu cu Nenişor Vasile, sprijinul pe care-l dă ţiganilor. Nu-i cel mai frumos lucru din lume, dar măcar să obţinem şi noi un profit din povestea asta cu Spada.

Preşedintele îşi zări consilierul pe probleme de securitate plimbându-se prin curte. Aprobă planul şi îi lăsă pe Stoicescu, Şelaru şi Nicuşor Marinescu să hotărască cum vor acţiona, îşi trase un pulover peste bluza de trening şi ieşi afară să-şi calmeze colaboratorul.

36.

Gândac fusese bătăuşul cartierului. Îl ştiau de frică pe zece străzi în jurul casei lui. Încă de la opt-nouă ani era cu un cap peste ceilalţi copii din mahala, avea pumnul greu şi o sete permanentă de bătaie. Îi plăcea să bată, îi plăcea să dea cu pumnul şi cu picioarele, îi plăcea să vadă feţele zdrobite, sângele ţâşnind din gură şi din nas şi mai ales îi plăcea groaza pe care o citea pe feţele lor. Chiar dacă era mic în vârstă, era lăsat în ale lui, fiindcă nu era bine să fie supărat.

Un şmecher cu vreo zece ani mai mare ca el, Pirtea, l-a luat de vreo două ori la trei păzeşte, şi cu Pirtea nu se putea pune că era mare cât un munte şi ştia bine şi cu cuţitul. Aşa că l-a lăsat dar într-o seară l-a prins pe Pirtea venind beat acasă. Beat-beat. A luat lanţul de la un stâlp care împrejmuia spaţiul verde în faţa blocului şi l-a bătut cu el până Pirtea a leşinat. L-au dus cu Salvarea, dar n-au putut să-i salveze un ochi. Oricum nici Pirtea, nici altcineva n-a ştiut că a fost el şi, deşii şi-ar fi dorit, nu s-a lăudat niciodată cu isprava lui.

I s-a spus Gândac fiindcă avea mereu la el o cutie de chibrituri în care avea un gândac mare de canal, din cei negri, cu antene lungi şi cu carapacea de pe spate chitinoasă şi cu irizaţii albăstrui. În timp ce vorbea cu cei din jur se juca cu gândacul în cauză, îl lăsa să se plimbe pe mână, se uita atent la el cum suia repede pe degete, cum se rotea pe căuşul pamei sau pe încheietura

mâinii. Apoi, brusc, dacă vreunul de faţă îl enerva storcea gândacul în pumn şi se ştergea de hainele sau de faţa celui din faţă, victima fiind deja aleasă. Apoi începea bătaia...

Problema a fost că de pe la treişpe ani n-a mai crescut deloc. Rând pe rând toţi şmecherii din cartier au trecut pe lângă el, doar el a rămas mic, îndesat şi negru ca un gândac. Nici cu mintea nu s-a dus prea sus, a terminat şcoala generală greu, iar la liceu a stat vreo două clase făcute în mulţi ani. A rămas la fel de violent şi-i plăcea la fel de mult să rupă oamenii în bătaie, dar de la un timp o cam lua pe coajă fie de la nişte zdrahoni cât casa, fie de la unii chiar mai tineri decât el care ştiau arte marţiale sau alte şmecherii ale tranziţiei. La închisoare stătuse doar vreun an pentru o prostie şi acum se aciuase pe lângă o gaşcă tare... Nu făcea mare lucru, dar era atât de descreierat că şeful îl plăcea şi îl mai trimitea să mai sperie pe câte unii neascultători.

De la un moment dat a vrut să nu i se mai spună Gândac, dar aşa îl ştia toată lumea şi la prima vedere asta era impresia pe care o lăsa.

Acum umbla cu pasul rar şi cu mâinile în buzunare prin cartier. N-avea nicio treabă, dar se ducea aşa, de control, la cârciuma şefului să vadă dacă-i dă ceva de făcut. Şi, dacă nu-i dădea nimic de făcut, măcar bea o tărie cu băieţii sau dădea o bilă. La un moment dat avu impresia că se ţine cineva după el. Trase cu ochiul în spate... Nimeni. Se întoarse la un moment dat brusc. Nu... Probabil se înşelase. Dar apoi iar avu senzaţia stranie că cineva se ţine după el. Dar cine să se ţină după el...? Chiar dacă n-avea minte multă ştia foarte clar că nu era un tip important, aşa că cine să-şi piardă vremea cu el? Traversă pe la trecerea de pietoni şi chiar la capătul ei simţi că-i îngheaţă răsuflarea. Un tip înalt, într-un parpalac gri-deschis, cu faţa jumătate acoperită de fular care ţinea ceva sub parpalac. Spada...

Lungi pasul gândindu-se dacă să o ia la fugă. Era ţigan, avea cazier... Numai bun. Pe stradă era plin de lume, încă era lumină, chiar dacă seara cobora repede ca la sfârşitul lui noiembrie. Intră pe străduţa de la localul şefului aproape fugind. În spate parcă nu mai era individul, dar putea să apară de oriunde.

Deschise uşa localului, trecu de o ospătăriţă acră care nu-i răspundea niciodată la salut fiindcă fusese vreo lună amanta şefului şi intră val-vârtej în

birou. Începu să le povestească băieţilor că fusese urmărit de Spada, omorâtorul de ţigani, şi că era probabil undeva în urma lui. După câteva secunde de stupoare şi de neîncredere - era totuşi vorba de o poveste spusă de Gândac- vreo şapte ţigani ieşiră în fugă pe stradă ţinându-se după Gândac. Pe stradă nu era nimeni...

Fugiră până la intersecţie, peste drum nu era, nici înspre farmacie, dar la un moment dat Gândac li-l arătă dispărând după blocurile de patru etaje din spatele lor. Îl ajunseră din urmă şi se năpustiră asupra lui. Din două lovituri fu jos şi ţiganii începură să-l calce în picioare, să-l lovească în coaste şi în burtă.

Şeful ajunse la timp să-i împiedice să scoată cuţitele şi să-şi termine treaba. Îl puse pe unul dintre oamenii lui să desfacă parpalacul deja plin de sânge. Găsi un tub de proiecte, îndoit de lovituri. Se uită mai de aproape la cel întins pe jos şi-şi dădu seama că-l cunoaşte. Era un student ameţit care mai cumpăra de la el iarbă. Probabil că şi acum era un pic dus. Oricum de respirat, respira...

Le spuse oamenilor lui să o şteargă de acolo sperând că nu-i văzuse nimeni. Şi, chiar dacă-i văzuse cineva, cine era să-şi pună pielea în saramură pentru un student toxicoman.

37.

Biroul lui Cornel Ardeleanu era mic şi înghesuit, cu tot soiul de prostii înşirate pe pereţi, iar pe masa de lucru în locul unui calculator trona o maşină de scris veche de când lumea. Cornel nu-şi scria editorialele decât la maşină şi în principiu nu voia să aibă de a face cu calculatoare sau cu orice alte cuceriri ale tehnicii. Începuse meseria de jurnalist scriind pe o maşină de tip Remington pe care o avea un prieten de la un bunic al său care o adusese din Austria. Fusese adaptată pentru diacriticile româneşti şi funcţiona de mai bine de jumătate de secol.

Pe aşa ceva îşi începuse meseria: în toată epoca lui Ceauşescu scrisese la maşină, nu avea de gând să se schimbe acum. Maşina de scris la care lucra în prezent o primise cadou de la câţiva prieteni în noaptea de anul nou din 1978. O declarase la miliţie, cum cereau regulile pe atunci şi o purtase după el prin toată lumea. După al doilea divorţ fusese, exceptând nişte haine şi nişte cărţi, singurul lucru cu care plecase din căminul conjugal.

Nicuşor Marinescu ascultă cuminte, cam pentru a patra oară în viaţa lui, povestea maşinii de scris a lui Cornel Ardeleanu. Ceaiul pe care i-l adusese secretara lui Cornel era ca întotdeauna cumplit de amar şi pliculeţul de zahăr lipsea întotdeauna, aşa că renunţă să mai încerce să-l bea şi-l puse pe măsuţa din faţa sa, şi aceea plină de dosare, hârtii, plicuri cu poze. Într-o vizită anterioară, când Cornel trebuia să scrie ceva urgent, de plictiseală, Nicuşor Marinescu luase de pe masă un plic de poze. Cornel, care era adâncit în scris, se trezise brusc şi începu să ţipe la el să nu deschidă plicul. Ce era înăuntru... Nimic. Poze dintr-o excursie, dar fiind lucruri personale nimeni nu trebuia să le vadă.

Şi acum exista un plic cu poze chiar în faţa lui Nicuşor Marinescu, dar nici măcar nu se uită la el. Oricum avea destule subiecte neplăcute de discutat.

- Şi zi, moşu'... S-a supărat Preşedintele, nu?

Cornel Ardeleanu era amuzat şi vag satisfăcut.

- Da... S-a supărat...

- Vezi, moşu'... Asta e frumuseţea meseriei astea... Faci ce vrei. Ce dacă e Preşedinte... A fost ales de juma' de ţară. I-am tras-o fiindcă eu am crezut că a greşit. Şi nimeni n-are ce să-mi facă. Fiindcă eu nu vreau nimic. Am tot ce-mi trebuie. Acum câteva săptămâni a venit Radu Rădulescu la mine... Stătea pe scaunul ăla... A tăcut el, am tăcut eu, a spus o banalitate, am spus şi eu una... Şi la un moment dat, ştii ce-mi zice? Am înţeles de ce eşti aşa de tare, Cornele... Fiindcă tu nu vrei nimic de la nimeni. Dacă ţi se pune ţie, ataci, dacă ţi se pune ţie, nu ataci. Nimeni nu te poate convinge. Asta mi-a plăcut la Rădulescu. A înţeles. Până la capăt nu-i atât de prost cum am crezut...

Şi brusc Cornel Ardeleanu tăcu cu privirea pierdută în gol. După ce mai bine de un minut de linişte începu din nou.

- Tu de ce-ai venit? Vrei ceva...

- Nu neapărat, Cornel...

- Hai, mă... Te-a trimis Preşedintele să-mi faci morală... Putea să mă sune el. Aşa cum o făcea când nu era Preşedinte. Vezi... Puterea strică... Când avea nevoie suna... Acum îşi trimite... consilierii.

- Zi slugile, Cornel... Că nu mă deranjează. Slugile, aşa cum ai scris în editorial. Eu sunt sluga unui om în care cred şi la care ţin. Tu sluga cui eşti, Cornel...?

- Moşu.. Nu mă lua pe mine...

- Cornel... Ştim că ai luat bani din partea lui Radu Rădulescu pentru campania împotriva Preşedintelui.

Cormel Ardeleanu se îndreptă din poziţia lejeră în care stătuse...

- Nu numai că ştim, dar avem şi dovezi.

Nicuşor Marinescu luă unul dintre cele două dosare învelite în coperţi verzi cu care venise şi-l întinse lui Cornel, care după ce-şi aruncă privirea peste prima foaie a materialului, se înroşi şi ţipă la oaspetele său.

- M-aţi pus sub urmărire, mă nenorociţilor... Îmi ascultaţi mie telefoanele... Vă calc în picioare. Vă pun toată presa în cap... Şi acum veniţi să mă ameninţaţi cu asta? Ieşi afară de aici...

- Înainte de a ieşi afară te sfătuiesc să te uiţi mai atent. Nu tu eşti sub urmărire... Celălalt e... Fiindcă băiatul care te-a plătit e traficant de arme şi există aprobarea Parchetului pentru supravegherea activităţii lui prin toate mijloacele informative. Deci... Tu n-ai decât să ne calci în picioare, dar noi am procedat conform legii. Tu în schimb ai luat şpagă. Şi aproape că nu mă interesează dacă este sau nu ilegal. Mă interesează că patronii tăi germani vor afla că sluga lor din România primeşte bani de la un traficant de arme ca să-l atace pe Preşedintele în exerciţiu. Ce zici? Pentru cine sună mai rău? Şi mai e ceva... Preşedintele nu-şi poate pierde decât mandatul, pe care, fie vorba între noi, e aproape sigur că l-a şi pierdut. Tu însă îţi pierzi numele, slujba, poziţia socială. Altfel zis, ai strâns suficientă şpagă ca să ieşi la pensie la 44 de ani. Să plec sau putem continua discuţia?

Cornel Ardeleanu mormăi ceva şi se aşează din nou comod în scaun.

- Ai aici încă un dosar în care se găsesc date interesante despre Rădulescu. Mai precis despre familia lui. Am fi foarte fericiţi dacă ar apărea un articol şi, de ce nu, o serie de articole pe acest subiect. Evident că trebuie însoţite de unul dintre unanim apreciatele tale editoriale. OK? Şi, ca să vezi că nu suntem atât de răi la suflet, trimite mâine pe cineva la AVAS să semneze un contract de publicitate. Trece tu suma, dar vezi să nu exagerezi. Oricum îl faci

pe firma ta şi tu hotărăşti ce sumă le dai nemţilor. Şi, moşu'... N-o lua personal. Noi toţi te iubim.

38.

Iarna, parcul Cotrocenilor era dezolant şi trist. Privit de pe geamul biroului de lucru al Preşedintelui tot peisajul, copaci dezgoliţi, frunze moarte, noroi şi mâzgă, părea bacovian. Din când în când o cioară rătăcită croncănea din vârful unui copac sporind veselia momentului.

Preşedintele se întorsese obosit şi răcit cobză de la parada militară prilejuită de ziua naţională. Depusese coroane de flori pe monumentul eroului necunoscut unde era un curent cumplit şi, pentru a evita comparaţiile cu predecesorul său, stătuse în ploaia mocănească fără căciulă în cap. În tot timpul paradei strănutase şi, deşii cei de la protocol îi dăduseră discret nişte ceai fierbinte şi aspirine, răceala pusese total stăpânire pe el.

Înghiţi încă un pumn de hapuri, mai bău o gură de ceai şi îşi sună şeful de cabinet să-i invite în birou pe cei doi oaspeţi care-l aşteptau deja de vreo douăzeci şi cinci de minute. Aceştia, directorul general şi directorul general adjunct al unui important institut de sondarea opiniei publice din Bucureşti, intrară grăbiţi în cabinet şi după ce schimbară câteva amabilităţi îi prezentară Preşedintelui rezultatele studiului pentru care se aflau acolo.

- Deci Rădulescu are deja zece procente avans...! Şi partidul lui vreo douăsprezece... Stăm rău... Foarte rău.

- Partea cea mai proastă, domnule Preşedinte, este că tendinţele sunt negative. Dacă în imaginea dumneavoastră, nu intervine o schimbare calitativă, o schimbare decisivă, Rădulescu va câştiga în continuare puncte, iar dumneavoastră veţi pierde...

- Ce schimbare de imagine? Nu vedeţi... Iarna asta se anunţă a fi cea mai grea din ultimii douăzeci de ani. Banca Mondială probabil nu ne va acorda o nouă tranşă de împrumut. Nu trece zi de la Dumnezeu să n-am un sindicat în grevă... Şi pe deasupra mai am şi nebunia asta cu ţiganii.

- Legat de cazul Spada, vreau să vă spun că la întrebări deschise, nu există niciun fel de interes pentru poveste. Doar vreo 8 dintre cei intervievaţi au declarat că-i interesează subiectul. Agenda publică este alta... Şomaj, boală,

preţuri, corupţie, inflaţie, indecizia guvernamentală... Cam asta e ordinea. Spada nu-i o problemă.

- Pentru mine însă este... O problemă mare. Le-aţi pus întrebarea despre relaţiile cu minoritatea rromilor...?

- Da... Peste 65% dintre români au o părere proastă şi foarte proastă despre această minoritate şi peste 85% dintre ei ar dori să nu locuiască în cartiere în care se află rromi. Există însă, şi asta mi s-a părut periculos, un procent de 18-20% dintre români care consideră că singura soluţie în cazul rromilor este cea violentă.

- Şi Rădulescu de ce creşte?

- Nu are un vot pozitiv, domnule Preşedinte. El creşte fiindcă dumneavoastră scădeţi. Nu fiindcă întreprinde ceva anume sau fiindcă îi convinge pe oameni. Pur şi simplu voturile care pleacă de la dumneavoastră se duc spre el.

- Credeţi că dacă s-ar afla că este ţigan acest lucru ar conta?

- Cine este ţigan?

- Rădulescu... Dacă s-ar afla că Rădulescu este ţigan ar conta?

- Dar este ţigan...?

- Da. Am înţeles că a pus Cornel Ardeleanu mâna pe nişte materiale despre familia lui Rădulescu, materiale din care rezultă că este ţigan-ţigan.

- Nu-mi dau seama... În anumite medii s-ar putea să conteze. Dar nu decisiv. Fiind vorba totuşi de funcţia prezidenţială s-ar putea ca o asemenea dezvăluire să-l afecteze. Nu ştiu, dar pot verifica...

- Aşteptaţi să apară materialul şi apoi eventual mai efectuaţi un sondaj.

- Cu sondajul acesta... Ce facem?

- Ar fi bine să apară un sondaj... Dar trebuie să modificăm câte ceva... Nu-mi dau seama cum trebuie prezentată povestea cu Spada. Poate să apară că populaţia nu este de acord cu politizarea cazului.

- Cum să apară asta?

- O întrebare... Sunteţi de acord cu poziţia lui Rădulescu care politizează cazul...?

- Domnule Preşedinte. Această întrebare nu a fost pusă... Şi nici nu este profesional să fie pusă aşa.

- Dar cum?

- Putem întreba populaţia cine consideră ei că este vinovat pentru nerezolvarea cazului?

- Cum adică cine? Ministerul de interne, deci Preşedintele. Când eşti la putere, eşti vinovat pentru tot... Nici nu are sens să puneţi întrebarea. Fiindcă problema mea nu este cazul, este politizarea cazului... Înţelegeţi? Cazul Spada are două feţe... Un ucigaş în serie omoară ţigani cu cazier. Asta este prima faţetă a cazului şi o va rezolva poliţia când o va rezolva. În America a durat şi ani de zile să prindă criminali seriali. A doua faţetă este cea gravă... Anume că Rădulescu, sprijinit de Nenişor Vasile, vrea să transforme un caz banal poliţienesc într-o afacere etnică prin care să-mi afecteze mie credibilitatea externă şi să mă destabilizeze în interior. Ori eu asta vreau să contracarez. Aşa cum aţi spus şi dumneavoastră, nu există tensiune etnică internă...

- Noi nu am spus asta... Am spus că publicul nu consideră subiectul Spada un subiect important... Nu se regăseşte în agendă. Dar cazul este foarte cunoscut, iar animozităţile dintre români şi rromi sunt prezente. V-am dat nişte procente. 20% dintre români sunt adepţii unor măsuri violente împotriva rromilor... Ceea ce înseamnă că agreează metodele asasinului. Şi că, la un moment dat, un procent dintre aceşti 20% poate acţiona în spiritul asasinului.

- Concluzia asta nu trebuie să apară nicăieri... Vedeţi că şi presa internaţională a început să comenteze pe marginea acestui caz... Evident preluând fără discernământ ce scriu minunaţii noştri jurnalişti. De multe ori mă întreb ce ar fi dacă pur şi simplu i-aş lăsa să facă ce vor. Dacă aş lăsa ţara asta pe mâna lor... A lui Rădulescu, a lui Nenişor Vasile, a lui Cârstea, Ardeleanu sau Marius Ionescu... Îi vreţi...? Luaţi-i! Să vă conducă ei...

Telefonul sună, dar Preşedintele nu răspunse. După câteva secunde, şeful său de cabinet intră în birou şi-l informă că e un mesaj important pe care ar fi bine să-l asculte. Pe terenul din spatele gării din Constanţa fusese găsit cu gâtul tăiat un individ care după toate aparenţele e un proxenet destul de cunoscut, pe numele său Aurel Coajă. Ministrul de Interne ordonase razii atât pe căile rutiere cât şi în trenuri, fiindcă asasinul, dacă este Spada, trebuia să se întoarcă acasă în Bucureşti. De asemenea, se efectuau controale la toate hotelurile de pe litoral. După toate aparenţele, metoda de ucidere este similară cu cea din cazurile anterioare.

Preşedintele îşi informă oaspeţii despre noua crimă şi după câteva amabilităţi le sugeră că întâlnirea se terminase. Îşi chemă apoi şeful de cabinet căruia îi ceru să-l convoace pe Nicuşor Marinescu.

- E mai greu... Azi e zi liberă...

- Şi ce dacă? Eu sunt la birou. Poate să vină şi el. Trimiteţi o maşină să-l ia de acasă...

- Domnule Preşedinte... În zilele libere, Nicuşor o ia cu băutul de dimineaţă. Acum e complet topit. Nici n-am reuşi să-l sculăm din somn.

Preşedintele tăcu cu privirea pierdută undeva pe lângă şeful său de cabinet. Îi ceru acestuia să-i dea sondajul de opinie unuia dintre consilieri care să-l perie şi apoi să-l răspândească prin ziare.

- Să-l scadă pe Rădulescu şi să-mi adauge mie. Rădulescu să aibă maximum 2% în faţa mea... Să nu apară nimic pe tema Spadei. Iar la întrebarea referitoare la încredere, în care rezultă că majoritatea consideră că direcţia în care merge România este greşită, modifică. Să fie un 45% că direcţia este bună, vreo 35% că direcţia este greşită, iar restul să nu ştie. Şi mâine când vine Nicuşor la serviciu spune-i să se gândească la un discurs major. Ceva despre starea naţiunii. Fiindcă trebuie să le dau ăstora peste nas. Am nevoie de ceva memorabil.

39.

Căpitanul Mihăiţă Andronescu îşi desfăşurase cele trei plutoane de jandarmi de mai bine de două ore. Fuseseră mobilizaţi dis-de-dimineaţă din cauza unei ştiri apărute într-un ziar local în care se spunea că poliţia din Constanţa a arestat un suspect în cazul Spada, suspect implicat în asasinarea lui Aurel Coajă. Îşi plasase băieţii în faţa şi în lateralul secţiei de poliţie cu pricina şi acum urmărea cum se adunau grupuri-grupuri de ţigani, deocamdată calmi. Erau deja peste două sute, răspândiţi prin piaţeta din faţa secţiei şi pe străduţele înconjurătoare. Se apropiase să stea de vorbă cu câţiva, dar ţiganii plecau de fiecare dată şi apoi iar se întorceau.

Îşi informă superiorii prin staţie şi atrase atenţia asupra stării ciudate de acalmie care domnea în zonă. Ţiganii aşteptau ceva şi păreau a fi organizaţi. Intră în secţie să bea o cafea şi să se încălzească un pic. Nu era foarte frig afară, dar bătea vântul dinspre mare şi era multă umezeală. Îl întrebă pe şeful secţiei de ce nu încerca să comunice cu cei din faţă şi acesta îi răspunse că

aştepta un mesaj de la prefect. După încă jumătate de oră mesajul veni şi şeful secţiei însoţit de alţi doi ofiţeri şi de vreo zece jandarmi porniră înspre grupul deja compact de ţigani. Căpitanul Andronescu nu-i însoţi...

Brusc, dinspre grupul de poliţişti plecaţi să negocieze, începură să se audă strigăte însoţite instantaneu de huiduieli ale ţiganilor. Andronescu dădu un ordin scurt şi primul rând de jandarmi se repezi spre grămada formată în jurul poliţiştilor şi începu să lovească cu bastoanele şi cu scuturile. Reuşiră să-i despresureze pe poliţişti şi, când ţiganii încercară să înconjoare din flancuri dispozitivul de jandarmi, Andronescu porni cu cel de-al doilea rând.

Bătaia era generală, dar jandarmii, majoritatea cu instrucţia bine pusă la punct, se retraseră în ordine în jurul secţiei cu toţi poliţiştii recuperaţi şi cu vreo zece ţigani mai violenţi luaţi pe sus. Andronescu ceruse deja întăriri, iar din secţia de poliţie ieşiră bărbaţi înarmaţi cu pistoale-mitralieră. Comandantul avea faţa spartă de o lovitură de box şi mai erau trei poliţişti răniţi uşor. Cei zece ţigani fuseseră băgaţi în subsolul secţiei unde începuse bătaia.

Cei de afară, după primul şoc al intervenţiei jandarmilor, se năpustiră din nou asupra secţiei. Jandarmii îi respinseră, cu scuturile şi cu bastoanele, dar la al doilea asalt folosiră grenadele fumigene uşoare. Comandantul secţiei îi ceru lui Andronescu să pornească cu primul şir de jandarmi peste ţiganii năuciţi de gaze, dar Andronescu îi solicită să aştepte până veneau întăririle. Nu ştia câţi erau dincolo de piaţetă...

Vântul risipi fumul şi ţiganii, legaţi la gură cu batiste şi fulare, atacară din nou. Unii din faţă şi alţii din flanc. Cei din faţă fură uşor respinşi, dar flancul aproape cedă. Din nou fură folosite gazele lacrimogene care-i îndepărtă pe manifestanţi. Andronescu schimbă prima linie din flancul drept cu cei mai puţin loviţi din flancul stâng unde atacul era mai puţin probabil datorită clădirilor din jurul secţiei. Avea răniţi, în ochii câtorva dintre oamenii lui citea frica şi întăririle nu mai veneau. Solicită dreptul de a utiliza arme de foc, dar nu primi aprobarea. Întăririle erau pe drum, să mai reziste.

Ţiganii aruncau de departe cu bucăţi de pietre şi cu sticle goale, iar jandarmii după ce se fereau de proiectile răspundeau cu grenade fumigene. Vântul nu mai bătea cu aceeaşi intensitate şi gazul lacrimogen plutea în piaţetă. La un moment dat veni o avalanşă de pietre şi de sticle şi ţiganii porniră din nou chiuind şi înjurând. Pe două dintre străduţele laterale care

intrau în piaţetă din drumul principal apărură venind în pas alergător jandarmi. Mulţi...

Andronescu îşi scoase masca şi răcni cât putu de tare dând ordinul de atac. Ţiganii erau prinşi între cele două grupuri de jandarmi. Cu ochii roşii din cauza gazelor şi surprinşi de atacul din spate, manifestanţii se rupseră şi începură să fugă care încotro urmăriţi de militarii tot mai numeroşi care intrau în piaţetă prin toate străduţele. Îşi făcură apariţia şi câteva transportoare uşoare. Andronescu păstră pe loc doar un singur şir de jandarmi.

Din partea stângă, de unde nu atacaseră niciodată, sosi o nouă canonadă de pietre şi de sticle. Două dintre ele erau pline cu benzină, după metoda Molotov. Una se lovi de un pom şi luă foc, în timp ce a doua izbi în plin un jandarm ale cărui haine se aprinseră imediat. Se aruncă pe jos urlând şi încercând să-şi scoată mantaua de pe el. Andronescu îi auzi urletele, îşi dezbrăcă mantaua şi se aruncă peste jandarm încercând să stingă focul care îi cuprinsese şi părul. Alţi doi jandarmi fugiră în secţie şi veniră cu un stingător care nu mergea şi cu o găleată plină de nisip.

Urletele tânărului încetară brusc. Focul fusese stins, dar pulsul nu se mai simţea. Medicii de la ambulanţă care sosiră aproape imediat confirmară decesul jandarmului.

În piaţetă situaţia era complet sub controlul forţelor de ordine. Mulţi ţigani fuseseră arestaţi, iar cei care scăpaseră erau urmăriţi pe străzile înconjurătoare.

40.

- Bună seara, doamnelor şi domnilor, întrerupem programul nostru obişnuit pentru o ediţie specială a ştirilor prezentată de Irina Lascăr.

- Bună seara. Aşa cum am prezentat în reportajele speciale transmise în cursul acestei zile, la Constanţa a avut loc o violentă confruntare între forţele de ordine şi mai multe sute de rromi. În urma ciocnirilor şi a luptelor de stradă un jandarm şi-a pierdut viaţa şi alte câteva zeci de persoane au fost rănite. Intrăm în legătură cu reporterul nostru special Dan Dumitrescu aflat acum la faţa locului. Bună seara, Dan...

- Bună seara, Irina. Bună seara, doamnelor şi domnilor. În acest loc, în urmă cu aproximativ şase ore s-a consumat unul dintre cele mai violente

momente ale epocii post-revoluţionare. Aproximativ trei sute cincizeci de rromi s-au confruntat cu mai multe companii de jandarmi. Motivul..., ştirea apărută într-un cotidian local din Constanţa conform căreia în arestul acestei secţii de poliţie s-ar afla asasinul cunoscut sub numele de Spada, asasin bănuit că l-ar fi ucis acum două zile pe Aurel Coajă, un binecunoscut membru al lumii interlope din Dobrogea. Mai multe clanuri de rromi au venit în faţa secţiei de poliţie ca să-şi facă singuri dreptate. În secţia cu pricina nu se afla însă nimeni. De fapt, se aflau poliţişti, funcţionari civili şi câteva persoane reţinute pentru diverse infracţiuni, dar nu asasinul cunoscut sub numele de Spada. După o scurtă perioadă de tatonare, şeful secţiei de poliţie comisarul-şef Petre Dascălu însoţit de câţiva poliţişti şi jandarmi a încercat să explice liderilor rromilor adunaţi în faţa secţiei că nu este nimeni interesant pentru ei în interior şi că ştirea din ziar a fost falsă. Mai mult, pentru a dezamorsa situaţia, Petre Dascălu a invitat câţiva reprezentanţi ai rromilor să-l însoţească în secţie, ca să vadă că Spada nu este acolo. În acel moment, rromii au încercat să-l ia ostatic pe ofiţer. Jandarmii au intervenit în forţă şi de aici a început confruntarea care s-a terminat tragic cu moartea tânărului Horia Sârbu, de numai douăzeci de ani. Acesta a ars de viu, fiind lovit de un cocktail Molotov aruncat de unul dintre manifestanţi. Eforturile disperate ale colegilor săi de a-l salva au rămas fără rezultat. În acest moment sunt arestaţi peste o sută de rromi care sunt anchetaţi în vederea identificării autorului crimei. În acelaşi timp, peste treizeci de jandarmi şi aproximativ şaptezeci de rromi sunt răniţi şi sunt supuşi tratamentelor medicale. Conform informaţiilor pe care le avem în prezent niciunul dintre răniţi nu se află în stare critică. Irina?

- Mulţumesc, Dan... Pentru a afla mai multe despre acest tragic incident am invitat în studio pe ministrul de interne. Bună seara.

- Bună seara.

- Care este situaţia acum?

- Acum situaţia se află sub control. Aşa cum a arătat şi reporterul dumneavoastră, sunt peste o sută de persoane anchetate şi într-un interval foarte scurt vom afla toate detaliile legate atât de organizarea atacului cât şi numele celui care a aruncat sticla incendiară care l-a ucis pe jandarmul Horia Sârbu. În acelaşi timp, şi vreau eu să anunţ acest lucru ca să evit alte

intervenţii, am cerut anchetarea jurnalistului care a publicat acea ştire falsă care a generat întreaga poveste.

- Îl consideraţi vinovat pe acel jurnalist?

- Doamnă Lascăr... Era elementar să-şi verifice informaţia. Au fost reţinuţi într-adevăr şase suspecţi în cazul asasinării lui Aurel Coajă. Niciunul nu era la acea secţie de poliţie şi după cercetarea fiecăruia au fost toţi eliberaţi. Nu poate fi vorba nici de lipsa de transparenţă a poliţiei, nici de dreptul la liberă informare. În acea secţie nu era niciun suspect. Ştirea a fost fundamental falsă. Mai mult decât atât, în seara de dinaintea tragediei, biroul de presă al prefecturii a dat un comunicat în care preciza că niciunul dintre cei reţinuţi în cazul asasinării lui Aurel Coajă nu a fost arestat. De data aceasta poliţia s-a mişcat repede, a făcut anchetele rapid tocmai pentru a evita tensiuni. Singurul factor care a generat confruntarea a fost ştirea din ziar. Şi vreau să aflăm dacă a fost incompetenţă sau rea-voinţă. Fiindcă a murit un om de douăzeci de ani din cauza acelei ştiri tâmpite.

- Credeţi că acest incident va determina o escaladare a unui conflict interetnic?

- Întrebarea aceasta ar trebui să i-o puneţi deputatului Nenişor Vasile care de luni de zile instigă minoritatea rromilor împotriva majorităţii. Acum are ce-a căutat. Are vărsare de sânge. Are un jandarm ars de viu. Vreau să vă spun că înaintea acestei emisiuni, consilierul meu m-a sfătuit să fiu calm şi să nu spun ceea ce tocmai am zis. Dar consilierul meu nu l-a văzut pe Horia Sârbu. Eu l-am văzut... Şi nu mai sunt calm. Fiindcă, pentru a nu ştiu câta oară în ţara asta, plătesc cei nevinovaţi. Vinovat sîmt eu şi poliţia fiindcă nu l-am prins pe asasinul ăsta blestemat, dar mai vinovaţi sunt politicienii care vor să adune puncte prin stimularea unor conflicte interetnice. Iar de murit, moare jandarmul de douăzeci de ani, Horia Sârbu. Nici Nenişor Vasile, nici Radu Rădulescu, nici eu şi nici jurnalistul care a publicat ştirea nu păţim nimic.

- Sunteţi deosebit de afectat, domnule ministru...

- Da... E drept... Am transmis şi familiei, dar vreau să anunţ public că Horia Sârbu a fost promovat sublocotenent post-mortem şi, de asemenea, că familia va primi din partea Ministerului de Interne o pensie.

- Ce va urma?

- Stimată doamnă... Dacă nu mi-aş fi pus în cap să-l prind pe asasinul ăla, mi-aş fi dat demisia în direct la dumneavoastră după ce am spus ce-am avut de spus. Vreau să-l prind şi după aia demisionez...

- De ce ? E cam neobişnuit...

- Poate... Dar cred că trebuie să existe pe lângă multele aspecte ale vieţii noastre politice şi un pic de onoare.

- Da... Am înţeles. Vă mulţumesc, domnule ministru. Vom reveni pe larg asupra gravului incident de la Constanţa în principala noastră emisiune informativă.

Ministrul schimbă câteva politeţuri cu Irina Lascăr care-l felicită pentru prestaţie, după care ieşi din studio însoţit de aghiotant, puse mâna pe telefonul mobil şi-şi sună consilierul:

- E...? Cum am ieşit? Ţi-am zis că tonul ăsta o să prindă. Bine... Ne vedem la birou în jumătate de oră. Salut!

41.

Dan Dumitrescu se trezi mahmur după beţia cruntă pe care o trăsese cu nişte amici din Constanţa. Aproape nu mai ţinea minte ce făcuse, unde fuseseră şi cum ajunsese înapoi în camera de hotel. Ce ştia sigur era că trebuia să ajungă în satul Movileni, pe undeva pe lângă Buzău, pentru a transmite un reportaj de la înmormântarea nefericitului jandarm care arsese de viu cu două zile înainte. Avusese inspiraţia să-şi trimită cameramanul înainte la faţa locului cu maşina postului de televiziune, el urmând să ajungă acolo cu o maşină închiriată. Era reporter special de aproape 11 ani, fusese martor la toate conflictele majore din lume şi la toate nenorocirile care se petrecuseră în timpul tranziţiei româneşti. Fusese pe toate fronturile din Yugoslavia, în Transnistria, în Cecenia, în Golf, în Kurdistan, în Angola, în Albania, în Somalia, în Algeria şi în Teritoriile Palestiniene. Văzuse atâta moarte şi atâta mizerie, cât să-i ajungă pentru mai multe vieţi, dar nu se imagina făcând altceva.

Pe drumul spre înmormântare avu o pană de cauciuc, apoi constată că maşina, deşii închiriată, nu are roată de rezervă aşa că trebui să facă autostopul cu roata spartă în braţe până la prima vulcanizare şi înapoi, dar noroc că vremea era frumoasă, îngheţată şi însorită, drumurile erau uscate şi

circulaţia suficient de intensă să găsească repede un binevoitor care să-l ia la bord.

Vorbise de vreo două ori la telefon cu operatorul care-l tot suna disperat că nu prea ştia ce să facă singur, dar de la un moment dat se hotărâse să nu-i mai răspundă. Puştiul în cauză era de numai vreo şase luni în televiziune şi aceasta era prima lui ieşire importantă aşa că era îngrozitor de panicat şi de insistent.

Ajunse în sat pe la trei după-amiaza... Aflase de la operator că cimitirul era în partea cealaltă a satului şi că locuinţa părinţilor defunctului jandarm era pe strada principală tot în capătul dinspre cimitir al satului. Satul era liniştit, pe străzi nu era aproape nimeni, văzu doi copii ţinându-se de mână traversând în fugă şoseaua şi un căţel mic şi alb fugind după ei. Casele erau curate şi aproape toate aveau maşini în curte. Majoritatea erau Dacii, dar oricum... Era probabil un sat de oameni mai înstăriţi, fie crescători de animale, fie cultivatori de legume. Trecu de curba periculoasă anunţată insistent de semnele de circulaţie, lăsă în spate şi un iaz suficient de mare pe marginea căruia erau vreo trei pescari şi după ce depăşi un camion parcat aproape în mijlocul drumului, ajunse în dreptul cârciumii locale, al alimentarei cu geamurile murdare protejate de zăbrele şi al şcolii generale.

Din acel unghi văzu prima dată focurile. Din dreapta şoselei se ridicau trâmbe groase de fum şi se zăreau printre copacii de pe margine şi limbi de foc. Îşi coborî geamul şi auzi ţipete şi vociferări. Făcu din nou la dreapta, urmărind sensul drumului, şi văzu cordoanele de jandarmi care se străduiau să ţină lumea la distanţă. Încercă să treacă, dar doi poliţişti îi blocară drumul. Le arătă legitimaţia de presă şi vru să negocieze cu ei, dar oamenii nu erau de înţeles. Îşi parcă maşina pe marginea drumului şi când să treacă pe jos de cordon fu din nou blocat. Ce se întâmplase?

Prăpăd mare... Familia jandarmului ucis se răfuia acum cu cele câteva familii de ţigani din sat. Le dăduseră foc la case şi acum umblau după ei să-i omoare. Jandarmii aşezaţi pe mai multe rânduri ţineau câteva sute de săteni departe de locul incidentului. De fapt, precauţia era vag inutilă, fiindcă sătenii nu prea aveau de gând să se apropie mai mult. Stăteau liniştiţi şi priveau peste capetele jandarmilor. Câţiva copii se urcaseră în copacii de pe marginea drumului sau pe acoperişurile caselor sau şurilor.

Dan Dumitrescu îl identifică pe şeful de dispozitiv, îi arătă legitimaţia şi trecu mai departe. Află cu această ocazie că erau cel puţin doi morţi... Ofiţerul nu-i văzuse cameramanul.

Casele care ardeau nu erau pe drumul principal, ci undeva la marginea satului lângă câmp. Când vru să intre pe uliţa dinspre case dădu peste alt cordon de jandarmi, dar aici legitimaţia de presă îl scuti de alte probleme. Mirosea a ars şi dinspre casele în flăcări se auzeau ţipete. Văzu mai multe ţigănci care stăteau jos şi ţipau sau vociferau. Două dintre ele aveau sânge pe faţă, iar una era pansată la mână de un medic militar. În dreptul casei care ardea, mai mulţi ţigani ajutaţi de jandarmi încercau să stingă focul. Pompierii care trebuiau să ajungă din Buzău întârziau, aşa că deocamdată se lucra cu găleţi de apă sau nisip. În dreptul celei de-a treia case în flăcări, îşi văzu şi cameramanul, care filma un ţigan bătrân care-i povestea unui ofiţer de jandarmi cum intraseră peste ei în casă, cum îi loviseră băiatul cu răngile şi cum îi puseseră foc la casă. Puştiul era murdar de funingine din cap până-n picioare şi avea o vânătaie urâtă la frunte.

Un cameraman de la alt post de televiziune se alesese şi cu aparatura făcută ţăndări. Rudele jandarmului mort erau supărate nu numai pe ţigani ci şi pe jurnalişti. În partea satului în care se aflau ei, ardeau patru case, mai fusese incendiată una trei uliţe mai spre cimitir şi după toate informaţiile pe care le strânsese operatorul erau şase morţi. Unul înjunghiat în cârciumă, trei sau patru omorâţi în bătaie şi unul sau doi arşi în case.

Jandarmul mort la Constanţa avea cinci fraţi mai mari ca el, el era mezinul familiei, care lucrau toţi fie la Buzău, fie la Brăila, fie chiar la Bucureşti. Fraţii veniseră la înmormântare cu tovarăşi de la locurile de muncă, făcuseră recunoaşterea cu o seară înainte şi azi începuseră măcelul.

Norocul fusese că prefectul trimisese o companie de jandarmi, fiindcă se zvonise că era posibil să asiste la înmormântare vreo oficialitate din guvern sau de la preşedinţie. Între timp veniseră în sat şi alte unităţi şi despărţiseră taberele. Fuseseră arestaţi câţiva dintre agresori, iar ceilalţi erau adunaţi sub pază în casa părinţilor jandarmului mort.

Dan Dumitrescu se apropie de gardul celei de-a patra case. În faţa ei, pe jos, era un căţel omorât cu lovituri de rangă probabil. Avea capul spart şi murise cu ochii deschişi. De vreo două ori jandarmii care încercau să stingă

focul călcaseră pe el. Se uită câteva clipe la animalul plin de sânge, murdar de cenuşă şi de noroi, apoi îşi luă microfonul şi începu să-şi facă meseria.

42.

Preşedintele intră în salonul de primire din Palatul Cotroceni însoţit de consilierul pentru probleme de securitate naţională. Ambasadorul Germaniei îl aştepta în picioare. Venise singur, nu exista nici translator, dar ambasadorul se născuse şi studiase în România, astfel încât nu existau probleme de comunicare.

Preşedintele începu prin a mulţumi ambasadorului pentru generoasa donaţie pe care acesta o făcuse în atât în nume personal, cât şi în numele mai multor diplomaţi germani acreditaţi la Bucureşti mai multor familii din Ardeal afectate de inundaţiile din toamnă. Asemenea gesturi demonstrează că Europa, în general, şi Germania în special se află alături de România în momentele grele.

Ambasadorul mulţumi la rândul său pentru sprijinul acordat de preşedinţie în rezolvarea statutului delicat al sediului ambasadei Germaniei din Bucureşti ca şi pentru terenul acordat de municipalitatea Bucureşti în vederea construirii noului sediu.

După acest interludiu, Preşedintele se interesă de programul cancelarului Germaniei care urma să sosească în Bucureşti cu ocazia Adunării Generale a OSCE.

- Domnule Preşedinte... Acesta este de fapt scopul vizitei mele. Am fost informat în această dimineaţă că această vizită nu mai are loc. În locul domniei sale, va sosi la Bucureşti adjunctul ministrului de externe.

- Vizita Cancelarului era hotărâtă de mai multă vreme... Am vorbit cu domnia sa la telefon acum mai puţin de o lună şi mi-a confirmat-o. Ştiţi foarte exact care erau subiectele care trebuiau abordate.

- Aveţi dreptate, dar evoluţiile recente au condus la ideea că această vizită ar fi bine să fie reprogramată. Oricum nu era vorba de o vizită de stat, ci de o participare la Adunarea Generală a OSCE.

- Mi-e teamă, domnule ambasador, că trebuie să fiţi mai specific. Care sunt evoluţiile la care vă referiţi. Internaţionale, în relaţiile bilaterale?

- Nu, domnule Preşedinte. Opinia publică din Germania şi evident şi conducerea politică a ţării au asistat cu îngrijorare la deteriorarea climatului de siguranţă din ţara dumneavoastră. Explozia interetnică petrecută acum două zile lângă Buzău este privită cu foarte mare îngrijorare în Germania. Există credinţa fermă că România, guvernul şi preşedinţia acestei ţări, vor găsi cele mai bune şi eficiente măsuri pentru a preîntâmpina escaladarea acestui conflict. Balcanii şi Europa nu îşi pot permite încă un conflict interetnic.

- Domnule ambasador... O să trec peste limbajul diplomatic şi o să vă povestesc realitatea altfel decât o percepeţi dumneavoastră. Problema majoră a României este că de la Revoluţie încoace este ţinută în periferia Europei. Întâi acest lucru a fost făcut fiindcă la putere au venit tot comuniştii. Acesta a fost motivul indicat de diversele cancelarii europene. Au fost acuzate derapaje de la democraţie, călcarea drepturilor omului, călcarea libertăţii de expresie, corupţia aparatului de stat. Prin alegeri democratice, acele forţe politice incriminate de Europa au fost înlocuite de noi. Pe noi, Europa ne dorea... Numeroasele contacte avute înainte de alegeri ne-au dat garanţii că în cazul unei victorii vom avea parte de sprijinul politic şi economic necesar depăşirii tranziţiei. Am spus asta oamenilor şi oamenii ne-au crezut şi ne-au votat. După vot însă, au reapărut criteriile... Altele. Nu mai putea fi vorba de derapaje antidemocratice, nu mai putea fi vorba de călcarea libertăţii de expresie... Şi au apărut criteriile economice. Am făcut reforma economică pierzând încet-încet aproape tot sprijinul popular pe care l-am avut la începutul mandatului. Starea de sărăcie în care se află o bună parte din populaţie este aproape de limita imposibilului. Am strâns din dinţi şi am mers mai departe. Şi acum... Acum apare conflictul interetnic. Iertaţi-mă, domnule ambasador, dar de ce ne trimiteţi rromii pachet acasă ori de câte ori îi prindeţi prin Germania? Şi dacă la dumneavoastră acasă anumiţi rromi provoacă insecuritate socială, nu credeţi că acelaşi lucru îl provoacă şi în România? Dacă dumneavoastră, trimiţându-i aici faceţi un act de curăţenie socială, aici de ce devine brusc un act de agresiune etnică? În acel sat a avut loc o răfuială între câteva familii de rromi şi o familie de români căreia i-a fost omorât un membru de nişte rromi. Au fost victime... Cei vinovaţi sunt arestaţi şi vor fi judecaţi. Instituţiile statului şi-au făcut datoria. Iar conflictul din satul în cauză a fost unul social. Nu etnic.

- Domnule Preşedinte... Vă sunt recunoscător pentru francheţe, dar în contextul european şi chiar mondial, asemenea izbucniri creează îngrijorări extrem de justificate din perspectiva evenimentelor recente.

- Nu ne mai ţineţi la coadă. Investiţi în România şi asemenea evenimente vor dispărea. Continuaţi cu politica actuală de tergiversare şi de amânare a unor decizii clare şi aceste evenimente se vor amplifica odată cu amplificarea sărăciei şi a curentelor antieuropene. Când am fost ales atitudinea pro Uniunea Europeană era de aproape 90%. Cea mai mare din întreaga Europă de Est. Acum a ajuns la maximum 55-60%. Ar trebui să vă întrebaţi de ce. Acum însă, vă rog să-i transmiteţi acest mesaj cancelarului Germaniei. Rugaţi-o să vină la Bucureşti aşa cum am convenit. Fiindcă, în alt moment, va fi deja inutil să mai vină.

- Doriţi să-i transmit aceste cuvinte?

- I le voi spune şi eu personal la telefon... România nu a greşit cu nimic. Ori felul în care este pusă problema creează impresia falsă că România sau guvernul ei sunt vinovaţi de ceva. Şi eu nu cred că este corect. În România situaţia este sub control.

43.

Sala mare a Teatrului Naţional era înţesată de lume venită din toate colţurile ţării. De altfel, existau patruzeci de plăcuţe cu numele judeţelor răspândite prin sală. În timp ce invitaţii luau loc pe scaune, de jur împrejurul lor tineri îmbrăcaţi în negru purtând drapelul naţional şi drapelul alb-negru al Uniunii Naţionale se încolonau pentru începutul Conferinţei Naţionale a partidului. Difuzoarele bubuiau sub acordurile cântecului „Noi suntem români”. Scena, împodobită în alb şi negru, avea pe fundal vulturul cu săbii în ghiare, simbolul Uniunii Naţionale.

În aplauzele celor prezenţi intrară pe scenă vicepreşedinţii partidului care se aşezară în dreptul prezidiului, în picioare, aşteptându-l pe Theodor Varlaam, preşedintele Uniunii Naţionale care îşi făcu apariţia triumfală, încadrat de opt tineri solizi îmbrăcaţi, evident în negru, chiar din spatele sălii. Trecu printre invitaţii care-l ovaţionau în picioare şi se duse direct la tribună de unde solicită celor prezenţi să se ridice -erau oricum toţi în picioare - pentru intonarea imnului naţional. După încheierea acestuia, un preot binecuvântă pe cei aflaţi

de faţă şi rosti „Tatăl nostru”. O dată cu rostirea „aminului” final, publicul se aşează, iar Theodor Varlaam îşi începu discursul.

- Bine aţi venit la Conferinţa Naţională a celui mai important partid din România, Uniunea Naţională.

Sala începu să aplaude, vicepreşedinţii se ridicară de la locurile lor şi aplaudară şi ei, iar Theodor Varlaam continuă:

- E important nu numai fiindcă are cei mai mulţi membri... E important nu numai fiindcă are cele mai puternice filiale. E important nu numai fiindcă are cele mai bune rezultate în sondajele reale, nu cele măsluite de actuala putere. Uniunea Naţională este cel mai important partid, fiindcă este singurul partid cu adevărat românesc. E singurul partid care nu se milogeşte nici Occidentului, nici Orientului şi pentru care nu există decât un singur Dumnezeu: poporul român. La fiecare alegeri din trecut am fost furaţi de cei fără de neam şi fără de Dumnezeu a căror singură grijă este să-şi mulţumească stăpânii de aiurea. Dar anul viitor va fi anul nostru. Românii din toată ţara nu mai pot suporta umilinţa de a fi străini la ei acasă. „De la Nistru pân' la Tisa, Tot românul plânsu-mi-s-a Că nu mai poate răzbate De-atâta străinătate”. Dar celor ce se plâng, eu le spun: Nu vă plângeţi! Adunaţi-vă furia şi sub steagul Uniunii Naţionale aruncaţi-i de la putere pe vânzători! Alungaţi-i din ţară pe toţi cei care ne-au făcut neamul de ocară! Unde ne ducem în ţara asta, dăm de străini şi de slugile lor. Nu mai mâncăm pâine românească, mâncăm pâine turcească şi grâul nostru putrezeşte pe câmpuri. Nu mai mâncăm pui româneşti, mâncăm pui ungureşti şi găinile noastre mor de foame în combinate închise sau condamnate la închidere. Acum zece ani exportam utilaje în toată lumea şi acum străinii ne dau ordin să ne închidem fabricile şi să ne lăsăm oamenii şomeri sau să-i trimitem să muncească sclavi la ei în ţară.

România a rezistat de-a lungul veacurilor şi lui Atilla, hunul şi lui Arpad, ungurul şi tătarilor din Buceag şi armatelor lui Mahomed al II-lea, cuceritorului Constantinopolului şi polonezilor lui Sobietzki, salvatorul Vienei, şi al creştinătăţii şi nemţilor lui Mackensen, spărgătorul de fronturi şi ruşilor lui Stalin pe care i-am scos din ţară în 1958, dar acum, dacă nu suntem uniţi, România este pe cale de dispariţie. Agricultura care ne-a ţinut atâta amar de secole până am ajuns grânarul Europei e falimentară. Ţăranul român cumpără pâine de la oraş şi aia e turcească. Ce n-a reuşit Baiazid la Rovine sau Sinan la

Călugăreni au reuşit conducătorii de acum ai României. Industria care ne făcea să fim independenţi a fost vândută pe preţuri de nimic şi a fost transformată cu bună ştiinţă într-un morman de fiare vechi. Cultura românească, aceea care i-a dat lumii pe Brâncuşi, Enescu, Blaga şi Rădulescu-Motru, pe D.D. Roşca şi pe Eliade, pe Tristan Tzara şi pe părintele tuturor, Mihai Eminescu, este sufocată de filme de duzină venite din America, de subcultura orientului şi de anticultura ţigănească.

Tinerii români pleacă oriunde văd cu ochii să muncească pe nimic afară, să lupte în armate străine şi să moară sub alte steaguri. Tinerele din România alungate de disperare şi mizerie fac trotuarul prin Fanar, prin Cipru şi prin mahalalele Atenei. Basarabia am uitat-o în mâinile ruşilor, Bucovina lui Ştefan şi a lui Eminescu am uitat-o în mâinile ucrainienilor, Cadrilaterul pentru care s-a murit în bătălia de la Turtucaia este la bulgari, iar Transilvania se duce încet-încet, cu complicitatea actualei puteri spre Ungaria. În cancelariile Occidentului se construiesc scenarii oculte pentru ruperea României şi nimeni nu va veni să ne apere. Singura noastră şansă este din nou, ca în întreaga noastră istorie, lancea lui Horia. Este credinţa în măreţia acestei naţii care secole de-a rândul a reuşit să stea dreaptă în faţă năvălirilor. Nimeni nu ne-a învăţat să ne apărăm de trădătorii dinăuntru. În timp ce noi stăm pavăză la hotare, şobolanii îşi fac jocurile otrăvite. Dar Uniunea Naţională i-a demascat. Le-a arătat adevărata faţă şi acum nimeni nu-i mai crede. Revoluţia românească se apropie.

În Dealul Cotrocenilor, unde se ascunde Preşedintele trădător înconjurat de mercenari şi de liote de agenţi străini, bate ceasul al doisprezecelea. Sfârşitul e aproape... Şi soarele vestitor al noii lumi va începe să se arate şi pentru minerul alungat de la locul de muncă şi obligat să cerşească pentru o bucată de pâine şi pentru agricultorul căruia nimeni nu-i oferă sprijin şi pentru ofiţerul umilit şi dat afară din armată la cererea unei puteri străine şi pentru preotul creştin-ortodox care nu mai are loc la el în ţară de provocatori neo-protestanţi şi pentru pensionarul care după patruzeci de ani de muncă vede că nu-i ajunge banul nici pentru ziua de mâine. Ani de-a rândul am crezut că doar cuvintele sunt suficiente. Că suntem prinşi doar într-o luptă politică între partide responsabile, între români patrioţi care toţi vor binele acestei ţări. M-am înşelat...

De aceea cuvintele nu mai sunt de ajuns. Trebuie acţiune. Trebuie să facem dreptate cu furia lui Iancu şi cu hotărârea lui Ţepeş. Ce se va întâmpla cu criminalii care au omorât un soldat român la Constanţa... Nimic. Probabil că sunt deja liberi. Fiindcă sunt ţigani şi sunt protejaţi de Europa care vrea să facă din România un cămin ţigănesc aşa cum pe vremuri au vrut să facă din Moldova un cămin evreiesc. În timpul lui Antonescu, dacă cineva se atingea de un soldat român era spânzurat pe loc. Acum, pe mormântul lui Horia Sârbu, ars de viu la datorie, tot soiul de politicieni împiedicaţi şi de intelectuali poponari şi vânduţi vorbesc despre drepturile omului. Dar drepturile noastre cine le apără? Femeile noastre violate de ţigani de cine sunt apărate? Copiii noştri bătuţi la ieşirea din şcoli de cine sunt apăraţi? Bunicii şi părinţii noştri cărora li se fură avutul de-o viaţă de cine sunt apăraţi? De nimeni... Fiindcă statul român îi apără pe ţigani, pe turci, pe arabi, pe unguri şi pe oricine nu-i român.

Trebuie să trecem la acţiune. Trebuie să depăşim lupta politică şi să trecem la luptă deschisă. De aceea, cer ca Horia Sârbu, jandarmul ucis mişeleşte la Constanţa să fie erou al poporului român, iar pe cel denumit Spada îl proclam membru de onoare al partidului Uniunea Naţională. Şi aş vrea să văd ce tribunal îl va judeca pe acest patriot şi ce judecător va avea curajul să-l condamne pe cel ce face dreptate în locul tribunalelor corupte şi al poliţiei cumpărate de mafioţi. Spada a avut curaj... Eu vă spun că asta e calea să curăţăm România!

44.

- Bună seara, oameni buni, şi bine aţi venit la o nouă emisiune. De mai bine de şase luni, un criminal în serie, denumit Spada, a comis cel puţin unsprezece asasinate ale căror victime sunt rromi. Ultima din această serie a fost Aurel Coajă, un binecunoscut lider al lumii interlope din Constanţa. După comiterea acestei crime, poliţia a organizat mai multe razii în urma cărora a reţinut şase suspecţi. După mai multe ore de anchete toţi au fost eliberaţi, alibiurile fiecăruia dintre ei fiind solide.

Într-un cotidian din Constanţa a fost publicată ştirea că la o secţie de poliţie din oraş ar fi reţinut criminalul cunoscut sub numele Spada. Câteva sute de rromi dornici să-l răzbune pe Aurel Coajă au atacat secţia de poliţie apărată

de jandarmi. În urma confruntării, jandarmul Horia Sârbu a fost ars de viu, fiind nimerit de un cocktail Molotov aruncat de rromi.

La înmormântarea lui Horia Sârbu, în satul Movila lângă Buzău, fraţii acestuia ajutaţi de câteva zeci de alte persoane au incendiat casele unor familii de rromi, omorând opt dintre aceştia. Câteva zeci de persoane au fost rănite...

Astăzi, peste 150 de intelectuali şi de celebrităţi din etnia rromilor au dat publicităţii o scrisoare deschisă în care îşi exprimă compasiunea faţă de soarta lui Horia Sârbu, dar cer intervenţia decisă a statului pentru oprirea agresiunilor împotriva unor rromi nevinovaţi. Tot astăzi, la o întrunire politică a Uniunii Naţionale, Theodor Varlaam, preşedintele acestui partid l-a făcut membru de onoare al partidului său pe criminalul cunoscut sub numele de Spada şi a cerut şi altor români să urmeze exemplul acestuia considerând că vremea vorbelor a trecut şi că este nevoie de asemenea acţiuni pentru a curăţa România.

Doamnelor şi domnilor, acestea sunt premisele de la care începem emisiunea de astăzi. Invitaţi de marcă în studio. Binecunoscuţii ziarişti şi analişti politici Ion Cârstea şi Marius Ionescu, domnul Damian Tătărăscu, istoric şi domnul Ionuţ Avram sociolog, care a realizat şi dat publicităţii de curând un sondaj de opinie despre modul în care românii percep cazul Spada. Bună seara, domnilor... După toate aparenţele ne aflăm în faţa unor momente foarte grave. Care credeţi că este soluţia şi ce credeţi că va urma? Domnule Ionescu...

- Bună seara, domnule Preda... În afară de lista neagră făcută de dumneavoastră cred că trebuie să adăugăm la ea şi demagogia de cea mai joasă speţă a ministrului de interne care a apărut pe un post de televiziune şi a instigat practic lumea la violenţe...

- Nu ştiu la ce vă referiţi...

- Imediat după nenorocirea de la Constanţa, dom' ministru a apărut la un post de televiziune şi l-a indica pe Nenişor Vasile ca fiind principalul vinovat de cele întâmplate la Constanţa. Nenişor Vasile este reprezentantul rromilor în Parlament... Prin felul în care a fost pusă problema, s-a translatat vina de pe câţiva demenţi care au atacat secţia de poliţie pe o întreagă etnie. Astfel încât, dacă nu se iau repede măsuri, ce s-a întâmplat la Movila nu este decât un palid început..

- Ce părere aveţi, în acest context, de declaraţiile lui Theodor Varlaam?

- Domnule Preda... Despre Varlaam, peste 85% şi o să mă corecteze domnul Avram, dacă greşesc deci peste 85% din români cred că este dus cu pluta. Eu mă număr printre ei. Eu am citit tot discursul, tot patinajul verbal al lui Varlaam. Între Atilla şi Mackensen, Eminescu şi pâinea făcută de turci, apar zorii unei noi orânduiri în care Dumnezeu va fi Varlaam şi acest criminal nefericit un soi de Arhanghel Mihail care omoară balaurul a cărui singură caracteristică este etnia.

- Domnule Ionescu..., interveni Ionuţ Avram. Din nefericire vă pot spune că prestaţiile lui Varlaam conving un număr tot mai mare de români.

- Sunt de acord... Dar nu el este problema. Problema este disoluţia completă a autorităţii statului. Un stat puternic ar avea un Varlaam mic. Un stat slab ca al nostru are un Varlaam mare. Sau în creştere.

- Nu trebuie să judecăm aşa simplu...

Ion Cârstea se aşează mai bine în scaun şi se îndreptă spre Marius Ionescu.

- Varlaam nu este nebun... Este un om rece, calculat, care speculează nişele de pe piaţă. El spune ce vor să audă nişte oameni cu care nu vorbeşte nimeni. Să ştii că există o adevărată artă să aduni în jurul tău şi apoi să-i determini pe marginali să voteze. El asta face... Ură rasială, legende ale strămoşilor, realităţi cotidiene dure, mituri creştine... Le amestecă şi scoate un produs unic pe piaţă care are audienţă fiindcă toate celelalte produse sunt asemănătoare şi nu au dat rezultate. În fond... Iată cazul Spada. Toate partidele îl condamnă pe asasin. Nici nu ar avea soluţii, fiindcă Uniunea Europeană e cu ochii încoace. Reuniunea OSCE este săptămâna viitoare la Bucureşti. El n-are emoţii. Îl face membru de onoare. Şi brusc devine vizibil şi mai ales devine plăcut pentru cei care acceptă ce face Spada. Şi sunt destui care cred că asasinul în cauză procedează corect.

Moderatorul voi să intervină, dar istoricul Damian Tătărăscu i-o luă înainte:

- Dieu le veut! Dumnezeu vrea aceasta... Acesta a fost strigătul cu care preoţii şi predicatorii au ridicat oamenii pentru prima cruciadă în 1096. Dar o dată cu această ridicare, până să ajungă cruciaţii să se lupte cu păgânii la Ierusalim, au început să omoare evrei pe la ei pe acasă. Fiindcă, nu'-i aşa, Dumnezeu voia asta. Trăim aceleaşi momente. Deja predicatorii timpurilor

moderne ne anunţă că Dumnezeu sau poporul, şi într-o democraţie e cam acelaşi lucru, vor moartea ţiganilor. Care sunt pricina tuturor relelor. Dar noi ar trebui, oamenii cu scaun la cap, oamenii care văd limpede, noi ar trebui să avem curajul să ne ridicăm în faţa propriului nostru popor şi să spunem: Nu este adevărat... Dumnezeu nu vrea asta. De zeci de ani asistăm la demonizarea ţiganilor. Zi de zi... Picătură cu picătură. Ei sunt răul cel mare. Ei fură, ei nu muncesc, ei ne strică imaginea, ei ne violează femeile, ei ne omoară copiii... Şi nu e nimic nou. Tot Evul Mediu european a fost marcat de demonizarea evreilor, a musulmanilor, a liber-cugetătorilor, a catharilor, a bogumililor. Întâi aveau păcate teologice. Erau poporul de ucigaşi. Îl omorâseră pe Cristos, Fiul Omului. Apoi păcatele au devenit lumeşti. Dădeau bani cu camătă. Erau prea bogaţi... Apoi au fost din nou teologice... Pângăreau crucea şi o stea sfântă. Apoi iar lumeşti. Otrăveau fântânile. Medicii lor aveau o normă lunară de ucis creştini. Săvârşeau omoruri rituale. Până când toate aceste nebunii au devenit valori curente. Şi din 1933 am avut parte de legi rasiale şi apoi de holocaust. Nu suntem originali, domnilor... Dar suntem înscrişi pe un drum foarte periculos, fiindcă nu ne jucăm doar cu vorbe... Asta ştim să o facem bine. Ne jucăm cu două popoare dintre care unul este chiar al nostru. Nu domnul Varlaam este acum problema... Problema acum este ca nu cumva scânteia care s-a aprins la Constanţa şi imediat apoi la Movila să se extindă repede. Fiindcă focul odată aprins nu-l mai stinge nimeni. Aşa cum cei din Evul Mediu au fost învăţaţi să urască evreii, noi am crescut cu convingerea că ţiganii sunt sinonimul răului.

- Domnule profesor... Mă scuzaţi că vă întrerup. Sunt anunţat din regie că-l avem în telefon pe domnul Theodor Varlaam. Bună seara...

- Bună seara, domnule Preda. Nu pot spune acelaşi lucru oaspeţilor dumneavoastră fiindcă nu obişnuiesc să salut trădătorii de neam şi ţară. Sincer, domnule Preda... Vă credeam om serios. Păi cu de-alte ăştia vrei dumneata să discuţi despre problemele acestei ţări. Cu cine... Cu Savonarola cu bască, cu stârpitura de Cârstea, cu un poponar care-şi zice istoric şi cu un ovrei care ne minte de zece ani cu sondaje făcute pe colţul mesei. Vorbiţi cât mai puteţi... Fiindcă judecata poporului nu iartă şi noi nu uităm. Azi sunteţi aici ca nişte belferi, mâine când Uniunea Naţională va lua puterea o să fiţi unde vă e locul.

- Domnule Preda... Dacă ne-aţi invitat aici ca să ne insulte Varlaam, eu plec...

- Domnule Ionescu, nu e vina mea...

- Da, pleacă, domnule... Du-te şi lasă-ne... De ăştia ca tine au otrăvii minţile oamenilor din ţara asta...

- Domnule Varlaam... Nu nu ştiu dacă e obligatoriu să vă explic acest detaliu, dar nu sunt homosexual. Nu că ar fi vreo ruşine. Nu sunt... Vreau însă să vă spun că atitudinea dumneavoastră legată de problema ţigănească este ucigătoare. Nu vreau să vă fac lecţii de patriotism. E cam târziu... Dar v-aţi gândit vreodată cum ar arăta această ţară în care vreo cincizeci de mii, nu mai mult, cincizeci de mii de ţigani ar începe să riposteze diverselor atacuri? Nu ştiu dacă aţi auzit de gherilele sud americane. Şi cele urbane şi cele din munţi. Unele dintre ele erau formate din diverse minorităţi - în special indieni - care se considerau oprimate de majoritate. Ştiţi cam ce producţie de cadavre a generat mişcarea zapatistă din sudul Mexicului? V-aţi gândit cum ar arăta o România care numai câteva luni ar avea parte de tipul acesta de conflict? Nu între un asasin cu o sabie în mână şi un ţigan care nu ştie că va fi lichidat. Ci între câteva mii sau zeci de mii de ţigani şi majoritate. E... Vreau să vă spun că dumneavoastră cu bună ştiinţă sau din cea mai pură demagogie acolo îndreptaţi lucrurile...

- Vreau să atrag atenţia asupra instigărilor făcute de aşa-zisul istoric... Câte cărţi ai publicat domnule ca să te chemi istoric? Eu am studiat istoria... Istorici au fost Iorga şi Xenopol şi Pârvan... Istoricii au fost patrioţi, nu nişte golani care ascultă porunca străinătăţii şi luptă împotriva poporului care i-a crescut. Ţii partea ţiganilor... Atunci ar trebui să ai destinul lor. Fiindcă oricât vă faceţi că nu vedeţi, suntem în mijlocul unei conspiraţii internaţionale al cărei scop este transformarea României într-un cămin ţigănesc şi anihilarea populaţiei majoritare prin programe de înfometare şi de emigrare puse la punct şi aplicate de actualul regim. Şi vreau să vă mai anunţ că Uniunea Naţională...

- Domnule Varlaam, vă mulţumesc, spuse moderatorul şi brusc vocea Preşedintelui Uniunii Naţionale dispăru. Domnilor să revenim la subiect... Domnule Ionescu...

- Ce vreţi să spun, domnule Preda... Sunt obosit, am venit de la ziar, unde am muncit toată ziua şi, sincer, ultimul lucru pe care mi-l doream era un

dialog, dialog e mult spus, era un monolog cu animalul ăsta de peşteră. Asta e în Parlamentul României pe banii mei, domnule Preda. Sunt împietrit de uimire... Şi n-ai ce să-i faci fiindcă justiţia îl apără, imunitatea îl apără şi poporul, sau cel puţin o parte din el, îl votează... Nu ştiu... Ce vreţi să vă spun, sau, după ce am auzit ce-am auzit, mai are rost să vă spun ceva?

- Domnule Cârstea...

- Eu nu aş dramatiza aşa tare ca Marius Ionescu... El e mai radical, mai aspru...

- Savonarola cu bască, după cum, plastic, s-a exprimat Varlaam. Eu sunt Savonarola cu bască...

- Acum, de ce să nu recunoaştem... Ai aşa un aer de Savonarola... Mereu încruntat, neras, inchizitorial... Dar, subiectul nu este acesta. Subiectul este incapacitatea puterii de a rezolva acest conflict şi orice alt tip de conflict care se iveşte...

- Trebuie să recunosc, interveni din nou Marius Ionescu cu aceeaşi mină obosită, că intervenţia lui Varlaam mă face să mă întreb dacă noi nu greşim atacând într-una guvernul... Fiindcă saltimbancul ăsta creşte în sondaje şi fiindcă noi demonstrăm zi de zi greşelile guvernului. Marea ironie ar fi ca în locul actualului Preşedinte să ajungă la Cotroceni Varlaam. În fond, actuala putere este formată din oameni corupţi, incompetenţi, proşti sau ticăloşi, balcanici în cele mai negre sensuri, dar cu zece clase peste Varlaam.

- Domnule Ionuţ Avram, aţi realizat un sondaj de opinie din care o parte a fost dată publicităţii... Care este percepţia populaţiei asupra cazului Spada?

- Sondajul a fost realizat, după cum am precizat în repetate rânduri, înainte de evenimentele de la Constanţa şi din satul Movila. De aceea, datele din sondaj sunt total nerelevante, fiindcă impactul celor două nefericite evenimente asupra opiniei publice este foarte important.

- Totuşi, nu se puteau modifica decisiv toate datele...

- Mă tem că se puteau modifica. Povestea soldatului ars a fost prezentată pe larg pe toate posturile de televiziune. O ţară întreagă i-a văzut mama plângând, logodnica leşinată de durere... Un post de televiziune adept al realismului cu orice preţ a prezentat pentru câteva secunde o imagine cu mâna arsă a soldatului. Imediat după aceasta, de asemenea pe toate posturile de

televiziune, s-au văzut confruntările din satul Movila. Din nou violenţe, din nou oameni ucişi. Tot un post de televiziune a prezentat strigătul de ură al unuia dintre fraţii defunctului jandarm: Beliţi-i pe ţigani! Toate aceste evenimente nu pot scăpa opiniei publice. Gândiţi-vă la impactul scrisorii celor o sută cinci zeci de personalităţi de etnie rromă. Sunt pe acea listă oameni cu un real statut de vedetă în România. Actori, fotbalişti, cântăreţi în mare vogă... Ca să nu mai vorbim de scriitori, avocaţi, profesori universitari... Dacă în urmă cu două săptămâni scandalul Spada nu era una dintre temele agendei populaţiei, acum s-ar putea să devină.

- Discursul xenofob al lui Theodor Varlaam credeţi că ar putea influenţa opinia publică?

- Fără doar şi poate... Gândiţi-vă că, în acest moment, partidul lui Theodor Varlaam are 1l-12 procente. Aceşti oameni sunt de acord în principiu cu ideile lui Varlaam. Vom vedea, în viitorul apropiat, dacă va urca sau nu în sondaje...

- Îl avem în telefon pe domnul Nicuşor Marinescu, consilierul Preşedintelui României. Bună seara, domnule consilier...

- Bună seara, domnule Preda. Bună seara şi invitaţilor dumneavoastră...

- Care este opinia preşedinţiei în legătură cu toată această înşiruire de evenimente?

- Opinia Preşedintelui a fost făcută publică în această dimineaţă printr-un comunicat de presă. În legătură cu poziţia exprimată de domnul Theodor Varlaam, procuratura s-a autosesizat vis-a vis de mesajele xenofobe şi de instigările la violenţă împotriva unei minorităţi naţionale... Eu aş vrea să vă propun însă o altă temă de meditaţie... Mai ales pornind de la constatarea că în studio se află trei jurnalişti de marcă. Care consideraţi că este vina ziaristului de la Constanţa, autorul ştirii false care a stat la baza tuturor evenimentelor tragice din ultimele zile? Şi, dacă are vreo vină, cum credeţi că ar trebui el sancţionat? Vă mulţumesc...

- Domnu' consilier... Staţi aşa, nu închideţi... Deci, iar de vină este presa? Asta e întrebarea...?

- Da, domnule Preda... Întrebarea este dacă dumneavoastră şi invitaţii dumneavoastră consideraţi că acel jurnalist de la Constanţa, nu întreaga presă, dacă acel jurnalist are sau nu vreo vină în aceste evenimente...

- Vreau să înţeleg... Aceasta este poziţia preşedinţiei?

- Nu este poziţia nimănui... Este întrebarea mea. Despre poziţia preşedinţiei v-am vorbit acum câteva minute...

- Deci, tot ce rezultă din acest haos, cu grave urmări, cu morţi şi răniţi este că vina aparţine presei?

- Domnule Preda... O să încerc să fac lucrurile mai simple...

- Aşa... Explicaţi-mi mai simplu fiindcă nu mă duce capul...

- Cum doriţi. Din punctul dumneavoastră de vedere, dacă acel jurnalist nu scria nimic în ziua în cauză, era plecat la munte, la băi cu bunica lui şi nu scria nimic despre Spada... Dacă nu scria nimic, credeţi că mai avea loc vreunul din evenimentele tragice la care făceaţi referire?

- Dar dacă dumneavoastră îl prindeaţi pe asasinul acela la timp, se mai întâmpla vreunul din evenimente?

- Domnule Preda... Indiferent de părerea pe care o aveţi dumneavoastră despre atribuţiunile unui consilier prezidenţial, să ştiţi că prinderea asasinilor nu intră în fişa postului... Nu asta fac la serviciu.

- Dar ce faceţi?

- Sigur nu prind asasini... Despre celelalte activităţi ale mele putem discuta. Uneori poate ar fi bine să vă întrebaţi şi dumneavoastră ce faceţi la serviciu...

- Mă voi întreba, domnule consilier... Dar vreau să nu uitaţi că dumneavoastră staţi la serviciu pe banii mei în timp ce eu stau la serviciu pe banii unui patron. Da...? Aşa că la întrebarea ce faceţi la serviciu dumneavoastră ar trebui să-mi răspundeţi precis, în timp ce eu mă mai gândesc dacă vă răspund ce fac la serviciu. Fiindcă am această obligaţie doar faţă de patronul meu, care hotărăşte dacă eu merit sau nu banii pe care el mi-i dă. Şi asta se cheamă capitalism.

- Cu riscul de a vă enerva, vreau să vă spun că este o singură meserie nu vreau să o numesc, dar e veche decând lumea în care raporturile arată aşa cum le descrieţi dumneavoastră. Prestatorul prestează şi în funcţie de gradul de satisfacţie al clientului acesta dă banii. Dar, mă rog, domnule Preda, fiecare cu meseria lui. Vă doresc o seară plină de satisfacţii profesionale.

Marius Ionescu îi făcu plictisit un semn cu mâna moderatorului...

- Domnule Preda... Ţara arde şi diverşi inconştienţi ne dau telefoane ca să ne insulte. Eu sunt Savonarola cu bască, dumneavoastră cocotă, domnul Cârstea stârpitură şi aşa mai departe... Ca şi cum noi am fi problema acestei ţări. Vreţi să scăpaţi de noi? E atât de simplu, nu umblăm cu bodyguarzi pe stradă, nu avem arme la noi, nu avem maşini cu geamuri blindate. E uşor să scapi de un jurnalist... Vedeţi dumneavoastră... Varlaam e scelerat, dar domnul consilier e mai fin. E şmecher... A luat problema incompetenţei unui guvern întreg, a palmat-o discret şi ne-a pus nouă în poală tema cu jurnalistul. Ca la leapşa. Gata îşi zice acum Cotroceniul, nu mai e la noi. E la ăia... Da, domnule consilier... Jurnalistul de la Constanţa a greşit. Şi eu nu mă opresc aici. Eu ştiu că sunt jurnalişti corupţi, jurnalişti care pun botul la câteva sute de dolari, dar şi mahări de presă care iau şpagă de zeci de mii de dolari. Eu ştiu că în meseria asta este mai multă mizerie decât vă puteţi dumneavoastră imagina. Ştiu ce înţelegeri odioase există între putere şi anumiţi jurnalişti. Ştiu că există şi jurnalişti mafioţi... Dar de zece ori dacă ar fi mai răi decât sunt, jurnaliştii nu ar ajunge nici la glezna răutăţii clasei politice. Domnilor, nu jurnaliştii oricum ar fi ei, sunt problema acestei ţări. Rezolvaţi celelalte probleme şi veţi avea jurnaliştii pe care-i meritaţi. Vreţi să-l pedepsiţi pe jurnalistul din Constanţa? OK... Dar unde sunt generalii demişi pentru incompetenţă, unde sunt miniştrii demişi pentru incompetenţă, unde sunt deputaţii şi senatorii cărora partidele le-au retras sprijinul politic pentru incompetenţă? Dumneavoastră vreţi să începeţi cu presa? Şi după aia... Îl închideţi, ce să-l închideţi... Îl împuşcaţi ca în China pe stadion pe jurnalistul din Constanţa... S-a rezolvat cazul Spada? Aţi făcut un pas mai în faţă în anchetă?

-Domnule Ionescu... Vă întrerup. Avem un telefon surprinzător... La celălalt capăt al firului este doamna Sârbu, mama jandarmului mort în misiune la Constanţa... Sărut mâna, doamnă...

- Bună seara...
- De unde sunaţi?

- De la nora mea din Buzău... Că stau la ea. Domnu' Preda... Acum zece zile aveam şase băieţi. Acum unul e mort şi cinci sunt la poliţie şi am auzit că o să ia 20 de ani... Am crescut şase băieţi singură cu un salariu de învăţătoare, fiindcă bărbatul mi-a murit acum 15 ani... Şi am ajuns la bătrâneţe şi nu mai

am niciun sprijin. Spuneţi-mi ce să fac ... Cu ce-am greşit? Din şase nu mai am niciunul...

45.

Era sâmbătă după-amiază şi supermarchetul era plin de lume venită la cumpărături. Începuse deja sezonul cadourilor... Măricel Ioniţă îşi făcea rondul de prânz, îi verifica pe băieţii puşi în dispozitiv la diversele intrări, trecea apoi pe la camera cu monitoare şi apoi pe la parcarea din spatele magazinului.

Era de trei ani şeful securităţii la supermarket şi se simţea foarte bine în pielea lui. Până să ajungă aici, fusese antrenor de arte marţiale pe la diverse cluburi care însă, rând pe rând, au dat faliment, mai făcuse pe garda de corp la un şmecher care acum era în puşcărie pentru contrabandă, stătuse vreo trei ani şi prin poliţie, dar slujba de aici îi venea ca o mânuşă. În trei ani rezolvase o bună parte din problemele magazinului, se înţelesese cu majoritatea clanurilor ţigăneşti să nu-i mai calce şi, cu excepţia găştii lui Titi Genocid, avea pace cu toată lumea. S-ar fi înţeles şi cu Titi, dar ăsta nu-l ierta că nu-i rezolvase nişte şmenuri de mult, când lucra în poliţie şi de-atunci îi purta sâmbetele. Îi tot trimitea ba hoţi de buzunare, ba şmenari cu valută, ba roiuri de cerşetori...

Situaţia devenise fără ieşire de când cu moartea copilului ăla de 14 ani care era un soi de nepot de departe al lui Titi. După moartea copilului se întâlnise de două ori cu Titi, se întâlnise şi cu şefii clanurilor, le explicase cum arătase toată povestea, că fusese un accident şi că oamenii lui nu-i făcuseră nimic copilului care se împiedicase şi căzuse peste balustradă.

Mai mult, Titi încălcase înţelegerea şi-i trimisese hoţi în magazin, deşii el, Măricel îl convinsese pe patronul magazinului să plătească tot ce-avea de plătit. Lumea îi dăduse dreptate, dar Titi era complet sonat. Trecu de raionul rotund de CD-uri şi casete, unde vindea Alina, prietena lui secretă, îi zâmbi peste umărul unui client şi plecă spre parcare. După ce îşi termină rondul intră în birou unde îl aşteptau a doua cafea, cea de prânz, şi ziarele sportive...

Trebuia să se vadă şi cu patronul magazinului ca să-l convingă să dea o primă celor şase băieţi special antrenaţi pe care-i avea în subordine, băieţi care trezeau respectul oricărei structuri de bodyguarzi şi care erau unul dintre motivele pentru care toată lumea făcuse pace cu ei. Fu anunţat prin staţie că sunt probleme la una din intrările principale. Coborî în fugă şi-şi văzu trei

oameni faţă în faţă cu vreo unsprezece malaci, înarmaţi cu tot arsenalul de arme albe posibil. În stânga, dinspre raionul foto se mai apropiau vreo trei, iar în dreapta chiar lângă raionul rotund de CD-uri, mai erau patru. Îi chemase prin staţie pe cei şase băieţi pricepuţi, doi erau deja acolo şi dăduse adunarea şi celorlalţi mocofani cu bulane şi în uniformă, pe care însă nu se putea baza, fiindcă erau folosiţi mai mult de decor. Se aşeză în faţa celor trei oameni ai lui neluîndu-şi ochii de la gaşca din faţă. Erau câţiva de-ai lui Titi, dar pe mulţi nu-i ştia. Văzu însă că avea de-a face cu oameni antrenaţi, calmi şi foarte decişi.

Clienţii din magazin nu realizaseră exact ce se întâmpla, dar ocoleau pentru mai multă siguranţă aria în care cele două grupuri stăteau faţă în faţă.

Fără vreun avertisment şi fără nicio pregătire verbală cei unsprezece se năpustiră peste Măricel şi-ai lui. Pe monstrul din faţă, un soi de şef al găştii, Măricel îl lovi scurt în gât cu pumnul şi apoi cu capul în bărbie şi-l aruncă cu roţile în sus. Imediat din dreapta un al doilea băiat zdravăn încercă să-l taie cu cuţitul la nivelul burţii. Măricel îi prinse mâna şi i-o răsuci cu intenţia de a i-o rupe, dar primi în cap o lovitură de lanţ, din partea stângă, lovitură care-l năuci. Nu-i dădu drumul mâinii cuţitarului, dar îl răsuci cu totul ca să-l folosească drept paravan. Chiar în spatele lui unul dintre bodyguarzi căzu lovit de o rangă peste gură, iar un ţigan mare cât o uşă care-l lovise cu lanţul prima dată dădu din nou, însă lovitura îl nimeri în plin pe cel cu cuţitul şi-l umplu de sânge. Măricel îl lăsă să cadă şi se năpusti peste cel cu lanţul căruia îi aplică aceeaşi lovitură în gât şi apoi acelaşi cap în gură.

Îi sosiseră şi cei patru băieţi chemaţi în ajutor, unul dintre ei deja terminase un individ lat care lovea foarte bine cu o rangă scurtă de metal şi acum se ocupa de un cuţitar îmbrăcat în trening verde. Măricel se trezi faţă în faţă cu doi care încercară simultan să-l împungă cu cuţitele.

Unuia îi pară lovitura, dar celălalt reuşi să-l taie în dreptul cotului. Îi prinse mâna, i-o răsuci scurt şi încercă să i-o rupă, dar individul era foarte solid şi scăpă. Încercă aceeaşi manevră şi cu cel de-al doilea, îi prinse mâna în care se afla cuţitul, i-o răsuci la spate şi aproape i-o rupse când primul atacă din nou. Măricel îl văzu şi-l întoarse pe cel cu mâna prinsă la spate spre agresor care-şi tăie colegul adânc pe burtă. Acesta ţipă tare şi se prăbuşi cu mâinile pline de sânge.

Erau la pământ şase din gaşca lui Titi şi trei bodyguarzi, lumea plecase în fugă din aria bătăliei care durase mai puţin de cinci minute, iar vânzătoarele din raioanele învecinate confruntării se ascunseseră sub tejghele.

Măricel îl lovi violent, din spate cu genunchiul în rinichi pe unul dintre adversari, în timp ce unul dintre băieţii lui îl culcă pe un alt cuţitar. Ceilalţi agresori rămaşi în picioare o rupseră la fugă, la fel şi cei din dreptul raionului foto care stătuseră tot timpul în expectativă... Ceilalţi care aşteptaseră lângă raionul de CD-uri dispăruseră mai de mult.

Poliţia ajunse la câteva minute după fuga oamenilor lui Titi Genocid.

Nu erau morţi, dar trei dintre agresori şi un bodyguard erau zdravăn răniţi. Pe Măricel îl durea îngrozitor capul, acolo unde fusese lovit de lanţ şi era slăbit... Se aşeză pe jos, apoi se întinse pe spate timp în care un medic de la ambulanţă începu să-l panseze. Oricum nu avea să scape de câteva zile de spital... Alina, fata de la raionul de CD-uri, îl ţinu de mână cât medicul de la ambulanţă se ocupă de el. Era drăguţă, dar oricum el era deja prea bătrân pentru faze din astea.

46.

În urmă cu zece zile, la Constanţa s-au bătut câteva sute de ţigani cu câteva sute de jandarmi. În miezul zilei, în mijlocul oraşului şi în văzul lumii.

După vreo trei zile, la Movila, un sat din judeţul Buzău s-au bătut câteva zeci de români cu câteva zeci de ţigani. În miezul zilei, în mijlocul satului şi în văzul lumii. Ieri, la Bucureşti, într-un supermarket s-au bătut vreo douăzeci de ţigani cu vreo zece români. În miezul zilei, în mijlocul Capitalei şi în văzul lumii. Bilanţul acestor ciocniri: şapte morţi, peste o sută de răniţi, pagube materiale importante.

Peste patru zile începe la Bucureşti reuniunea OSCE, găzduită de România care este, după cum spun conducătorii ei, un pilon de stabilitate regională. În rest, puterea de la Bucureşti nu spune nimic. Toate aceste scene de western par a nu se întâmpla în România, ci undeva pe CNN, în altă lume, în alt timp, sub o cu totul altă guvernare. Singura referire pornită de la nivelul puterii este o autosesizare din oficiu a procuraturii în legătură cu un discurs fulminant al lui Theodor Varlaam în care acesta acuza existenţa unui conflict între români şi ţigani. Autosesizarea în speţă ne spune nouă că acest conflict

nu există. Că Varlaam fabulează sau că Varlaam instigă... Şi atunci cele zece zile de foc scurse acum, în mijlocul lunii cadourilor ce sunt?

Cei şapte morţi de unde vin? Când scriu acest editorial îmi vine în minte telefonul cumplit de trist dat de mama soldatului mort la Constanţa într-un talk-show făcut de Sergiu Preda... Bătrâna întreba: Am avut şase băieţi. Acum unul e mort şi cinci sunt la închisoare din cauza evenimentelor de la Movila. Care este vina mea? Poate acest mesaj, care nu vine nici de la NATO, nici de la UE, nici de la vreun şef de stat important, nici de la vreo comisie a nu ştiu cărui organism, acest mesaj care vine în limba română de undeva din colbul şi mizeria acestei ţări va primi un răspuns din partea conducerii României.

Care este vina noastră? Exceptând-o pe aceea că v-am votat şi v-am dat puterea. Dar nu credeţi că totuşi ne pedepsiţi prea aspru?

Acesta a fost editorialul de azi al lui Adrian Maier... De fapt toată presa de astăzi dedică spaţii largi incidentelor de ieri din centrul Capitalei.

Ca să mai dau numai câteva titluri: *Sânge şi violenţă în Bucureşti; România*

În război civil ţiganii atacă un supermarket din centrul Capitalei; Poliţia a ajuns ca de obicei să numere cadavrele; Ca în Evul Mediu, angajaţii unui supermarket se apără cu arma în mână de bande de atacatori; Explozie de violenţă în centrul Bucureştiului; Axa violenţei Constanţa-Movila - Bucureşti; Măricel Ioniţă apără supermarketul de ţigani. Pe noi cine ne apără?. Subiecte arzătoare sunt în presa de astăzi, subiecte arzătoare la emisiunea din această seară. Invitatul emisiunii „În direct cu Horia Ivan" este celebrul jurnalist Cornel Ardeleanu al cărui ziar a dat astăzi o superlovitură de presă publicând în premieră în România aspecte complet necunoscute din biografia lui Radu Rădulescu, şeful celui mai important partid de opoziţie şi după unele sondaje de opinie chiar viitorul Preşedinte al României. Domnule Ardeleanu, se poate spune că prin acest material aţi făcut servicii actualei puteri. Dacă totuşi va pierde alegerile nu vă temeţi că actuala opoziţie s-ar putea răzbuna?

- Bună seara, dumneavoastră şi telespectatorilor dumneavoastră... Domnule Ivan am aproape douăzeci şi cinci de ani de presă în spate. De mult nu îmi mai este frică. În fond, nu an publicat altceva decât adevărul. Indiferent de cât este de dureros sau de incomod. Aceasta este meseria de jurnalist... Aceasta este frumuseţea acestei meserii.

- În cotidianul dumneavoastră de astăzi a apărut deci un material amplu despre adevărata mamă a domnului Radu Rădulescu care este din etnia rromilor. Cum aţi găsit-o? Cum aţi aflat aceste date spectaculoase?

- Este vorba de o investigaţie foarte amplă condusă de unul dintre cei mai buni jurnalişti ai mei, Dănuţ Badiu... Aş vreau să fiu bine înţeles. Materialul este spectaculos doar din perspectiva faptului că domnul Radu Rădulescu, fost Preşedinte al României şi, eventual, viitor Preşedinte, a ascuns acest detaliu biografic. În fond, nu este nicio ruşine să fii ţigan. Domnul Rădulescu a ales să ascundă acest fapt şi eu cred că opinia publică trebuie să afle orice detaliu despre oamenii politici aflaţi la conducere.

- Domnule Ardeleanu, nu credeţi că acest material publicat acum, în mijlocul acestui scandal legat de conflictele cu ţiganii, ar putea afecta decisiv imaginea lui Radu Rădulescu?

- Dacă domnul Rădulescu ar fi spus în urmă cu ani de zile, când a devenit Preşedinte al României, adevărul, acum acest detaliu nu ar mai fi contat... Domnia sa a preferat să ascundă adevărul...

- În materialul respectiv apare că mama lui Radu Rădulescu trăieşte într-o mizerie de nedescris şi că nici nu ştie foarte exact ce destin politic a avut fiul ei...

- Da... Femeia în cauză trăieşte într-o casă fără curent electric, fără telefon, fără apă curentă... Dănuţ Badiu a vorbit cu ea şi după toate aparenţele fiul ei nu a mai văzut-o de aproape douăzeci şi cinci de ani. Nici vecinii ei nu ştiau până acum cine este fiul ei. Ce vreau să spun este că important în această dezvăluire nu este neapărat originea etnică a lui Radu Rădulescu, ci felul în care acesta s-a purtat şi se poartă cu mama lui. Şi, dacă cu fiinţa care i-a dat viaţă se poartă în halul acesta, este de văzut dacă omul Radu Rădulescu, nu politicianul, omul, mai are căderea să fie Preşedintele a douăzeci şi trei de milioane de români. Eu vin dintr-o familie modestă. În copilărie am păscut caprele şi oile, iar ai mei săracii nu mi-au oferit o copilărie de vis. Aşa erau timpurile, dar pentru mine, şi cred că pentru majoritatea românilor, părinţii şi, mai cu seamă, mama este cel mai de preţ lucru în viaţă. Să-ţi laşi părinţii într-o sărăcie lucie, când tu eşti la un moment dat Preşedinte de ţară, mi se pare extrem de grav. Mama domnului Rădulescu putea fi şi

austriacă şi patagoneză, că nu conta. Contează că Radu Rădulescu nu a ştiut să aibă grijă de ea.

- Circulă deja zvonuri pe piaţă că aţi primit acest material de la actuala putere.. Şi că vi s-a oferit şi o recompensă majoră pentru publicarea sa...

- Nu are nimeni bani să-l cumpere pe Cornel Ardeleanu... Cred că toţi anii care au trecut au demonstrat din plin acest fapt. Singurul lucru care mă interesează este să fiu jurnalist, care după mine este cea mai frumoasă meserie dîn lume. Atât... Cine vrea să dea şpagă să nu mă caute fiindcă uşa este închisă.

- Domnule Ardeleanu, îl avem la telefon pe domnul chestor Movilă, şeful poliţiei Capitalei... Bună seara, domnule chestor... Ce părere aveţi de dezvăluirea din ziarul domnului Ardeleanu?

- Bună seara, domnule Ivan, bună seara, domnule Ardeleanu... Prin natura funcţiei mele evit să mă pronunţ asupra oricăror detalii politice care apar în viaţa de zi cu zi... Motivul telefonului meu este altul.

- Spuneţi, domnule chestor...

- Cred că presa a exagerat prezentarea confruntării de ieri şi vreau să fac nişte precizări pentru a calma spiritele. Oricum Ministerul de Interne a dat un comunicat, care însă o să apară de-abia mâine... Ce s-a întâmplat la supermarketul respectiv nu a fost o confruntare între români şi rromi, ci o reglare de conturi între o bandă şi echipa de pază de la respectivul supermarket. Astăzi l-am reţinut pe Constantin Teiuş, poreclit Titi Genocid şi din primele date pe care le avem acesta a vrut să se răzbune pentru moartea tânărului, copilului de fapt, Ionel Buzatu, moarte provocată accidental de doi oameni de pază ai magazinului care l-au surprins pe copil în flagrant. Mai este un detaliu important... Constantin Teiuş nu este rrom... Dintre cei douăzeci de atacatori majoritatea sunt români şi cel mai grav rănit bodyguard este ţigan. S-a creat o situaţie foarte periculoasă, de aceea trebuie să nu escaladăm tensiunea existentă. La Constanţa a fost ce-a fost, la fel şi la Movila... Sperăm să nu se mai repete, dar ieri la Bucureşti a fost o reglare. Atât... Toţi cei vinovaţi vor plăti şi de îndată ce vom avea date suplimentare vă vom ţine la curent ca să informaţi la rândul dumneavoastră opinia publică. Vă mulţumesc...

- Domnule chestor de poliţie?

- Da, domnule Ardeleanu...

- Totuşi spuneţi-mi... Dumneavoastră din datele pe care le aveţi credeţi că există vreun pericol de izbucniri, de conflicte interetnice la scară extinsă în România?

- Nu... Nu există acest pericol. Atât la Constanţa cât şi la Movila ciocnirile au plecat de la nişte puncte precise, nu de la neînţelegeri între români şi rromi. Dar orice escaladare a tensiunii inerente care apare după asemenea evenimente nu poate face decât rău. Foarte mult rău...

- Şi dacă, Doamne fereşte, mai apare ceva sunteţi pregătiţi să-i faceţi faţă...

- Nu mai apare, domnule Ardeleanu. Nu mai apare nimic.

- Vă mulţumesc, domnule chestor, vă mai aştept în emisiunea mea, poate chiar ca invitat principal dacă vă faceţi timp.

- Mulţumesc, domnule Ivan... Noapte bună.

- Vedeţi, domnule Ivan... De asta mi-a fost mereu frică. De câteva luni de zile atât domnul Rădulescu cât şi domnul Nenişor Vasile duc un soi de politică pe care eu n-o înţeleg şi n-o pot considera decât inconştienţă. E clar că actuala putere este plină de împiedicaţi, de oameni care n-au nicio legătură cu postul în care se află, dar jocul cu probleme interetnice mi se pare foarte grav. Atât Radu Rădulescu şi Nenişor Vasile, cât şi Theodor Varlaam ne împing spre o prăpastie din care s-ar putea să nu ieşim niciodată.

- Îl avem în telefon pe domnul Radu Rădulescu... Bună seara... Cum comentaţi materialul apărut în cotidianul domnului Ardeleanu?

- În aproape şaizeci şi cinci de ani de viaţă am crezut că am întâlnit şi am văzut tot ce se poate vedea şi tot ce se poate întâlni. Dar, domule Ardeleanu, eşti cea mai mare jigodie pe care am văzut-o... Ce spuneai? Că nu ştii ce este aia şpagă? Nu ţi-e ruşine să minţi în halul ăsta? Domnule Ardeleanu, spune-mi dumneata mie că nu ştii ce este şpaga... Că uşa ta e închisă. Cum îndrăzneşti să-mi cotrobăi prin viaţă? Cum îndrăzneşti să te legi de familie, de părinţi? Până şi mafioţii cei mai abjecţi, ucigaşii plătiţi ştiu că de familii nu se ia nimeni. Şi mai ai şi tupeul să-mi faci morală...

- Domnule Rădulescu, tonul acesta nu vă ajută deloc şi nici nu mă speriaţi cu înjurăturile...

- Domnule Ardeleanu... Ştiţi ce ştiu... Ştiţi, de asemenea, că acum nu am ce să spun, dar de asemenea ştiţi că în ţara asta nimic nu rămâne secret.

- Tocmai am dovedit-o, domnule Rădulescu... Şi continui să caut şi alte secrete care nu trebuie să fie secrete. Dar nu mi-aţi spus... E vreo minciună în ce am afirmat eu? Doamna aceea nu este mama dumneavoastră naturală pe care n-aţi mai vizitat-o de douăzeci şi cinci de ani?

- Domnule Ardeleanu... Trebuie să fie foarte trist acolo în lumea dumneavoastră. Eu am o singură mamă care m-a crescut când tata era în închisoare şi care a murit acum cinci ani. Pe acea mamă am iubit-o şi am respectat-o şi i-am oferit tot ce era moral, legal şi normal să-i ofer. Restul sunt probleme atât de intime, de dureroase şi de personale încât nu-mi dau seama ce caracter trebuie să aibă cei care se folosesc de acestea. Acum nu mă adresez dumitale, domnule Ardeleanu, ci telespectatorilor care probabil că nu înţeleg nimic. Viaţa nu este nici inimoasă şi nici dreaptă... Când aveam doi ani, tatăl meu şi cu mine am fost părăsiţi de cea care mă născuse. La scurt timp după aceea tata a fost închis şi pe mine m-a crescut o femeie care-l iubea pe tata şi care este mama mea. Care a muncit din greu să-mi asigure o copilărie decentă. N-ai aflat nimic special, domnule Ardeleanu. Eu mi-am iubit mama, mi-am iubit tatăl şi am avut grijă de ei. Restul face parte din mizeriile vieţii pe care dumneata şi cei care te-au pus le-aţi scos la iveală. Oricum este murdar ce ai făcut. Iar dumneata eşti un om de nimic.

47.

De La microfonul plasat în colţul sălii de primire, şeful de cabinet anunţă cu o voce atent studiată :

- Doamnelor şi domnilor, Preşedintele României.

Preşedintele intră în sală prin uşa flancată de doi tineri în uniforme albastre şi se îndreptă cu paşi măsuraţi spre pupitru. Îşi aşează hârtiile, îşi schimbă ochelarii de distanţă cu cei de citit şi apoi privi asistenţa cu un surâs larg, dar totuşi prezidenţial. Camerele tuturor televizunilor importante filmau conferinţa de presă, iar televiziunile o transmiteau în direct. Comentatorii televiziunilor dădeau ultimele informaţii telespectatorilor, de undeva din spatele sălii în care Preşedintele îşi va rosti alocuţiunea.

- Stimaţi compatrioţi, distinşi oaspeţi, mai sunt puţine zile până când întreaga lume creştină va sărbători, ca în fiecare an, naşterea lui Iisus Cristos şi, de asemenea, mai sunt câteva zile până când noi românii vom comemora victimele revoluţiei din decembrie, cea care ne-a dat voie, după ani de întuneric să luăm lumină de la candela creştinătăţii, şi să ne bucurăm în libertate de bunele şi de relele acestei lumi. Cei care au ieşit în stradă în decembrie şi cei care au murit acolo, peste o mie cincisute de oameni, în majoritatea lor tineri, au cerut plecarea tiranului şi acesta a plecat, au cerut căderea comunismului, şi acesta a căzut, au cerut libertate şi, orice s-ar putea spune despre România, dar nimeni nu îndrăzneşte să afirme că nu este o ţară liberă cu oameni liberi. Au cerut mâncare şi galantarele magazinelor sunt pline. Au vrut democraţie şi o dată la patru ani alegerile libere consfinţesc alternanţa la guvernare. Ce n-au ştiut ei şi ce n-am ştiut nici noi atunci, este că toate aceste binefaceri vin însoţite de realităţi dure şi generează consecinţe incalculabile. Este adevărat, galantarele sunt pline de mâncare, dar pentru destui români lipsesc banii ca s-o cumpere. Avem economie de piaţă sau oricum ne îndreptăm spre ea, dar economia de piaţă înseamnă şomaj, înseamnă inflaţie, înseamnă concurenţă. Este adevărat, suntem liberi să spunem ce vrem, suntem liberi să ne întrunim şi să apărăm drepturile, suntem liberi să călătorim, chiar să părăsim pentru totdeauna această ţară, dar libertatea ne-a adus şi criminalitate şi corupţie şi calomnie prin presă şi organizaţii de tip mafiot. O libertate prea mare ucide libertatea spunea Balzac. Dar noi nu avem nici căi şi nici dorinţa de a îngrădi în vreun fel libertatea. Singurii care pot face asta sunteţi dumneavoastră. Prin autocontrol şi prin atitudine civică. Niciun guvern al României de acum înainte nu ar trebui să se apropie de libertăţile atât de greu obţinute şi atât de scump plătite, dar cetăţenii României pot ei înşişi opri excesele. Noi vom aplica legea în spiritul ei şi în limitele ei. Dar dumneavoastră trebuie să fiţi cei care vedeţi adevărul chiar şi acolo unde statul este poate prea lent sau prea slab sau prea nepriceput şi după acel adevăr trebuie să vă ghidaţi. Una din marile calităţi ale poporului român este bunul simţ, este capacitatea de a vedea ridicolul şi de a nu se lăsa antrenat în el. Iar altă mare calitate este toleranţa. Călcat prea des în istorie de diverşi invadatori, poporul român a învăţat ce important este să trăieşti şi să-i

laşi şi pe alţii să trăiască. Şi bazat pe această filozofie simplă şi eficientă a rezistat aici în calea tuturor ca un adevărat miracol.

De mai multe luni cineva a scos sabia pentru a face ceea ce poate el crede că este dreptate, justiţie. Pentru a îndrepta ceea ce poate el crede că este injust. Acum câteva zile altcineva a îndemnat tot poporul să scoată sabia, uitând vorba celui pe care îl vom sărbători peste câteva zile. „Cine ridică sabia, de sabie va pieri”. Nu sunt naiv... Ştiu de ce vă îndeamnă acel lider politic să ridicaţi sabia, dar vă întreb: în nenorocirea care va urma va sta el în primul rând lângă voi, va plăti el preţul pe care-l vom plăti noi toţi ? Nicidecum... Se va ascunde în spatele gărzilor de corp şi vă va lăsa pradă celei mai mari greşeli pe care românii ar putea-o face. Aceea de a se prezenta lumii altfel de cum sunt. Nu suntem asasini... Nu suntem o naţie intolerantă care extermină alte naţii aflate prin preajmă, chiar dacă reprezentanţi ai acelor naţii ne-au supărat sau ne-au făcut rău. În România nu au fost conflicte interetnice deşii ani de zile au fost oameni şi instituţii care s-au străduit să acrediteze aceasta. Ştiu că nu suntem exacţi ca nemţii, nu suntem nici genii bancare ca elveţienii şi nici determinaţi ca japonezii... Poate în decursul anilor vom reuşi să atingem performanţele acestor naţii... Până atunci însă trebuie să rămânem toleranţi ca românii. Acesta va fi marele nostru act de patriotism. Vă mulţumesc...

Preşedintele îşi schimbă din nou ochelarii şi apoi bău un pahar de apă.

Între timp şeful de cabinet anunţă prin microfonul din colţul sălii că Preşedintele va răspunde timp de cincisprezece minute la întrebări.

- Domnule Preşedinte... Există de mai multe vreme un conflict între dumneavoastră şi directorul ziarului pe care-l reprezint, domnul Marius Ionescu. Acesta este motivul pentru care acesta nu a fost invitat la conferinţa de presă ?

- Întâi să vă răspund la întrebare... Nu există niciun conflict între mine şi niciun jurnalist din această ţară sau această lume. Sunt jurnalişti care, cred eu, nu-şi fac onest meseria, nu faţă de mine, ci faţă de ţară, dar aceasta este doar o părere personală. Oricum nu eu am făcut lista de invitaţii şi sincer regret absenţa domnului Ionescu, care, indiferent de opiniile sale, care poate nu concordă cu ale mele, este un important lider de opinie din România. În altă ordine de idei, dacă domnia sa ar fi fost aici sigur nu ar fi pus această întrebare care vă descalifică pe dumneavoastră ca jurnalist. Cinci televiziuni filmează

acest moment, ora este după cum sigur ştiţi de maximă audienţă, iar singurul lucru pe care vrea ziarul dumneavoastră să-l afle este de ce nu este directorul său aici. Chiar... De ce nu este?

- Domnule Preşedinte... Aţi făcut referire clară la Theodor Varlaam şi la declaraţiile sale incendiare. Exceptând acest îndemn pe care l-aţi transmis, veţi întreprinde şi alte acţiuni împotriva liderului Uniunii Naţionale ?

- Separarea puterilor în stat mă împiedică să întreprind acţiuni. În cadrul CSAT am cerut reprezentanţilor Parchetului să-mi prezinte concluziile anchetei lor... Ştiţi că parchetul s-a autosesizat. De asemenea, voi fi informat de evoluţia tuturor demersurilor legale în acest caz. Însă toate acestea vor fi inutile, dacă vreunul din îndemnurile persoanei pe care aţi menţionat-o vor fi puse în aplicare. Acesta a fost sensul intervenţiei mele.

- Dar nu există riscul ca legea să se mişte prea încet în acest caz?

- Legea se mişcă întotdeauna încet în democraţie. Iar statele tinere, cu instituţii încă fragile, sunt întotdeauna expuse antidemocraţiei. De aceea, am încercat să vorbesc direct cu cetăţenii înainte ca legea să se pronunţe. De aceea, nu am incriminat pe nimeni. Fiindcă eu sunt obligat, indiferent de ce simt sau cred, să respect legea.

- Domnule Preşedinte... Relaţiile internaţionale ale României sunt afectate de aceste incidente? Există zvonul că, la reuniunea OSCE care va începe poimâine, cancelarul Germaniei şi-a anulat prezenţa tocmai din acest motiv...

- Acum două ore am vorbit la telefon cu cancelarul german care mi-a confirmat prezenţa - e drept foarte scurtă - la Bucureşti. Domnia sa a fost obligată de factori obiectivi să-şi scurteze şederea în România. Pe de altă parte este absolut evident faptul că foarte multă lume se uită cu maximă atenţie la situaţia din România. După excesele naţionaliste din jurul nostru, după crizele de proporţii din Balcani o explozie de acest tip în România, ţară care nu a făcut niciodată probleme, ar genera o situaţie aproape complet scăpată de sub control. În acelaşi timp însă, am constatat cu bucurie solidaritatea de care are parte puterea de la Bucureşti. Am vorbit personal la telefon cu mai mulţi preşedinţi sau prim-miniştri din ţările UE care m-au asigurat toţi de sprijinul şi de încrederea de care se bucură România. Orice exces însă pe noi ne va costa...

Şeful de cabinet al Preşedintelui anunţă că urmează ultima întrebare:

- Domnule Preşedinte... A apărut de curând într-un cotidian de mare tiraj un material care dezvăluia faptul că mama domnului Radu Rădulescu, principalul dumneavoastră contracandidat, este ţigancă... Cum comentaţi această informaţie?

- În niciun fel... Domnul Radu Rădulescu este cetăţean român. A fost Preşedintele acestei ţări şi, deşii nu am fost de foarte multe ori de acord cu el, consider că nu a acţionat niciodată într-un spirit nepatriotic. Nu ştiu dacă acel material este real şi nu mă interesează. Cred că publicarea acelui material este o imixtiune nepermisă în viaţa personală a unui om politic şi sunt alături de domnul Rădulescu în această situaţie, desigur neplăcută...

- Într-o emisiune televizată domnul Rădulescu a acreditat ideea că actuala putere a furnizat acel material,..

- Nu l-am furnizat noi... Pe de altă parte îi înţeleg furia domnului Rădulescu şi i-o respect, dar niciodată eu nu voi tolera ca în disputele politice să fie atrase familiile sau vieţile personale ale candidaţilor. Sper ca această judecată să-mi fie aplicată şi mie. Vă mulţumesc.

48.

- Aşa cum probabil ştiţi, în urmă cu o oră Preşedintele României a susţinut la Palatul Cotroceni o scurtă conferinţă de presă dedicată exclusiv tensiunii interetnice acumulate în ultimele zile în România. Pentru a comenta acest important moment politic am invitat în studioul patru al televiziunii naţionale câţiva dintre cei mai cunoscuţi analişti politici şi jurnalişti ai momentului. Vom încerca să intrăm în contact telefonic şi cu şefi de partide şi cu reprezentanţi ai executivului. Pentru început, să-i prezint pe cei aflaţi în studio. Lângă mine se află domnul Cornel Ardeleanu, lângă domnia sa, domnul Mircea Antonescu iar în partea cealaltă a mesei, domnii Marius Ionescu şi Sergiu Enescu. Bună seara, domnilor, şi mulţumesc pentru promptitudinea cu care aţi răspuns invitaţiei televiziunii naţionale. Cum aţi apreciat declaraţia Preşedintelui?

- Înainte de a intra propriu-zis în discuţie îmi permiteţi să fac o precizare foarte necesară?

- Da, domnule Ionescu... Vă rog...

- În această seară un jurnalist al ziarului pe care-l conduc a făcut o greşeală profesională gravă pe care domnul Preşedinte a sesizat-o imediat. Sunt convins că problemele de acum ale României nu au nicio legătură cu prezenţa sau absenţa mea de la o conferinţă de presă. Îmi cer scuze pe această cale atât Preşedintelui cât şi cititorilor ziarului nostru. Aceasta a fost paranteza...

- Acum... Dacă tot aţi început poate continuaţi tot dumneavoastră...

- Prefer să vorbesc mai târziu.

- Domnule Mircea Antonescu?

- Da... Aşa cum voi remarca în editorialul pe care-l voi scrie pentru ziarul de mâine, Preşedintele a făcut un gest necesar. Şi la timp... Declaraţiile violente ale lui Theodor Varlaam şi instigările sale la ură de rasă necesitau un răspuns din partea instituţiilor statului, mai ales în contextul apropiatului summit OSCE de la Bucureşti. Am apreciat concizia declaraţiei Preşedintelui şi precizia acesteia şi am convingerea că şi telespectatorii au simţit acelaşi lucru. Extremismul, violenţa nu pot aduce nimic bun. Fiindcă aşa cum atât de plastic a spus Preşedintele: Cine ridică sabia, de sabie va muri...

- Iisus a spus asta... interveni încet Marius Ionescu

- Poftim ...?

- Am spus că Iisus a făcut această afirmaţie... Sau, mă rog, aşa se presupune. Preşedintele doar a citat afirmaţia lui Iisus.

- Da... Asta am spus şi eu. Că Preşedintele a sintetizat foarte bine pericolul la care ne expunem ca naţie dacă dăm curs instigărilor la violenţă şi la ură rasială. Şi, pornind de aici, cred că trebuie să existe şi un anumit tip de responsabilitate a noastră, a gazetarilor, fiindcă toate aceste instigări pleacă prin presă şi au efecte pe care nu le putem bănui...

- Domnule Sergiu Enescu...?

- Aşa... Preşedintele a marcat un punct important astăzi. Discursul a fost bun, scurt şi a spus ce trebuia să spună... Aşa. Fără a intra în polemică cu Varlaam care atâta aşteaptă. În acest moment, viaţa politică din România este împărţită în două. Pe de-o parte este Varlaam, singur. Şi pe cealaltă parte sunt celelalte forţe politice proeuropene şi care nu tolerează extremismul. Discursul Preşedintelui din această seară l-a izolat complet pe Varlaam... Aşa. Probabil că acesta este al doilea punct important. În această problemă nimeni responsabil

nu poate fi împotriva Preşedintelui. Fiindcă, dacă în această problemă eşti împotriva Preşedintelui, eşti, de fapt, alături de Varlaam. Eu îndrăznesc să afirm că, din acest moment, realegerea Preşedintelui în funcţia supremă depinde de felul în care va reuşi să traverseze această criză. Fiindcă dacă o va traversa bine, aşa, toate eşecurile economice ale guvernării vor fi uitate. Acesta este marele test al mandatului său prezidenţial. Nu vreau să panichez pe nimeni, dar România este foarte aproape de o criză gravă... Aceasta a început fiindcă acel ucigaş nu a fost prins, dar şi fiindcă mai mulţi oameni politici s-au jucat cu focul. S-a intensificat din cauza mediei şi acum este gata să explodeze din cauza lui Varlaam. Cred însă că ne aflăm pe drumul cel bun şi cred că Preşedintele va şti să facă în aşa fel încât să stingă această criză. Iar discursul din această seară îmi dă speranţe serioase în această direcţie.

- Vă întrerup o secundă, domnule Enescu...

- Nu-i nimic... Am terminat.

- La telefon se află preşedintele principalului partid de opoziţie, Radu Rădulescu.

- Bună seara... Cum apreciaţi declaraţia Preşedintelui?

- Bună seara... Vreau să remarc cu satisfacţie poziţia corectă a actualului Preşedinte faţă de scandalosul material publicat de domnul Cornel Ardeleanu şi mă bucur să aud că în spatele acestei josnicii nu a fost un demnitar de primă mărime din România. Îi mulţumesc Preşedintelui pentru atitudinea sa şi vreau să-i garantez că, din punctul meu de vedere, fair-play-ul va fi total. Revenind la tema discursului din această seară, şi partidul pe care-l conduc a dat publicităţii un comunicat prin care a condamnat în termeni foarte aspri apelul la violenţă şi ură rasială făcut de Theodor Varlaam. Respingem cu hotărâre orice formă de xenofobie şi orice instigare la confruntări între cetăţenii români. Nu se poate să nu remarcăm însă că la această situaţie s-a ajuns şi din cauza indeciziei actualei puteri, din cauza sărăciei extreme care există în România şi din cauza nerezolvării rapide a cazului Spada. În repetate rânduri am atras atenţia asupra potenţialului de risc pe care nerezolvarea acelui caz îl reprezintă. Acum însă vreau să asigur toţi cetăţenii României că suntem alături de toate forţele politice responsabile din această ţară pentru a nu permite excesele de niciun fel şi nici escaladările de violenţă.

- Vă mulţumesc, domnule Rădulescu... Bună seara. Domnule Ardeleanu... Materialul dumneavoastră iar a stârnit comentarii...

- Este normal... Orice material serios de presă mulţumeşte pe unii, deranjează pe alţii. De aici porneşte frumuseţea acestei meserii. Preşedintele a confirmat în această seară independenţa ziarului nostru şi faptul că investigaţia respectivă a fost doar o muncă jurnalistică...

- Totuşi Preşedintele a condamnat articolul...

- Deci, cum vă spuneam, articolul nu a fost comandat de actuala putere. Vorbind despre discursul de la Cotroceni eu nu sunt aşa de entuziast ca antevorbitorii mei. Eu, trebuie să recunosc, nu l-am crezut pe Preşedinte. Eu, aşa cum sunt, mai încăpăţânat, mai de la ţară îi spun acum: Domnule Preşedinte, nu m-aţi convins până la capăt. E corect tot ce a zis... Pericolul pe care Varlaam îl reprezintă este uriaş, dar nu ştiu, parcă pe nea Văsălie din vârful muntelui acest discurs nu l-a făcut să înţeleagă pericolul. E bine că Preşedintele a vorbit, în sfârşit, despre problemele care ne dor şi nu a bătut iar câmpii cu NATO şi UE, dar parcă nu mai este la fel de convingător ca acum trei ani.

- Dar ce voiai să-ţi spună? interveni Mircea Antonescu... Adică a spus tot ce trebuia. Şi fraza aceea extrem de bună cu sabia: cine ridică sabia, de sabie va muri şi referirea la Iisus şi la Crăciun. Foarte bun... Şi chiar am remarcat că a folosit cuvinte simple, pe înţelesul tuturor...

- Nu ştiu... Pe mine nu m-a convins... Nu m-a convins până la capăt... Parcă n-a avut suflu... Nu ştiu.

- Domnule Ionescu... Ne spuneţi şi punctul dumneavoastră de vedere?

- Ce să vă spun... În această seară eu am simţit, după foarte multă vreme, că România are un Preşedinte şi că eu ca cetăţean al României am un Preşedinte. Reţineţi că eu sunt jurnalistul care l-a atacat pe actualul Preşedinte constant de aproape trei ani. De fiecare dată, cred eu, l-am atacat cu argumente. De aceea o să încerc acum, când îl laud, să o fac cu argumente. În primul rând, e foarte bine că a apărut cu această declaraţie.

- Exact... spuse Mircea Antonescu. Asta o să scriu şi eu mâine în editorial.

- Mircea... Te rog ... Sunt foarte obosit, am stat toată ziua la ziar şi nu pot să-mi adun foarte bine gândurile... În al doilea rând, Preşedintele a definit foarte exact cine este duşmanul. Care în acest moment nu este un om, sau un

partid sau un criminal. Este intoleranţa latentă... Domnilor... Vă propun să nu ne amăgim. Nişte români au făcut în urmă cu vreo juma' de secol isprăvile de la Dorohoi, Iaşi sau de prin Transnistria. Nişte români au produs Canalul şi Fenomenul Piteşti. Nişte români au tras în decembrie 1989. Minerii au fost şi sunt încă români!...Nu suntem intoleranţi ca alte popoare, dar avem şi noi germenii intoleranţei. Ai violenţei... Uitaţi-vă la galeriile de fotbal. Ascultaţi-le scandările... Or, în acest moment, nemulţumirile economice, nemulţumirile sociale îşi pot găsi o refulare cumplită. Ţiganii... De aceea cred că mesajul Preşedintelui a fost corect. În al treilea rând, şi cu asta închei, cred că trebuie găsită cât mai rapid o soluţie pentru ipochimene ca Varlaam... Nu putem să ne ascundem în spatele ideilor democraţiei şi ale libertăţii de expresie. Există legi şi există instituţii ale statului care însă nu se mişcă în cazul lui Varlaam. Fie de frică, fie fiindcă sunt corupte. Vreau să pun o singură întrebare: dacă afirmaţiile respective erau făcute de un cetăţean obişnuit, de un jurnalist ca mine sau de un politician minor, care ar fi fost reacţia instituţiilor statului? Probabil că eram deja după gratii... La Varlaam trebuie să apară şeful statului pe postul naţional de televiziune şi nici atunci instituţiile nu se clintesc.

- Vreau să mai adaug ceva...

- Vă rog, domnule Enescu...

- Tolerarea acţiunilor lui Varlaam va conduce la creşterea popularităţii sale şi la dezvoltarea bazei sale electorale... Aşa... Oamenii vor vedea în el un opozant redutabil al puterii... Şi, dacă nu sunt luate măsuri punitive, dacă el va scăpa nepedepsit, oamenii vor crede că el are şi dreptate. Ceea ce se poate dovedi foarte periculos.

- Îl avem în telefon pe domnul deputat Nenişor Vasile, reprezentantul în Parlament al minorităţii rromilor. Bună seara...

- Bună seara...

- Cum vi s-a părut discursul Preşedintelui din această seară?

- Consider că Preşedintele a spus ceea ce trebuia să spună... Fiindcă este adevărat că lucrul cel mai rău care ni se poate întâmpla şi nouă ţiganilor şi românilor este un conflict. Noi n-avem nimic de împărţit. Săracii sunt la fel de săraci şi români şi ţigani iar bogaţii sunt la fel de bogaţi. Fie că sunt români, fie că sunt ţigani. În România problema e sărăcia. E de ajuns... Nu ne mai trebuie încă o problemă.

- Domnule Vasile...

- Da, domnule Antonescu... Spuneţi.

- Totuşi, acum câteva luni de zile nu vorbeaţi dumneavoastră despre un conflict între români şi ţigani? Nu credeţi că aveţi şi dumneavoastră o parte de vină în această problemă?

- Domnu' Antonescu... Asta e păcatul naţiei ăsteia, fie de români, fie de ţigani. Vorbim prea mult... În fond şi dumneavoastră acum vreo trei ani îl lăudaţi pe Radu Rădulescu când era Preşedinte şi-l înjuraţi pe actualul Preşedinte când era în opoziţie. Acum că s-au schimbat ei v-aţi schimbat şi dumneavoastră... Asta e! Cine stă să le ţină minte pe toate... O-i fi spus, la nervi, o dată vreo prostie. Dar niciodată n-am vrut sau n-am căutat să provoc cu intenţie un conflict între majoritate şi minoritate. Spunea bine domnul Ionescu... Românii nu sunt aşa de toleranţi cum ne place să credem. Eu mă consider şi român şi ţigan, după cum am avut un părinte ţigan şi unul român. Dar credeţi-mă că am simţit pe pielea mea ce înseamnă toleranţa românilor. Şi tata a fost celebru şi mie îmi merge bine... Nu vreau eu să răscolesc nimic acum, dar aţi fost vreodată în satele ţigăneşti? Sau în ghetourile ţigăneşti de la marginea oraşelor? Nu cred că există în Europa sărăcie mai mare şi disperare mai mare. Spuneţi că ţiganii sunt murdari... Învăţaţi-i să se spele. Spuneţi că sunt analfabeţi... Trimiteţi-i la şcoală. E mai uşor să dai totul pe ţigan. Dar vă întreb ceva... Dacă mâine am dispărea toţi... Toţi ţiganii din ţara asta, credeţi că v-ar merge mai bine? Când am văzut lista aceea a celor 150 de intelectuali ţigani aproape am plâns... Nici nu mi-a venit să cred că sunt atâtea celebrităţi ţigani. Oricum, ca să răspund la întrebarea acestei emisiuni, mesajul Preşedintelui a fost creştinesc şi corect şi deştept şi sper ca toţi cetăţenii din această ţară, români, ţigani sau ce-or mai fi să-l asculte. Şi, apropo, domnule Ardeleanu, vreau să vă spun că ne-aţi făcut un mare cadou cu articolul ăla... România a avut patru preşedinţi până acum... Vă daţi seama că un sfert din preşedinţii acestei ţări sunt ţigani? Ar trebui să vă spună şi acest detaliu ceva.

- Mie îmi spune destule... Prietenului dumneavoastră Rădulescu se pare că nu-i spune ce trebuie...

- Nu, domnule Ardeleanu... Pe el altceva l-a deranjat. Şi ştiţi foarte bine la ce mă refer. Nu vreau să-i spun la păcatul ăsta pe nume fiindcă sunt şi doamne la televizor, dar îl găsiţi în biblie la porunca a şaptea.

- Care-i porunca a şaptea? întrebă Horia Antonescu

- Să nu preacurveşti, îi răspunse sec Marius Ionescu. Şi îmi cer scuze de la persoanele pe care le-am oripilat cu această frază.

49.

- Bună seara, oameni buni... În această seară, acum trei ore, la Palatul Cotroceni, Preşedintele a rostit un discurs despre criza existentă între minoritatea rromilor şi majoritatea românească. Deşii numele său nu a fost pomenit niciodată, o bună parte a discursului i-a fost dedicat preşedintelui Uniunii Naţionale, domnul Theodor Varlaam. Pentru corecta informare a cetăţenilor şi pentru a respecta dreptul la opinie, în seara aceasta se află lângă mine chiar domnul Varlaam. Bună seara... Aţi ajuns subiectul central al unui discurs prezidenţial...

- Bună seara, domnule Preda. Vă felicit pentru curajul de care aţi dat dovadă chemându-mă aici. În urmă cu două ore la televiziunea naţională a fost un talk-show în care invitaţii au vorbit aproape numai despre mine. Am dat telefon pentru a-mi spune părerea şi nu mi s-a permis accesul pe post. M-am dus cu maşina la poarta televiziunii şi un body-guard jenat mi-a spus „dom' Varlaam nu pot să vă las înăuntru”. Ăştia înnebunesc numai când aud de dumneavoastră. E ordin clar să fie interzis accesul lui Varlaam. Un senator român cu o operă ca a mea, şef de partid, om de cultură, nu are voie să se apropie de gardul televiziunii române, fiindcă o gaşcă de profitori a fost paraşutată în clădire şi de atunci taie şi spânzură. Dacă eram din partidul minorităţii maghiare mă aştepta preşedintele televiziunii române la poartă. Îmi spunea şi chokolom şi apoi subtitra.Pe mine, român în România, mă alungă cu câinii. Dar asta e... Fiindcă există oameni curajoşi ca dumneavoastră nu o să moară nici libertatea şi nici România n-o să moară. Bălcescu spunea că nu se poate naşte nimic în lume fără sacrificii şi fără dureri. Ori noi acum asistăm la naşterea noii Românii, domnule Preda.

- Vă întrebasem despre discursul prezidenţial...

- Da... Trebuie să recunosc că Preşedintele ăsta al nostru are şi el momentele lui bune. În seara asta n-a fost rău... Textul nu-i al lui, asta vede oricine. Eu sunt singurul om politic din România care-şi scrie singur discursurile.

I l-a scris tipul ăla mărunţel cu care v-aţi încontrat dumneavoastră acum o săptămână... Ovreiaşul ăla mic... Cum îi zice?

- Nicuşor Marinescu?

- Exact... El îi scrie textele şi i le corectează nevastă-sa. Că Preşedintele săracu' e inginer. Nu ştie nici limba română, nici istoria naţională. Eu am vorbit cu el faţă-n faţă... De-abia scapără două propoziţii într-o oră. El e o marionetă perfectă. Şi a Apusului şi a camarilei din jurul Palatului, însă în seara asta a dat bine. Şi-a învăţat bine lecţia şi a spus-o convingător. Mai mult decât atât pot spune că a avut în general dreptate. Dar săracu' dom' Preşedinte nu ştie un lucru... N-a mai ieşit din palat de trei ani de frică să nu-l omoare românii furioşi, să nu arunce în el cu roşii şi cu ouă vechi... El nu ştie că lumea nu mai poate. Lenin spunea „când cei de sus nu mai pot şi cei de jos nu mai vor, e semn că se coace o revoluţie”. Cei de sus n-au putut decât să fure şi să închine ţara asta veneticilor, iar cei de jos nu mai suportă. Eu merg prin ţară, domnule Preda, vorbesc cu oamenii, îi ascult... Am găsit bătrâni care nu au mâncat o bucată de carne de un an. În Valea Jiului... Jalea Viului. Nu există un loc ca ăsta în toată lumea. Atâta sărăcie, atâta tristeţe, atâţi oameni fără viitor care au de crescut copii fără viitor. Şi astea nu sunt poveşti. Mie mi-au trimis Parchetul pe cap fiindcă am avut curajul să afirm aceste lucruri, dar poporului ce-o să-i facă. O să-l împuşte... Nici Ceauşescu n-a avut curajul ăsta şi Ceauşescu era un om puternic, nu o marionetă. Credeţi că o să-l urmeze armata pe amărâtul ăla de la Cotroceni sau pe ministru' ăla împiedicat de la apărare? Pe mine pot să mă facă să tac. În fond sunt doar un om, dar în curând va vorbi naţiunea, domnule Preda. Dom' Preşedinte. .. Treziţi-vă! Nu Theodor Varlaam este problema dumnea-voastră... Problema dumneavoastră este această ţară adusă în pragul ruinii şi a sinuciderii naţionale. Dacă aveţi o doză de patriotism, demisionaţi, lăsaţi să fie alegeri şi, aşa cum arată sondajele adevărate, nu alea pe care le scrieţi pe colţul mesei, va câştiga Uniunea Naţională şi va reda ţării ăsteia demnitatea. Nu vă temeţi... Demisia dumneavoastră va dovedi că sunteţi un bun român şi Uniunea Naţională nu va face niciodată rău unui bun român. Aţi dovedit că sunteţi incompetent... Nu faceţi greşeala să deveniţi şi trădător...

- Domnule Varlaam... În urmă cu câteva zile aţi afirmat că îl primiţi ca membru de onoare în partidul dumneavoastră pe asasinul cunoscut cu numele

de Spada... Indiferent de convingerile dumneavoastră, cu care pot sau nu să fiu de acord, nu e totuşi un gest riscant?

- Domnule Preda... Politica adevărată se face riscând. Nu era mai simplu pentru mine să fiu un politician de doi lei, să merg la Parlament, după aia la bere cu băieţii, prin străinătate şi apoi la alegeri să mă aleg fiindcă aşa e jocul. Eu ştiu ce risc, eu ştiu pe cine am împotrivă, eu ştiu cine mă vânează pe mine... Fiindcă ştiu exact cine sunt duşmanii ţării ăsteia. Omul acela cu spada este un criminal... Şi probabil că trebuie condamnat, dar nu se poate să vedem numai crimele lui şi nu motivul care le generează. Toţi cei pe care el i-a ucis erau la rândul lor criminali. Lăsaţi în pace de o justiţie coruptă. În fond, Vlad Ţepeş... Şi el e criminal. Şi Marele Mihai când şi-a ars datornicii. Tot criminal... UE ar trebui să ne ceară să dărâmăm şi statuile lui Mihai Viteazul fiindcă este un prost exemplu de returnare a datoriilor. Antonescu la Odessa... Criminal, probabil. Că aşa cere UE... Probabil că şi Avram Iancu a fost criminal că a omorât unguri... Sau Horea... Preşedintele ne-a spus în această seară fraza din Grădina Ghetsimani: Cine ridică sabia, de sabie va pieri. Eu îi răspund cu o frază tot din Biblie: Doamne, cât vrei să mai îndure poporul tău? Indiferent de ce spune lumea despre mine, domnule Preda, eu sunt patriot... Tot ceea ce fac şi tot ceea ce spun de aici porneşte şi din acest motiv nu accept să fiu judecat decât tot de patrioţi. E simplu să stai pe tuşă, să nu-ţi pese de ţara asta, de poporul ăsta şi să dai note, să faci comentarii savante. Probabil că zmeii ăştia de la putere s-au şi dus cu jalba în băţ la stăpânii lor de-afară să-l pârască pe Varlaam. Varlaam l-a făcut membru de onoare în partidul său pe un asasin în serie... Dacă ar fi citit statutul Uniunii Naţionale ar fi aflat că acest lucru este imposibil. Numai congresul partidului poate hotărî membrii de onoare... Eu, fiind un om de cultură, un scriitor, folosesc şi în discursurile mele politice metafora, parabola, hiperbola.

- Credeţi că există riscul unei confruntări între români şi rromi?

- Vedeţi-vă, domnule Preda, de treabă... Astea sunt gogoşi ca să ne pună căluşul. Mâine-poimâine decretează stare de asediu, interzic publicaţiile independente şi posturile independente de televiziune şi încep arestările. Asta e scenariu şi e clar ca lumina zilei! Dar eu vin şi le zic... Măi copii... Staţi la locul vostru, mai jucaţi-vă de-a puterea vreo zece luni cât mai e până la alegeri, dar nu umblaţi cu lucruri grele că nu ştiţi. Vine Varlaam la putere împreună cu

Uniunea Naţională şi o să vedeţi voi ce înseamnă politică făcută de oameni adevăraţi! Ce conflict? Cu ungurii există riscuri, fiindcă au în spate Ungaria şi un lobby foarte performant... Şi fiindcă au şi conştiinţa apartenenţei lor istorice. Eu sunt sociolog, nu mă joc cu de-astea. Dar ţiganii? Ţiganii nu există ca naţie... Ţiganii cuminţi, care-şi văd de treabă şi nu fac mizerii, sunt practic români. Că vezi şi printre parlamentari, printre miniştri... Îi vezi aşa mai bruneţei. Românii, românii adevăraţi nu sunt bruneţi la piele. Sunt albi la piele. Dacă vedeţi vreun român de ăsta verde, cu buze vinete şi cu ten închis ăla ori este ţigan ori a avut părinţi ţigani. Dar nu contează dacă e cuminte. În schimb ăia care au umplut Europa de purici şi păduchi spunând că sunt din România, ăia care jefuiesc bătrânele în troleibuze... Eu am văzut, domnule, un caz care mi-a rupt sufletul. Într-o staţie de troleibuz, în Drumul Taberei era o bătrânică de vreo şaptezeci de ani, vai de mama ei... Curăţel îmbrăcată, dar sărăcăcios, hainele tocite, roase de vechi ce erau... Plângea, plângea în hohote. Fusese să-şi ia pensia şi luase şi ajutorul de pe urma morţii lui bărbat-su. Şi îi fuseseră furaţi toţi bănuţii în troleibuz. Erau şi vreo doi martori care-i spunea poliţistului că hoţii erau ţigani şi că operau frecvent pe linia respectivă şi că sigur şi şoferul şi ceilalţi de la RATB trebuie să ştie cine erau. Şi în timp ce amărâta asta plângea în hohote, poliţistul şmecher îi cerea descrierea infractorilor. Bătrâna a încercat să-i spună că nu i-a văzut şi ăsta a luat-o tare... Că-l face să-şi piardă timpul, că n-o să stea toată ziua după ea şi dacă vrea să-şi vadă banii înapoi să-i dea toate informaţiile. M-am dus peste el... Când m-a văzut poliţistul m-a luat cu să trăiţi şi cu eu v-am votat... I-am dat eu bătrânicii nişte bani şi am intrat în poliţist, dar câte cazuri din acestea se petrec... De asta nu trebuie să ne mirăm că lumea îl admiră pe Spada. Dar până la conflict interetnic mai e... Eu am învăţat un lucru de mic. Ţiganul e laş. Nu atacă decât victime mai slabe decât el. Nu se va întâmpla nimic. Dar Spada n-ar fi apărut dacă statul şi-ar fi făcut datoria, dacă poliţiştii ar lupta pentru cetăţeni, dacă judecătorii ar împărţi dreptatea. Poporul român e îndurător. În toată istoria lui s-a răsculat doar de câteva ori, dar atunci când a făcut-o a fost vai şi amar. Acesta este un adevăr care nu trebuie uitat...

50.

Preşedintele era cumplit de obosit. Stătea întins pe o canapea şi din când în când ronţăia un biscuit de cacao. În cabinet mai erau directorul S.R.I., Sandu Stoicescu şi consilierul pentru probleme de securitate naţională.

- S-a dus totul dracului... Tot efortul pe care l-am făcut cu ieşirea asta a fost distrus de emisiunea lui Varlaam. Eu am vorbit 25 de minute, el a avut o emisiune de două ore... Nu înţeleg... Ce joc face Preda? Ce joc face şeful lui, Vasilescu? Şi de ce nu putem niciodată să-i contracarăm? Ce Dumnezeu... Avem puterea de trei ani şi tot ăştia fac ce vor şi când vor. Când o să învăţăm să le facem faţă? După ce pierdem alegerile? Aţi vorbit cu Vasilescu?

- Da..., răspunse consilierul pe probleme de securitate naţională. Mi-a garantat sprijinul său necondiţionat pentru dumneavoastră... Vă rugase însă să-l ajutaţi cu povestea aia cu fabrica de azotaţi.

- I-am dat tot ce mi-a cerut... A vrut licenţe în nu ştiu câte judeţe, i-am dat. A vrut să-i pun pe nu ştiu cine ambasador, l-am pus. A vrut să vină în delegaţiile mele, unde l-am prezentat ca pe cel mai important om de afaceri român, s-a rezolvat. Mi-a cerut să blochez livrările de petrol la un concurent al lui, şi ştii exact la cine mă refer, s-au blocat. A vrut să fie parte la privatizarea industriei de ciment, a fost. Şi în schimb el mi-l dă pe Varlaam la concurenţă cu mine. L-aţi sunat în seara asta?

- Da... Nu era în ţară şi mi-a zis că nu ştie nimic. Că o să verifice când se întoarce în ţară.

- Aiurea... Ce să verifice. Răul s-a produs... I-am zis să renunţe la emisiunea cu Preda şi să-l pună în loc pe Mircică... Şi mi-a răspuns că Preda este perfect controlabil şi că nu intră nimic fără aprobarea lui. Acum trebuie să vedem când a minţit...

- Domnule Preşedinte...

Sandu Stoicescu plecă de lângă geamul întredeschis unde îşi fumase ţigara, fiindcă în cabinet nu era tolerat mirosul de tutun.

- Vasilescu e o jigodie cu bani. N-are cum să fie de partea dumneavoastră. A fost prieten cu Rădulescu, l-a sprijinit şi zvonurile spun că va avea un loc pe listă la anul. Să nu ne mai ascundem după degete. Noi suntem în scădere şi Rădulescu e în creştere. Vom avea surprize din astea tot mai des. Ţineţi minte că înainte de a câştiga alegerile eram numai câţiva. După victorie ne-am înmulţit... Acum lucrurile încep să revină la normal. Problema nu este

Vasilescu... Problema este Varlaam. Am date certe că începe să crească simţitor în sondaje. Pleacă voturi şi de la noi şi, mai nou, pleacă şi de la Rădulescu. Am vorbit astăzi cu mai mulţi băieţi de la procuratură... Putem începe un demers. Putem să-l legăm. Vasilescu este o jigodie oportunistă. Varlaam e un pericol naţional.

- Ai sondaje noi...?

- Am date... Varlaam creşte. Pe nebunia asta cu ţiganii, dar şi pe criza economică, pe şomaj, pe preţul facturilor de întreţinere. Plus că spre deosebire de restul partidelor ăsta chiar e organizat informativ. Are celule în fiecare judeţ... Are penetrate toate instituţiile statului. Numai la mine am găsit până acum vreo zece oameni care lucrează pentru Varlaam. Şi oricum nu-i poţi vedea pe toţi. Până acum vreo opt luni primea o bună parte din sintezele pe care le primeam şi eu... Asta v-am spus-o la momentul respectiv. Eu vă sugerez să porniţi o acţiune în forţă împotriva lui.

- Nu-l facem erou?

- Domnule Preşedinte... Nu mă interesează dacă-l fac erou. Mă interesează dacă la anul, băiatul ăsta nu mai candidează. Dacă şase luni de zile nu aude nimeni de el, e terminat. Varlaam e periculos dacă vorbeşte. Şi în situaţia asta s-a ajuns. Toată lumea politică este de acord cu dumneavoastră în problema Spada şi în problema interetnică. El are altă părere, deci este interesant. Plus că, dacă-l oprim, vom avea o bună receptare externă. Pe băiatul ăsta nu-l iubeşte nimeni...

- Da... Exceptând vreo 15% dintre români. Da... Probabil că este singurul lucru de făcut. Ce se mai aude cu Spada?

- Am înţeles că cei de la criminalistică au nişte fire, dar nimic spectaculos, răspunse repede consilierul pe probleme de securitate. Relaţia cu Vasilescu era în parohia lui şi orice îndepărtare de acest subiect nu putea fi decât benefică. M-a sunat şi ministrul de justiţie care mi-a sugerat să mutăm procesul familiei soldatului ucis... Să-l mutăm de la Buzău în altă parte, fiindcă s-ar putea să avem parte de alte violenţe. Satul în cauză este foarte aproape de Buzău...

- Da... Ne gândim... Eu tot nu înţeleg. De ce să joace unul ca Vasilescu pe mâna lui Varlaam? Ce-i poate oferi ăla? Vasilescu, cât o fi el de jigodie, are nevoie de o ţară liniştită, de o ţară cu legături europene... În fond, e

om de afaceri. Crede că dacă vine Varlaam la putere şi începe să facă toate nebuniile pe care le promite, lui îi va fi bine ?

- Marea problemă este că nimeni din clasa politică nu-l ia în serios pe Varlaam. Nimeni nu crede că acest individ poate să fie mai mult decât pare a fi. Dar Varlaam şi ai lui chiar sunt pregătiţi să ia puterea. Vreau să vă mai atrag atenţia asupra unui aspect...

- Totul fusese perfect...

Preşedintele se ridică de pe canapea. Rămăsese fără biscuiţi şi fără ceai. Îl sună pe şeful de cabinet, îi ceru ce avea de cerut şi se întinse la loc.

- Totul fusese perfect, discursul scurt, bun şi percutant. Atitudinea jurnaliştilor bună. L-aţi văzut pe Marius Ionescu cerându-şi scuze...? Comentariile favorabile şi de la jurnalişti şi de la politicieni. M-a sunat ministrul de externe să-mi spună că mai mulţi ambasadori s-au exprimat favorabil. Şi acum toată această construcţie este ruinată de emisiunea lui Preda. Da... Mai era ceva. Ar trebui să-l trimitem pe Nicuşor Marinescu undeva...

- Unde?

- Undeva... Ori la CNA, ori într-o ambasadă, ori în altă parte... Nu trebuie să mai fie aici.

- Dar nu vă scrie el discursurile?

- El doar le redactează... Eu îi dau ideile, dar nu e bine. A spus Varlaam că discursul nu este al meu şi nu trebuie să apară această idee. Că nu eu îmi fac discursurile.

- Domnule Preşedinte... Niciun Preşedinte din această lume nu-şi face singur discursurile.

- Da... Aşa este, dar e mai bine să-i găsim un loc bun. O ambasadă liniştită şi când avem nevoie... Sau un post bine plătit la o companie în România. Găsiţi ceva şi după Anul Nou să facem mutarea.

Consilierul pe probleme de securitate notă în carneţel ce avea de rezolvat şi se ridică pregătit de plecare. Era două noaptea şi peste numai şase ore avea convocaţi o grămadă de generali la el în birou. După ce consilierul ieşi din încăpere, directorul S.R.I. îşi trase un fotoliu lângă canapeaua Preşedintelui şi-şi aprinse o ţigară, lux netolerat nimănui altcuiva.

- Domnule Preşedinte... Mi-e foarte teamă să nu înceapă o nebunie pe care n-o s-o putem controla.

- Adică?

- O să primiţi mâine, de fapt azi pe la prânz, o sinteză. Lucrează ai mei la ea de câteva zile. Situaţia este foarte tensionată şi dacă se mai întâmplă ceva în toată povestea asta cu ţiganii riscăm să izbucnească ceva major. Am primit rapoarte, v-am trimis şi dumneavoastră câteva. Sunt foarte multe ciocniri mărunte. Fără victime, nimic grav... Între români şi ţigani. Este o stare generală de nervi. Am vorbit şi cu vreo doi sociologi care mi-au mai explicat. Ţiganii n-au fost niciodată iubiţi, dar n-au constituit în general o problemă pentru români. Excesele erau punctuale şi foarte izolate. Ei bine, din cauza escaladării acesteia violente şi din cauza politizării întregii probleme, ţiganii au devenit o problemă. Ştiţi foarte bine că în urmă cu nişte ani când Rădulescu şi ai lui vehiculau prostiile alea cu pierderea Transilvaniei, la un moment dat, a început să apară prin sondaje că o parte a populaţiei este îngrijorată de ipoteza unui conflict interetnic şi unii erau chiar îngrijoraţi de ipoteza pierderii Transilvaniei. Când mesajele s-au calmat, s-a calmat şi opinia publică.

Ne aflăm din nou într-un punct similar. Discursul din seara aceasta a obţinut unanimitatea clasei politice şi a mediei. Dar mi-e teamă că orice picătură, o crimă a individului ăla, ceva, poate răsturna întreaga situaţie.

Preşedintele se ridicase de pe canapea şi se plimba prin încăpere. Îl deranja fumul de la ţigara directorului S.R.I., dar nu vroia să-i spună să o stingă.

- Ce propui?

- Cred că trebuie să luaţi în consideraţie un gest politic major...

- Ceva care să acopere orice escaladare a violenţei, dacă va avea loc, sau să o prevină... Ceea ce ar fi ideal.

- Păi am lansat ideea aceasta de reconciliere în seara asta ...

- Cred că trebuie să aveţi în calcul ideea unui guvern de uniune naţională în care să intre toţi, mai puţin Varlaam. Şi acest guvern trebuie să decidă o acţiune în forţă împotriva lui Varlaam.

- Da... Mă gândisem şi eu la aşa ceva. Dar nu-mi dau seama dacă nu ne grăbim.

- Domnule Preşedinte... Nu sunt un om sperios, dar nu ştiu dacă nu e prea târziu.

51.

Maşinile intrară cu farurile stinse pe o străduţă paralelă cu cea pe care se afla casa lui Sandu Dăbuleanu. Căpitanul Dulgheru verifică prin staţie dacă echipa cealaltă se afla amplasată în spatele casei cu pricina şi făcu apoi semn oamenilor săi să coboare din maşini şi să pornească.

Primiseră informaţii că Sandu Dăbuleanu, cunoscut sub numele de Valiză, se întorsese acasă. Era căutat de mai bine de cinci ani pentru trafic de droguri şi pentru participarea la trei omoruri. Un câine din curtea din stânga casei lui Dăbuleanu începu să latre isteric şi după el se luară şi celelalte potăi din cartier. În mai puţin de treizeci de secunde era o hărmălaie generală, iar într-o casă de peste drum se aprinsese şi o lumină.

Căpitanul Dulgheru dădu ordinul de atac prin staţie. Cei doi din faţă dărâmară poarta şi intrară în curte. Se aprinse lumina şi în casa Dăbulenilor şi o femeie bătrână ieşi pe prispă pe jumătate goală şi începu să urle la mascaţi. Un militar o îndepărtă uşor şi intră în prima cameră. A doua echipă intrase deja în camerele din spatele curţilor de unde erau scoşi cu mâinile deasupra capului trei tineri îmbrăcaţi în izmene, care vociferau.

Unul încercă să treacă de poliţişti şi primi un pat de armă în faţă care-l aruncă pe jos. Din camerele din faţă mai ieşiră încă două femei însoţite de un copil mic care strigau cât le ţineau gura, drăcuiau şi-i blestemau ba în română, ba în ţigăneşte pe poliţişti.

Subofiţerul Niculescu îi raportase prin staţie căpitanului Dulgheru că terminaseră căutarea şi că nu-l găsiseră pe Valiză. Dulgheru le dădu ordin să caute încă o dată şi se îndreptă spre cele două femei mai tinere. Le întrebă de Valiză, dar acestea continuau să urle şi să blesteme. Le ameninţă că le ia copiii şi-i duce la orfelinat, dar femeile nu erau de înţeles.

Deja cartierul era tot în picioare, curioşii erau adunaţi la porţi şi câteva zeci de persoane stăteau în expectativă la cinsprezece-douăzeci de metri de casa Dăbulenilor ţinute la respect de cordonul de jandarmi. Cele două echipe continuau să răscolească atât camerele din faţă cât şi casa din spatele curţii.

Dulgheru intră şi el în camerele din faţă şi începu să privească cu atenţie pereţii şi podeaua. În ultima cameră echipa sa golea meticulos dulapurile. Căpitanul le ordonă să dea un dulap deoparte, apoi pe al doilea, apoi pe al

treilea, în spatele căruia pitit într-o nişă din zid stătea Valiză. Pe Dulgheru îl pufni râsul...

Valiză măsura peste doi metri şi avea vreo o sută cincizeci de kilograme şi înghesuit în colţişorul respectiv era aproape comic. Îi dădu ordin să iasă de acolo, când fu anunţat prin staţie că echipa din camerele din spate este atacată de mai multe persoane înarmate.

De afară se auziră două rafale de puşcă-mitralieră şi ţipetele femeilor.

Apoi iar nişte focuri de armă. Dulgheru îl apucă pe Valiză de guler şi îl aruncă pe jos, îi puse cătuşele şi dădu ordin oamenilor de lângă el să meargă în sprijinul colegilor de afară. Se aplecă să-l ridice pe Valiză, care tot încerca să-i spună că-i dă bani dacă-l face scăpat şi auzi podeaua scârţâind în spate.

Se întoarse brusc şi trase un foc acolo unde ar fi trebuit să fie genunchiul potenţialului agresor. Îl auzi pe Dăbuleanu strigând şi unul din oamenii săi intră în fugă pe uşă.

Pe jos, cu stomacul găurit, era un copil de vreo nouă ani.

52.

Sala de conferinţe de presă a Inspectoratului General al Poliţiei era plină de jurnalişti, de fotoreporteri şi de cameramani. Chestorul Movilă, şeful poliţiei Capitalei, convocase presa după incidentele apărute la arestarea lui Sandu Dăbuleanu şi după ancheta extrem de rapidă efectuată de angajaţii Ministerului de Interne asupra derulării evenimentelor.

Chestorul Movilă intră însoţit de doi adjuncţi şi de şeful biroului de presă, subcomisarul Fabian Vintilă.

- Doamnelor şi domnilor, vă mulţumesc pentru prezenţa dumneavoastră în număr atât de mare la această conferinţă de presă. Vă voi prezenta punctul de vedere al Inspectoratului de Poliţie al Capitalei cu privire la evenimentele de acum două zile. Întârzierea exprimării unui punct de vedere a fost generată de dorinţa conducerii Ministerului de Interne de a se face o anchetă care să determine tot şirul evenimentelor şi toate responsabilităţile care decurg din acestea. Aşa cum ştiţi deja, acum două zile, în cursul dimineţii, mai multe echipaje de poliţie însoţite de unităţi de jandarmi au descins la locuinţa lui Dăbuleanu Sandu, cunoscut şi sub numele de Valiză. Dăbuleanu Sandu se afla dat în urmărire generală de mai bine de cinci ani pentru

infracţiuni diverse legate de traficarea şi comercializarea de droguri, precum şi pentru implicarea sa în trei cazuri de omor. Ca urmare a unei informaţii primite de unul dintre ofiţerii noştri conform căreia numitul Dăbuleanu Sandu se afla la domiciliul mamei sale, am decis descinderea pentru arestarea persoanei. Menţionez că în urmă cu şapte ani când a fost operată o altă arestare a numitului Dăbuleanu Sandu acesta a rănit grav un subofiţer al Ministerului de Interne. În timpul intervenţiei de acum două zile, unităţile noastre au fost atacate cu arme de foc şi cu arme albe de un grup de opt persoane din garda lui Dăbuleanu Sandu. În timpul schimbului de focuri dintre aceste persoane şi forţele de ordine s-au înregistrat mai multe victime. Doi morţi şi şase răniţi. Unul dintre morţi a fost identificat ca fiind Turculeţ Ion cunoscut şi sub porecla de Oli, iar celălalt a fost identificat ca fiind Dăbuleanu Marin, fiul lui Dăbuleanu Sandu. Dintre cei şase răniţi doi sunt poliţişti şi patru sunt agresori. Au fost arestate cu acea ocazie douăsprezece persoane care sunt anchetate în prezent, printre ele aflându-se şi Dăbuleanu Sandu. Exprimându-şi regretul pentru moartea lui Dăbuleanu Marin, Ministerul de Interne precizează că acesta a fost lovit de un glonţ, în timpul unui schimb de focuri dintre unităţi de poliţie care-şi făceau datoria şi un grup de agresori care se opuneau aplicării legii. Ministerul de Interne a constatat că ofiţerii şi subofiţerii implicaţi în acest caz au respectat toate prevederile legii şi au acţionat în conformitate cu ordinele primite şi cu misiunea care le-a fost repartizată. Ministerul de Interne respinge toate acuzaţiile formulate în mass-media conform cărora unităţile sale au acţionat cu brutalitate sau cu încălcarea legilor statului român. Trebuie să fie foarte clar că primii au deschis focul cei din echipa de pază a lui Dăbuleanu Sandu şi, că în urma schimbului de focuri, au existat cele două victime. Vă mulţumesc.

Chestorul Movilă îşi lăsă pe masă foile de hârtie, îşi scoase ochelarii şi se rezemă de spătarul fotoliului. Şeful biroului de presă, subcomisarul Vintilă, anunţă în sală că se pot pune întrebări.

- Domnule chestor, de unde aţi avut informaţia legată de Sandu Dăbuleanu?

- Informaţia a fost primită pe linie informativă de una dintre structurile noastre specializate, a fost verificată şi apoi s-a ordonat intervenţia. După cum constataţi s-a dovedit exactă.

- Cine a fost ofiţerul care a coordonat operaţiunea?

- A fost unul dintre oamenii noştri cu mare experienţă... Numele său nu poate fi făcut public din cauza implicaţiilor speciale pe care le are cazul. Oricum, aşa cum am precizat şi în comunicat, toţi reprezentanţii Ministerului de Interne implicaţi în această operaţiune au acţionat conform legii şi cu respectarea tuturor procedurilor.

- Domnule chestor, există informaţii conform cărora grupuri mafiote din jurul clanului Dăbuleanu pregătesc o amplă acţiune de răzbunare... Credeţi că în situaţia tensionată din prezent există riscuri pentru escaladarea unui conflict interetnic?

- Vreau să atrag atenţia că nu există nicio componentă interetnică în acest caz. Dăbuleanu Sandu a fost arestat pentru infracţiuni deosebit de grave, droguri, omoruri, răpiri de persoane... În timpul operaţiunilor de arestare elemente înarmate au deschis focul asupra reprezentanţilor Ministerului de Interne care au ripostat cu foc conform prevederilor legale... În urma acestor schimburi de focuri şi-au pierdut viaţa două persoane. Nu există nimic mai mult decât această realitate. Nu am nicio informaţie despre răzbunări, dar acesta este unul din motivele pentru care nu am indicat numele celor care au participat la misiune. Vreau să fac însă un apel la întreaga mass-media să nu înteţească acest subiect. Există o stare de tensiune în România, dar acest eveniment nu are nicio componentă etnică.

- Domnule chestor, de ce nu aţi precizat în comunicat că mortul, Dăbuleanu Marin, are, avea de fapt, doar nouă ani? Şi, de asemenea, din ce ştiţi dumneavoastră, cel care l-a împuşcat se afla într-un schimb de focuri? Şi ar mai fi de ştiut dacă înainte de a-l împuşca pe acest copil de nouă ani a tras un foc de avertizare şi l-a somat aşa cum prevede legea?

- Nu înţeleg ce vreţi să insinuaţi... Copilul în cauză ca şi cealaltă victimă, Turculeţ Ion, au fost loviţi în timpul unui schimb de focuri declanşat ca urmare a atacului gărzilor lui Dăbuleanu Sandu asupra forţelor de ordine: Avem poliţişti răniţi... Ce voiaţi să facă? În timp ce opt indivizi trăgeau în ei poliţiştii trebuiau să aştepte cuminţi să fie omorâţi?! Nimeni nu a intenţionat să existe victime... Dar răspunderea este exclusiv de partea celor care au pornit acest atac asupra poliţiei. Iar modul dumneavoastră de a pune problema este incorect. Nimeni nu a împuşcat un copil. Acesta a fost lovit în decursul

schimbului de focuri. Nu avea ce somaţie să existe fiindcă erau opt agresori care trăgeau în poliţişti care la rândul lor au răspuns cu foc. Poliţiştii erau în misiune. Nu uitaţi acest detaliu... Şi nu vă mai grăbiţi să ţineţi neapărat partea infractorilor... În fond, nimic din toate acestea nu se întâmplau dacă Dăbuleanu Sandu nu făcea trafic de droguri şi nu omora trei persoane. Nimic nu se întâmpla de asemenea, dacă Dăbuleanu se preda sau dacă nu fugea de lege cinci ani de zile. Nimic nu se întâmpla dacă acum două zile membri ai clanului Dăbuleanu nu deschideau focul asupra poliţiştilor. Este ciudat că în toată această poveste cei vinovaţi sunt poliţiştii. Nu traficanţii de droguri, nu ucigaşii de meserie, nu gărzile de corp care folosesc ilegal armele. Poliţiştii sunt vinovaţi. Este păcat că a murit un copil de nouă ani... Dar cel care trebuia să-l protejeze este tatăl lui. Or tocmai tatăl lui l-a adus în prima linie.

- Sandu Dăbuleanu susţine că un ofiţer l-a împuşcat pe copilul său fără a se afla sub foc. Susţine că fiul său nu a fost lovit de un glonţ rătăcit, ci a fost împuşcat cu intenţie.

- Scuzaţi-mă, domnule jurnalist... Dar vă auziţi ce spuneţi? Un ofiţer de poliţie execută cu sânge rece un copil de nouă ani. Iar această afirmaţie o face un individ care vinde droguri copiilor de nouă ani. Şi dumneavoastră nu credeţi o conducere întreagă a Ministerului de Interne care vă spune cum s-au întâmplat lucrurile. Îl credeţi pe traficantul de droguri care caută evident un colţ de care să se agaţe ca să-şi uşureze pedeapsa. Caută un mobil care să influenţeze opinia publică şi din infractor să devină victimă a terorii poliţiştilor. Pe Dăbuleanu eu pot să-l înţeleg... Nu vă înţeleg însă pe dumneavoastră. Vreau să vă spun că fac această meserie de peste treizeci de ani. N-am auzit niciodată ca un ofiţer de poliţie să împuşte cu sânge rece un copil. Ar însemna că acel ofiţer este complet nebun. Alte întrebări?

- Domnule chestor, credeţi că actualul incident va avea ecou internaţional în condiţiile în care tot mai multe instituţii de media de peste hotare vorbesc despre conflictul etnic dintre români şi rromi?

- Vreau să repet ceea ce am afirmat până în prezent... Acţiunea nu a avut nicio conotaţie etnică. Dăbuleanu este un infractor. L-am arestat aşa cum arestăm orice infractor indiferent de ce etnie este el...

- Îmi pare rău că vă întrerup, domnule chestor, dar pe Spada nu l-aţi arestat... Şi ştiţi că toate aceste probleme de acolo pornesc.

53.

Consilierul ministrului de interne intră în cafeneaua plină de fum de pe geamurile căreia se vedea tot bulevardul. Persoana cu care urma să se întâlnească, Doru Lucan, stătea la o măsuţă mică înconjurat de patru inşi îmbrăcaţi în haine negre de piele şi se întreţinea cu o blondă voioasă, incredibil de descoperită pentru frigul de afară.

Peste drum de cafenea, într-un scuar, staţiona o Dacie de filaj la vederea căreia consilierul ministrului de interne avu tentaţia să se retragă.

Dar îşi dădu seama că fusese deja văzut intrând şi nimeni nu se va gândi că era acolo pentru a mânca un fursec cu stafide şi cremă de cacao.

Se apropie de masa cu pricina şi unul dintre băieţii în negru îi făcu loc să se aşeze pe un scaun urmând să aştepte ca persoana să-şi termine dialogul desigur important cu blonda decoltată. Cei patru în negru perorau pe marginea diverselor conflicte din fotbalul românesc, în timp ce blonda încerca să-şi convingă interlocutorul de sinceritatea sentimentelor ei.

Chelneriţa brunetă şi posacă apăru cu ceaiurile de plante şi cu două farfurii cu pişcoturi, băieţii în negru au trecut spre zona fierbinte a relaţiilor amoroase, unul dintre ei chiar avusese de a face cu chelneriţa aducătoare de ceaiuri şi acum împărtăşea celorlalţi detalii despre cum şi ce face fata în momentele ei cele mai aprinse, iar blonda neînţeleasă şi mai ales necrezută plângea discret. La un moment dat, blonda plecă vag intempestiv de la masă şi Doru Lucan îi făcu semn mai mult din privire consilierului ministrului de interne să se aşeze pe locul lăsat liber de jună.

- Sunt Vlad Sterescu, spuse consilierul ministrului de interne şi-i întinse mâna.

- Doru Lucan, sosi răspunsul rostit extrem de încet, aproape în şoaptă. Bei ceva?

- Am primit un ceai... Mulţumesc.

Doru Lucan răspunse la unul dintre telefoanele aflate pe măsuţa din cafenea. Şi la telefon vorbea la fel de încet, aproape neinteligibil. După ce-şi încheie convorbirea telefonică îşi aprinse un trabuc subţire şi se lăsă pe spatele scaunului cu privirea pierdută pe geam. După mai bine de trei minute de tăcere se apropie de Vlad Sterescu şi-i spuse cu aceeaşi voce stinsă:

- Spune-i şefului tău că în câteva zile, două-trei, o să fie mare agitaţie în faţă la guvern...

- Agitaţie?

-Da...

- O să vină câteva mii de ţigani pe povestea cu copilul ăla omorât... În acelaşi timp l-au făcut unii pe Varlaam să iasă şi el cu nişte băieţi tot atunci... Şi să-i aducă tot în faţă la guvern, fiindcă se aude că Preşedintele vrea să-l determine pe şeful tău să-l pedepsească pe căpitanul ăla care-a tras. Pe Dulgheru...

Vlad Sterescu avu primul impuls să-l întrebe de unde ştia numele căpitanului, dar se abţinu.

- Preşedintele este presat de ăştia cu drepturile omului şi de ambasadorii UE... Mă rog... Vrea ca Dulgheru să fie judecat. Şi Varlaam îşi scoate oamenii în stradă ca să protesteze. De mâine ziarul lui Cornel Ardeleanu va porni o campanie pentru anchetarea lui Dulgheru. O să-i dea şi poza pe copertă. Iar materialul o să-l scrie Dănuţ Badiu... Ăla cu mama lui Rădulescu. Dacă alea două grupuri se întâlnesc la guvern în faţă, iese cu sânge. Şi de aici are de profitat doar Rădulescu, fiindcă nu e implicat.

- De ce se bagă Cornel Ardeleanu în toată povestea asta?

- Îl ţine Preşedintele cu nişte înregistrări pe-o parte şi Rădulescu cu nişte bani pe altă parte. Oricum negociază şi cu unu' şi cu celălalt şi joacă undeva la mijloc. Să-i spui şefului tău că sunt discuţii pentru o remaniere mare şi că este unul dintre primii pe listă... Şi că vor să-l pună pe Constantinescu în locul lui sau, dacă nu, pe Nemeş.

Vlad Sterescu îşi notă pe un carneţel cele mai importante date aflate şi vru să ştie dacă interlocutorul său are vreo idee despre cum poate fi contracarată manifestaţia din faţa guvernului.

- Evident... Pune-l pe şeful tău să iasă pe postul naţional de televiziune şi să anunţe toată povestea. Şi să anunţe în avans că interzice orice manifestaţie...

- Nu poate să interzică el...

- Să se descurce. Să facă în aşa fel încât să-i dea în gât înainte, ca să nu mai poată mişca. Şi, în principiu, să nu-l apere foarte tare pe Dulgheru. Asta

nu cred că este posibil... Îl ştiţi pe dom' ministru cum e când e vorba de angajaţii lui.

- Să nu-l apere că nu ştie ce apără. Dulgheru l-a împuşcat pe copilul ăla fără să fie sub foc. S-a speriat de un zgomot şi l-a omorât. Toate rapoartele prezentate de poliţie sunt false şi se va afla.

- Adică?

- Adică Dulgheru a tras în copilul ăla fără ca nimeni să tragă în el... Era în cameră cu ta'su, cu Valiză... Care a stat ascuns într-o nişă din perete. Când l-a văzut pe ta'su că se ascunde după dulap, copilul s-a ascuns şi el. O fi zis că-i joacă. Şi a ieşit din ascunzătoare după ce l-au scos pe Valiză după dulap. Şi când a ieşit, Dulgheru s-a speriat, că nu credea că mai e cineva în cameră şi l-a împuşcat. De tras se trăgea afară, nu în cameră unde erau Dulgheru şi copilul. Ai înţeles? Şi poliţia, Movilă şi toţi ăia au făcut raportul că băiatul lui Valiză a murit în timpul schimbului de focuri. Şi nu e aşa... Aşa că spune-i şefului tău să-şi ţină gura şi să nu apere pe nimeni. Să spună doar că va cerceta. Oricum Dulgheru nu mai scapă... Să nu se bage.

54.

Reuniunea OSCE de la Bucureşti a trecut. Au fost preşedinţi, prim-miniştri şi miniştri dintr-o sumedenie de ţări importante, s-au discutat lucruri desigur importante şi s-au luat decizii importante.

Nu a fost niciun incident. Bineînţeles, când a luat cuvântul secretarul de stat american nu a mers sonorizarea, un administrator de la una din vilele de protocol n-a lăsat-o să intre în vila ce îi fusese repartizată pe soţia ministrului de externe ceh, mâncarea a avut într-o zi un gust cel puţin ciudat, iar două maşini ale diverselor servicii care patrulau prin jurul Palatului Parlamentului s-au ciocnit chiar în faţa intrării de protocol.

Dar până la urmă totul s-a terminat cu bine. Pozele finale au fost toate numai zâmbet, declaraţiile oficiale pozitive din punctul de vedere al României şi, ce este cel mai important, nu a existat nicio referire la mica noastră problemă interetnică. E drept că nici asasinul denumit Spada nu a mai produs în ultima perioadă, nici rromii nu au manifestat în faţa Parlamentului aşa cum ameninţau, nici Varlaam nu a făcut niciun fel de declaraţie sforăitoare.

Mai sunt câteva zile şi vine 21 decembrie, dar a trecut atât de mult de atunci că aproape nici nu ne mai aducem aminte ce s-a întâmplat, şi apoi vine Crăciunul, vine Anul Nou, vin sfinţii Ştefan, Vasile şi Ion, adică va cam fi onomastica unei jumătăţi din populaţia României. Şi în timp ce noi îi vom sărbători pe toţi Fane, Sile şi Nelu pe care-i ştim, guvernul va trebui să rezolve cumva situaţia.

Fiindcă, dacă până acum lucrurile erau relativ echilibrate, deja echilibrul s-a stricat. Afacerea Dăbuleanu este una din petele grave de pe obrazul puterii.

Dăbuleanu este un infractor... Trebuia prins şi bine că a fost prins. Dar copilul lui Dăbuleanu nu are nicio vină că taică-su este criminal. Ori poliţia l-a ucis pe băiatul lui Dăbuleanu. Primele reacţii de după intervenţie au prezentat moartea băiatului ca pe o accidentală nefericire. Într-un schimb de focuri, un glonţ rătăcit l-a ucis pe băiat. Dar deja alte surse vorbesc de o cu totul altă poveste, poveste care-l incriminează pe un ofiţer de poliţie care, în cel mai bun caz, a ucis din neglijenţă.

Un important cotidian a publicat ieri un material incendiar despre realitatea din spatele afacerii Dăbuleanu, material care-l acuză pe căpitanul Dulgheru de crimă cu sânge rece şi pe chestorul Movilă de inducerea în eroare a opiniei publice.

S-ar putea spune: e simplu! îl penalizăm pe Dulgheru! Dar nu-i atât de simplu. Un sondaj de opinie făcut între cetăţenii capitalei indică faptul că peste 70% sunt de partea lui Dulgheru şi consideră că acesta şi-a făcut datoria. Şi redacţia ziarului nostru şi alte redacţii sunt bombardate zilnic cu sute şi sute de scrisori de la cetăţeni care-i iau apărarea căpitanului Dulgheru.

Din surse apropiate Palatului Cotroceni am aflat că Preşedintele este presat din exterior să rezolve cazul Dulgheru prin pedepsirea poliţistului. Mai multe organizaţii de protejare a drepturilor omului sunt la Bucureşti şi presa internaţională a prezentat destul de intens acest caz. Dilema momentului este clară: imaginea internă sau imaginea externă? Actuala putere a mizat mereu pe imaginea externă. Dar la mai puţin de zece luni din acest moment vor fi alegeri. Un pas greşit acum ar putea fi irecuperabil.

Şi ar mai fi un aspect. O eventuală pedepsire a ofiţerului ar duce la totala ruptură dintre Preşedinte şi aparatul Ministerului de Interne, aparat care în bună măsură îi este apropiat politic lui Teodor Varlaam. Oricât pare de ciudat,

tot jocul este acum în mâna Preşedintelui care sigur nu va avea un Crăciun foarte liniştit la Cotroceni. Mai ales că s-ar putea să fie ultimul.

Preşedintele îşi plimbă privirea acuzatoare de la consilierul pe probleme de securitate la Nicuşor Marinescu şi înapoi.

- Mă atacă şi Adrian Maier... Asta ce mai vrea? Mi-aţi spus să scap de purtătorul de cuvânt că are relaţii proaste cu media. L-am dat afară... Mi-aţi zis să scap de consilierul pentru probleme de comunicare şi, deşi mi-am pus-o pe maică-sa în cap, l-am dat şi pe ăla afară. Oricum era un bou, dar, mă rog... Ce să mai fac ca să vă faceţi treaba?

- Domnule Preşedinte, îndrăzni Nicuşor Marinescu... Nimeni nu poate ţine în frâu presa. Şi mai ales nimeni nu poate ţine în frâu presa în al patrulea an de mandat şi cu zece procente în urma contracandidatului. Dacă vă face să vă simţiţi bine eu pot pleca acum de aici... Şi n-am nevoie nici de post la CNA, nici de sinecură prin vreo ambasadă. Dar oricine vă spune că presa poate fi controlată vă minte.

- Chiar dumneavoastră mi-aţi spus la angajare că puteţi ţine în mână presa...

- Da... Dacă am materiale de tipul celor pe care i le-am arătat lui Cormel Ardeleanu. Dacă am suficiente contracte pe care să le dau la ziare. Aşa cum faceţi cu Mircică Antonescu şi cu televiziunea lui Rusu. Lui Maier nu i-am dat niciodată nimic şi nici nu ştiu dacă avem cu ce să-l agăţăm. Trei. Articolul nu este ofensator. Este periculos din perspectiva lucrurilor pe care le ştim noi. Dar nu este ofensator. Să zicem că aş avea vreun ascendent asupra lui Maier... Ce aş putea să-i reproşez?

- Cum... Dar spune că e ultimul meu an aici.

- Domnule Preşedinte... Cu riscul de a vă strica seara, vreau să vă anunţ că majoritatea membrilor echipei dumneavoastră crede acelaşi lucru.

- Şi dumneavoastră?

- Da... Şi eu mă gândesc că ne va fi foarte greu să câştigăm alegerile anul viitor. Dar poate sunt eu foarte pesimist.

- Şi de ce nu plecaţi atunci?

- Fiindcă pesimismul e una şi loialitatea este cu totul altceva...

Preşedintele tăcu încurcat şi apoi îi zâmbi scurt lui Nicuşor Marinescu. Oricum decizia îndepărtării lui fusese deja luată şi acum poate fi şi motivată în ochii colaboratorilor.

- Ce se întâmplă la interne?

Consilierul pe probleme de securitate îşi desfăcu carneţelul şi începu să vorbească lent şi tărăgănat, fără niciun fel de intonaţie:

- Structurile abilitate din minister au început procedurile de anchetare a lui Dulgheru şi îl vor găsi vinovat. Apoi va trece prin faţa tribunalului intern şi apoi va fi deferit justiţiei. Imediat ce se va dovedi că Movilă a dezinformat va fi trecut în rezervă şi alături de el alţi opt ofiţeri care au participat la elaborarea raportului. Nu ştim încă ce se întâmplă cu ministrul de interne. Ca niciodată n-a intervenit, la orice întrebare a răspuns evaziv. Ştim că a avut două întâlniri cu căpitanul Dulgheru în afara ministerului.

- Da... Care vor fi consecinţele condamnării lui Dulgheru?

- Proaste pe toată linia...

- Ce ciudăţenie... Dulgheru l-a omorât pe copilul ăla din neglijenţă şi doar fiindcă e copil de ţigan nimănui nu-i pasă. Până la capăt s-ar putea ca Maier ăsta al vostru să aibă dreptate. Dacă-l condam pe Dulgheru probabil că pot să-mi văd de treabă la toamnă. Dar dacă nu-l condamn mi se închid în nas toate uşile din Europa.

Preşedintele se ridică vrând să dea de înţeles că întâlnirea se terminase, dar consilierul pe probleme de securitate mai avea ceva de spus:

- Îmi pare rău că vă mai dau o veste neplăcută...

- Da... Nu-ţi face probleme... M-am obişnuit. Cred că asta e soarta noastră. Înfrângerea în alegeri o să mi se pară o veste minunată.

- Am primit ieri un raport comandat de o organizaţie nonguvernamentală din Viena care a ajuns la Bruxelles. Un raport despre problema rromilor din România...

- Nefavorabil înţeleg ...

- Foarte, dar nu asta e problema. Problema este că autorul materialului este Nicoleta Apetrei...

- Cum adică...? Dar Nicoleta este omul nostru. Eu am recomandat-o peste tot...

- Da, ştiu... Raportul vorbeşte despre statul poliţienesc din România, despre călcarea flagrantă a drepturilor minorităţilor şi despre discriminarea pe care actuala putere o face împotriva rromilor. Este citată lipsa de acţiune a statului în cazul Spada şi tolerarea acţiunilor extremiste ale lui Varlaam...
- Am prins mesajul,.. Prindeţi-mi-o pe doamna Apetrei la telefon.
- Este aproape douăsprezece noaptea...
- Nicio problemă... Veştile proaste merg perfect la ora asta.

55.

Îmbrăcată într-un trening albastru, Nicoleta Apetrei stătea comod întinsă pe canapeaua din sufragerie cu un pahar de vin roşu franţuzesc la îndemână şi derula partea neinteresantă de la o casetă germană soft-porno.

Esenţial la aceste filme era subiectul deosebit de simplu şi rapiditatea extremă cu care personajele treceau la fapte. O tânără blondă tocmai îşi vizita o prietenă, blondă şi ea, care făcea baie într-o cadă semirotundă plină cu spumă. La uşă sună instalatorul care este înalt, brunet şi muşchiulos. Instalatorul avea treabă exact acolo unde sunt instalaţiile într-o casă, adică în baie. Blonda vizitatoare în baie, blonda gazdă tot în baie. Căldura excesivă îl determină pe săracul instalator să renunţe rapid la majoritatea hainelor, în timp ce fetele în cada semiovală se bucurau liniştit de feluritele utilizări ale duşului şi ale altor ustensile.

Telefonul sună tocmai când instalatorul sesiză activitatea care avea loc în cadă. Nicoleta Apetrei dădu sonorul mai încet şi răspunse oarecum enervată apelului din miez de noapte:

- Da... Bună seara, domnuli Preşedinti. Şi sî fac... Lucram la o carti... Făşeam corectura finalî. Da... Va fi gata în vrio lunî di acum înainti. Dumneavoastrî? A ieşit foarti bini întâlniria OSŞE. Foarti bini... Am vorbit cu mai multî lumi şî toţi au fost impresionaţi. Dar şi s-a-ntâmplat? Da... Şi raport? Nu ţîn minti... Îi posibil sî nu fi fost scris de mini... Şi di şineva din structura mea... Cî rapoartili minori nu li mai lucrez ieu. Dispri şi iera vorba? Dispri rromi? Da... Parcî ştiu şeva. Dar nu iera un raport important... Domnuli preşedinti... În jeneral şei cari dau asemeniea comenzi nu aşteaptî neapărat adivărul. Îşi vor confirmati propriili păreri. Ei pentru asta plătesc. Ca sî obţîn o altî comandî trebuie sî li spun şi doresc sî audî. Ori, în aşest moment, în lumea organizaţiilor

nonguvernamentali din ocşident şî în speşial în spaţiul anglo-saxon ideia că în România sunt persecutaţi rromii ieste un bun comun. Ie foarti grieu să introduşi nuanţi la aşiastî idei. În fond în raportul aşela nu sî spunia şini ştii şi. Acum sî fim sinşeri. Şeva persecuţii existî. Discriminări existî... Cazul Spada nu-i rezolvat. A apărut şî povestia asta cu Dulgheru. Cum puteam sî trimit eu, sau şineva di la mini din structuri un matierial prin care spuniam că totul ie bini şî frumos? Când nu ie. Nişi nu mă credea nimeni şî pierdeam şî banii. Nu domnuli preşedinti. N-am înflorit nimic. Ştiţi bini cî aşeste materiali di fapt nu contiazî. A ajuns la Uniunea Ieuropianî? Mă mir... Oricum... Pisti o lunî am di făcut un nou raport şî voi preşiza în iel că preşedinţia şî guvernul sî implici activ în rezolvarea problemilor rromilor şî cî sunt semni di îmbunătăţiri a situaţiei. În fond, o datî şe v-am criticat sunt şel mai credibil om cari sî vă laude. Da... Îmi pari rău că v-am necăjit, dar lucrurili nu stau aşa cum vă spun consilierii dumneavoastrî. Da... Ie coriect. Mănâncî şî iei o pâini. Bună siara...

Nicoleta Apetrei închise telefonul, dar din păcate în baia cu pricina, toate activităţile interesante încetaseră de câteva minute bune. Trebuia să deruleze caseta de la capăt, dar deja era prea nervoasă şi cheful oricum îi trecuse.

56.

Sandu Stoicescu, directorul S.R.I., îşi începu ziua de sâmbătă, ca de obicei, citind rapoartele de sinteză şi pregătindu-şi programul pentru săptămâna care urma. Întotdeauna fusese un om ordonat şi niciodată nu avusese probleme cu programul sau cu timpul dintr-o zi. De când se afla în fruntea serviciului de informaţii nu-i ajungeau zilele. Iar în ultimele câteva luni nu-i mai ajungeau nici nopţile.

De pe geamul mereu deschis, indiferent dacă era vară sau iarnă, se auzeau lopeţile soldaţilor care dădeau zăpada din curtea rotundă din faţa clădirii principale. Colonelul Marcel Turcu intră după o bătaie sfioasă la uşă.

- Să trăiţi... spuse el încet, ştiut fiind faptul că directorului S.R.I. nu-i plăceau tonurile înalte.
- Bună dimineaţa... Aveţi materialul?
- Da...
- Vă ascult... Între timp, cât dumneavoastră citiţi, mă mai uit şi pe alte hârtii. Aveţi şi o sinteză?

- Da... Ar fi interesant să vă prezint câteva cazuri din ultimele zile.
- Cazuri noi?
- S-ar putea ca pe unele dintre ele să le ştiţi. Sinteza este pe ultima lună, dar avem un capitol pe ultimele zece zile. De la discursurile lui Varlaam şi apoi după ieşirea domnului Preşedinte.
- Da. Ascult...
- Deci... La Târgu Mureş. O căruţă condusă de o ţigancă în care se afla un copil de 14 ani bloca drumul european spre Cluj, circulaţia făcându-se într-un singur sens din cauza corstrucţiei drumului pe celălalt sens. Operaţiunile de reconstrucţie au demarat în urmă cu nouă luni din ordinul primarului oraşului Târgu Mureş care a angajat după o licitaţie frauduloasă o firmă de construcţii care a subînchiriat lucrarea unei alte firme la care este acţionar nepotul primarului şi un coleg de partid al acestuia. Suma care...
- Domnule colonel... Încercaţi să-mi prezentaţi exclusiv problema legată de povestea interetnică. De restul are cine să se ocupe sau, dacă simţiţi nevoia, puteţi să-mi faceţi un raport separat legat de activităţile primarului din Târgu Mureş despre care ştiu că este în acelaşi partid cu mine şi cu Preşedintele. Oricum, domnule colonel, ştiţi că aproape toţi primarii din ţara asta fac tipul acesta de licitaţii şi dacă ne vom apuca să-i anchetăm pe toţi rămânem fără administraţie publică locală.
- Domnule director, eu nu am vrut să fac niciun fel de apropiere...
- Ştiu... Continuaţi vă rog...
- Deci... Căruţa respectivă bloca drumul european... Ţiganca a refuzat să-şi mute căruţa ca să permită traficul şi doi şoferi au luat-o la bătaie. Au intervenit nişte ţigani care erau într-o cârciumă peste drum, dar a apărut la timp o unitate de poliţie şi toată afacerea s-a stins. Ţiganca a fost internată la spital cu leziuni uşoare. N-a fost reţinut nimeni. În satul Drăneşti din judeţul Olt, la căminul cultural din sat unde funcţionează o discotecă, au apărut patru ţigani dintr-un sat învecinat. Au stat liniştiţi cam toată seara şi au băut vin. Nu s-au legat de nimeni. La un moment dat, patronul localului Neagu Popel a scos un steag al partidului Uniunea Naţională şi a început să scandeze nişte lozinci pro-Varlaam şi anti-ţigăneşti. În acest context mai mulţi tineri din sat s-au legat de cei patru ţigani care au părăsit localul fără foarte multe probleme. Câţiva tineri i-au urmărit afară, s-au schimbat nişte pumni, dar lucrurile s-au liniştit. La

Timişoara, lângă Pădurea Verde, o şatră a fost atacată de şase bărbaţi care fac parte din firma de bodyguarzi „Pantera Neagră”. Au fost bătuţi destul de rău doi ţigani şi au fost distruse trei căruţe. Nimeni nu a depus plângere penală. La un concert în Iaşi membrii formaţiei Holocaust din Bucureşti s-au luat la bătaie în culise cu doi interpreţi de manele, ţigani. Ca urmare a acestui conflict unul dintre cântăreţi a ajuns la spital cu nasul spart, iar formaţia Holocaust a cântat pe scenă un catren dedicat criminalului Spada ceva de tipul „Spada este treaba care face treaba să meargă treaba” şi „Când ţiganul e obraznic Dai cu pumnul, dai cu spada Şi atunci e gata treaba”. Sala a receptat foarte pozitiv aceste versuri. Oricum, mi s-a explicat că acest concert a fost prost organizat fiindcă au încercat să apropie două genuri muzicale care nu au nimic comun şi publicul era în majoritate venit pentru cei de la Holocaust. În Bucureşti, pe Prelungirea Ferentari a avut loc un scandal în blocul 121 scara B, când locatarii au vrut să evacueze două familii de ţigani care nu-şi plăteau întreţinerea şi care creşteau porci în balcon. Mai mulţi locatari au spart uşile celor două case şi i-au scos în stradă pe ţigani. Aceştia şi-au chemat ajutoare care au încercat să forţeze reintrarea celor două familii în apartamente. A intervenit poliţia şi situaţia este relativ controlată. Am aflat că în acel bloc locuieşte Ion Cârciumaru care este consilier la sectorul 5 din partea Uniunii Naţionale şi că, practic, el a fost sufletul acestei operaţiuni. În comuna Stâlpeni din judeţul Galaţi o echipă de la Electrica venită să decupleze nişte rău platnici a fost atacată de mai mulţi ţigani şi unul dintre lucrători a fost rănit. Echipa s-a întors însoţită de poliţie şi decuplarea s-a realizat. În acelaşi timp, trei dintre agresori au fost aşteptaţi când au plecat din comuna lor şi au fost bătuţi de vreo zece bătăuşi din Galaţi plătiţi de familia şi de prietenii celui de la Electrica. Se pare că şi şeful Electrica din judeţul Galaţi, Simionescu Virgil, a dat bani pentru asta. În judeţul Mehedinţi, în perimetrul comunei Brazda subofiţerul de poliţie Nedelcu Ion l-a bătut cu bulanul şi cu pumnii pe minorul Danciu Nicuşor, ţigan, în prezenţa mai multor săteni. Minorul fusese acuzat că o pipăise cu o zi înainte pe fata lui Saizac Dumitru, viceprimar în sat. Părinţii minorului au depus plângere şi au declarat că fata şi cu băiatul se vedeau de mai bine de şase luni. Ca să-i determine să-şi retragă plângerea mai mulţi săteni s-au dus peste familia Danciu, s-au dat nişte pumni şi a fost dărâmată o parte din gardul familiei Danciu. La intervenţia primarului şi a preotului din sat conflictul a fost aplanat.

- Ce dimensiune are raportul dumneavoastră...?

- Până acum am parcurs cam o zecime...

- Şi toate sunt la fel?

-Da...

- Uniunea Naţională apare des?

- Des... Ori ca referire, ori este citat Varlaam, ori se face trimitere la bunul exemplu pe care acest partid îl dă...

- Există vreo formă de organizare a rromilor?

- Nu... Mă rog, în oraşe sunt bande organizate, dar foarte rar sunt formate numai din ţigani. Iar partidul ăla al lor e vai de mama lui... Se ceartă între ei atât de tare că n-au timp de altceva.

- Da... Lăsaţi-mi raportul şi un exemplar trimiteţi-l la Palat pentru Preşedinte.

57.

Marius Ionescu trecu de ghereta în care se afla un subofiţer şi intră în vila prezidenţială condus de aghiotantul preşedintelui. Acesta îi luă haina şi şapca şi-l invită în camera de lucru a şefului statului. Preşedintele îl aştepta în picioare, îi prezentă în câteva cuvinte o mică parte din colecţia sa de cărţi vechi, în principal moştenită de la un bunic care participase activ la unirea României cu Basarabia în 1918, îi vorbi şi despre colecţia de timbre realizată de tatăl său şi după ce sosiră ceaiurile şi câteva farfurioare cu biscuiţi trecu direct la subiect:

- Domnule Ionescu... Sunteţi cel mai tenace şi aprig contestatar al meu. În cei trei ani de mandat, în proporţie de peste 90% articolele dumneavoastră dedicate mie au fost negative. Nu v-am rugat să mă vizitaţi acasă pentru a vă cere socoteală... Indiferent de cât de paranoic mă consideră lumea nu sunt, în niciun caz, atât de nebun. V-am rugat să-mi faceţi o vizită fiindcă, pur şi simplu, vreau să înţeleg ce am greşit faţă de dumneavoastră... Înainte de a-mi răspunde vreau să vă asigur că această convorbire este strict privată şi că nimic din ce îmi veţi spune nu va depăşi acest cadru...

- Domnule Preşedinte... Nu am nimic cu dumneavoastră. În principiu, nu am nimic cu nimeni dintre cei pe care îi atac. Spun în principiu, fiindcă în politica românească sunt şi ipochimene care-mi provoacă reacţii organice. Care

mă scot pur şi simplu din obiectivitatea pe care încerc să o păstrez. Dar dumneavoastră nu faceţi parte dintre aceste persoane.

- Şi atunci? Ţin minte, într-un articol dedicat unei vizite pe care am făcut-o într-o şcoală dintr-un sat din sudul Moldovei, vizită în care am oferit un calculator acelei şcoli. Calculatorul era luat din banii mei... În acel articol m-aţi acuzat de „narcisism de sorginte komsomolistă”... Spuneaţi că în România este nevoie de zeci de mii de calculatoare, nu de operaţiuni de imagine.

- Trebuie să recunosc că îmi ştiţi articolele mai bine decât le ştiu eu...

- Trebuie să recunosc, domnule Ionescu, şi spun asta cu foarte multă sinceritate, că am pierdut multe nopţi din cauza articolelor dumneavoastră. Fiindcă mi s-au părut nedrepte... Ştiţi cam câte ore muncesc pe zi?

- Domnule Preşedinte... Dumneavoastră aţi dorit această funcţie. Ştiaţi exact ce urma. Sunt sigur că sunteţi un om responsabil şi conştient, nu un aventurier politic. Nu vă aşteptaţi să vă mulţumească cineva pentru orele dumneavoastră de muncă. Fiindcă singura mulţumire sinceră pe care o veţi primi este realegerea dumneavoastră. Atât...

- Dar când scrieţi acele articole nu vă temeţi că greşiţi?

- Nu...

- De ce? Credeţi că sunteţi infailibil...

- Nu, domnule Preşedinte. Aşa cum dumneavoastră nu sunteţi paranoic, nici eu nu sunt megaloman. Nu... Nu mă tem fiindcă, de fapt, nu contează dacă eu greşesc. Cine sunt eu? Un om cu păreri... Unele corecte, altele greşite. Şi, dacă greşesc, ce se întâmplă? Nimic. După cum nimic nu se întâmplă nici dacă am dreptate. Dacă greşiţi dumneavoastră e grav, fiindcă o dată cu dumneavoastră greşim toţi. E posibil să fiu nedrept în anumite aprecieri. E posibil să nu judec corect. E posibil chiar să nu înţeleg. Un singur lucru vă garantez... Sunt onest în tot ceea ce scriu. Spuneţi-mi, domnule Preşedinte... Chiar mă bucur că vă pot întreba? De ce v-aţi dorit această funcţie?

- Sincer?

- Sper că puteţi fi sincer cu cel mai tenace contestatar al dumneavoastră...

- Am fost tot timpul oripilat de excesul de protocol şi de fiţe şi de paradă şi de importanţă pe care l-au afişat Radu Rădulescu şi ai lui. Mi s-a părut tot timpul ca un soi de sfidare faţă de noi, oamenii obişnuiţi. Girofarurile,

motocicliştii care opreau circulaţia, maşinile scumpe şi suficienţa cu care apăreau la televizor şi ne minţeau în faţă. Averile uriaşe pe care le-au adunat furând fără niciun fel de jenă. Şi mai era ceva. Am urât senzaţia de veşnicie pe care o emanau. Credeau că nimeni nu-i poate opri. Că nimeni nu-i poate da jos. Cred că ziua mea cea mare, ziua pe care o să mi-o amintesc în ultima clipă, este cea în care le-am văzut feţele de învinşi. Panica din priviri... Nesiguranţa... Toată obrăznicia, toată aroganţa dispăruseră. Erau brusc neajutoraţi, într-o lume ostilă. Ştiţi că eu nu folosesc girofarul şi nici protocoalele, cât despre avere aproape că nici nu mă preocupă.

- Dar îi preocupă pe cei din jurul dumneavoastră...

- Adică?

- Haideţi, domnule Preşedinte... De la consilierul dumneavoastră pe probleme de securitate, până la consilierul economic, la directorul SIE, la oricare dintre miniştri. Toţi sunt exact cum mi i-aţi descris dumneavoastră pe ceilalţi. N-oţi folosi dumneavoastră girofarul... Dar ei îl folosesc şi se îmbogăţesc şi devin nesimţiţi şi aroganţi şi acri şi sclifosiţi ca o regină virgină în faţa pretendenţilor. Poate cu dumneavoastră sunt încă umili că aşa stă bine oricărui marţafoi, dar cu restul lumii se poartă ca nişte stăpâni de moşii. Şi numai acum trei ani erau vai de mama lor. Dacă te uitai spre ei la vreo recepţie îţi zâmbeau instantaneu cu gura plină de mezeluri... N-aţi schimbat nimic... Din contră... Aţi deschis poarta pentru eşalonul doi de hămesiţi. Care sunt mai răi ca ăia dinainte...

- Vă daţi seama că nu pot fi de acord cu dumneavoastră...

- Nu vă spuneam eu...? Domnule Preşedinte... Nu contează ce scriu eu. Hămesiţii au ajuns în acele funcţii indiferent de ce scriu eu. Au furat cât au putut, şi-au pus nepoţii, fraţii şi cumnaţii în toate funcţiile posibile indiferent de ce am scris eu. Ştiţi câţi miniştri au căzut în România din cauza presei? Nu-i număraţi... Niciunul... Dacă scriu rău de cineva, acela se supără, încearcă să vadă dacă mă poate avea la mână cu ceva, îmi trimite câte un mesager care mă ia pe departe cu ameninţări sau cu propuneri, apoi încearcă să mă cumpere cu publicitate sau cu altceva şi până la capăt mă lasă în voia Domnului.

- Domnule Ionescu, să nu-mi spuneţi acum că toţi jurnaliştii sunt curaţi ca lacrimile...

- N-am spus asta... Ştim amândoi cât sunt de corupţi... În fond, numai acum o lună dumneavoastră l-aţi uns pe prietenul Ardeleanu să publice jegul ăla despre mama lui Radu Rădulescu. Eu nu spun că jurnaliştii sunt curaţi... Eu spun că între corupţia politicienilor şi corupţia presei, prima care trebuie eradicată este corupţia politicienilor fiindcă este mult mai nocivă. Şi apoi, într-o lume cu politicieni corupţi la un nivel acceptabil după criteriile europene, cine să mai corupă media? Sau de ce...?

- Sunteţi, până la urmă, un idealist la fel ca mine. Nu înţeleg de ce m-aţi atacat toţi anii aceştia.

- Fiindcă un jurnalist idealist este un factor pozitiv. Un Preşedinte idealist este o catastrofă. Domnule Preşedinte, nu v-am cunoscut nici performanţele profesionale, fiindcă aţi activat, înainte de a fi Preşedinte, într-un câmp profesional pe care nu-l înţeleg. Nu v-am cunoscut valoarea umană, fiindcă după cum ştiţi este prima noastră discuţie între patru ochi. În schimb, ca jurnalist, dar şi ca umil cetăţean v-am văzut în fotoliul prezidenţial. Şi dacă v-am atacat am făcut-o fiindcă nu cred că sunteţi potrivit pentru această funcţie.

- Credeţi că Rădulescu sau Varlaam sunt mai bum?

- N-am spus asta... Dar ei nu sunt preşedinţi. Când Rădulescu era Preşedinte l-am atacat şi pe el. Acum însă dumneavoastră sunteţi...

- Încă un an, domnule Ionescu şi după aia aţi scăpat de mine...

- Un an, cinci ani. Nu se ştie. Totul se joacă în zilele acestea...

- Da... Ce mă sfătuiţi în cazul Dulgheru?

- Cred că este corect ce vreţi să faceţi. Dulgheru trebuie pedepsit. Şi dacă o s-o faceţi vă voi susţine, dar de asemenea sunt convins că veţi avea foarte mari probleme. Şi ca imagine internă, dar mai ales veţi avea mari probleme cu aparatul Ministerului de Interne şi e posibil şi cu cel al Ministerului Apărării. Dar, într-adevăr, pentru România pe termen lung este nevoie ca acel om să fie pedepsit pentru ce a făcut. În fond a omorât din neglijenţă un copil de nouă ani.

- Daţi-mi voie să vă pun o întrebare personală... Sunt doar curios...

- M-aţi votat acum trei ani?

- Da...

- De ce?

- Fiindcă o clipă am crezut că-i veţi putea zgâlţâi pe toţi îmburgheziţii din politică. Apoi, la foarte scurt timp, mi-am dat seama că şi eu şi dumneavoastră am fost nişte naivi...

58.

Primăria agăţase ghirlandele luminoase de stâlpii de pe Magheru şi de pe Calea Victoriei. Tot centrul era inundat de o lumină portocalie. Deşi ningea, trotuarele erau pline de oameni ieşiţi la cumpărături. Se apropia Crăciunul... Asta se putea deduce şi după cohortele de copii mai mult sau mai puţin jegoşi care încercau să smulgă de la trecători un bănuţ intonând în variante care mai de care mai originale colindele clasice.

Melania Dulgheru îşi cam terminase cumpărăturile. Sacoşele grele îi îndoiseră mâinile, noroc cu cei doi subofiţeri care aveau grijă de ea. De când apăruse numele soţului ei în ziarul lui Cornel Ardeleanu, şeful ei îi dădu doi subofiţeri care să o însoţească până acasă. Acum întinsese şi ea coarda şi îi luă pe cei doi tineri la cumpărături. În fond, venea Crăciunul.

Lucra în Ministerul de Interne de aproape cincisprezece ani, dar niciodată nu simţise că era în vreun fel protejată. După ce a început campania în presă împotriva soţului ei, primise tot felul de semne de simpatie şi de sprijin de la cei mai neaşteptaţi colegi. Într-o zi fusese chemată chiar de ministru care o asigură că este de partea soţului ei, dar că se fac presiuni politice mari ca el să fie pedepsit. Tocmai fiindcă soţul ei era atât de chinuit în ultima vreme, se decisese să-i ia nişte cadouri frumoase, să-i cumpere ceva bun de mâncare şi cum copiii erau deja duşi de acasă la bunici la Sibiu, cine ştie, să se simtă şi ei bine.

Unul dintre cei doi subofiţeri o ajută să intre în maşină şi apoi porniră spre casă. Le cumpărase şi lor câte o sticlă de vin drept mulţumire. Când le dădu sacoşele întâi o refuzară, dar la insistenţele ei acceptară. Atmosfera se înveselise. La coborârea din maşină stabiliră ora la care urma să vină să o ia de acasă a doua zi şi îi spuseră că sigur se va rezolva. În fond, căpitanul Dulgheru nu făcuse decât să respecte nişte ordine. În scară era întuneric...

Regretă pentru câteva secunde că nu-l lăsase pe unul dintre băieţi să o ducă până la lift, dar imediat îi trecu frica fiindcă apăru vecinul de la parter cu găleata de gunoi şi îi aprinse lumina. Îşi sprijini sacoşele de uşă şi bătu încet de

trei ori, aşa cum făcea de ani de zile bărbată'su când venea acasă. Nu suna niciodată... Bătea uşor în uşă într-un ritn anume aşa încât întotdeauna ştia că e el. În fond, chiar dacă o să-l dea afară din poliţie e prostia lor. Deja avea oferte de la nişte agenţii de body-guarzi. Acum scandalul în ziare este mare şi le face mult rău, dar după un timp totul se va stinge. Mai bătu o dată, dar nu auzi nicio mişcare în casă. Se uită pe vizor şi nu văzu lumină. Probabil că s-a culcat la prânz...

Dintotdeauna bărbat-su şi-a dorit să doarmă la prânz, dar n-a apucat niciodată. Deschise uşa încet şi intră direct în bucătărie unde se apucă să aranjeze sacoşele. Puse vinul la rece, mâncarea în frigider şi ascunse cadourile în cămară în spatele butoiului cu varză. Intră în sufragerie fără să aprindă lumina şi apoi în dormitor. Soţul ei era întins pe pat, cu faţa în sus, iar pe pernă, în dreapta lui, era o pată mare. În mână îi văzu revolverul şi pe capul patului o bucată de hârtie albă.

59.

E foarte greu să scrii despre moartea violentă a unui om. În ultima vreme suntem confruntaţi, din nefericire, tot mai des cu aşa ceva. Fie că sunt victimele cu gâtul tăiat ale unui ucigaş în serie, fie că sunt soldaţi în termen arşi de vii de intoleranţa rasială, fie că sunt locuitori ai unui sat omorâţi în bătaie de aceeaşi intoleranţă, fie că sunt copii care nimeresc în bătaia puştii sau poliţişti care se sinucid fiindcă nu suportă presiunea socială, putem vorbi, acum în pragul marii sărbători de Crăciun, de un moment tragic prin care trece societatea noastră.

Desigur, România a văzut multe. A văzut numai în anii din urmă rebeliunea legionarilor cu cortegiul său de fărădelegi, a văzut bombardamentele americane, bombardamentele germane şi apoi sălbăticia invaziei ruseşti, a văzut Canalul şi lagărele din Bărăgan şi programele de reeducare, a văzut morţii revoluţiei ucişi încă nu se ştie exact de cine şi apoi a văzut minerii distrugând Capitala şi suporterii diverselor organizaţii politice încăierându-se pe stradă, a văzut cumplita ciocnire româno-maghiară de la Târgu Mureş de pe urma căreia Occidentul la care cu toţii aspirăm ne-a pus eticheta de extremişti doar fiindcă Manuilă Cofariu, cel aproape omorât în bătaie, deşi român a fost prezentat de toată media democratică de dincolo ca

fiind ungur, a văzut incendiile de la Hădăreni şi de la Bolintin şi a mai văzut răgetele de ură ale galeriilor de fotbal şi instigările imunde şi aproape obscene ale lui Varlaam...

Aşa cum spuneam, România a văzut multe. Dar cred că actuala situaţie care are subtilitatea unei butelii de gaz plasate în mijlocul unui incendiu poate duce la o explozie pe care nici măcar nu putem să ne-o imaginăm. De aceea trebuie să încercăm să rămânem lucizi şi să-i ajutăm şi pe cei din jurul nostru să-şi păstreze luciditatea.

Din aceste motive, cerându-mi scuze de la familia căpitanului Dulgheru, trebuie să spun că, în cazul copilului ucis, căpitanul Dulgheru a greşit. Şi că în mod normal trebuia să suporte consecinţele. El a ales cea mai grea pedeapsă. S-a sinucis pentru a nu fi dezonorat... Cel puţin acestea sunt ultimele sale cuvinte scrise pe o bucată de hârtie găsită la capul patului. Moartea tragică a acestui om al legii poate determina atitudini extreme. Deja corbii din partidul lui Varlaam s-au grăbit să-l facă membru post mortem pe defunctul căpitan şi să anunţe un miting de comemorare mâine, 21 decembrie. Ştirile pe care le avem din interiorul Ministerului de Interne indică o stare de maximă încordare şi o reacţie negativă a aparatului ofiţeresc în faţa puterii politice, vinovată în ochii lor de moartea lui Gheorghe Dulgheru.

Or cu riscul de a supăra pe toată lumea vreau să afirm că puterea politică de la Bucureşti a procedat corect cerând anchetarea amănunţită şi clară a acelei uciderii a copilului unui infractor. Mai mult decât atât, adevăraţii vinovaţi ai acestei drame sunt şefii din Poliţie, înfrunte cu chestorul Movilă, care au mistificat adevărul şi care au permis acumularea de tensiune în jurul cazului, tensiune care a dus la sinuciderea căpitanului Dulgheru. Indiferent de simpatiile politice pe care le avem şi mai ales indiferent de resentimentele sau de propria noastră intoleranţă gândiţi-vă că toată această nebunie a început din cauza greşelii căpitanului Dulgheru care a împuşcat mortal un copil de nouă ani.

Tuturor celor care cred că puterea de la Bucureşti a greşit solicitând anchetarea amănunţită a cazului le propun un test foarte simplu. Imaginaţi-vă că acel copil, desigur nevinovat, era copilul dumneavoastră. Ce aţi fi dorit să facă statul? Să muşamalizeze cazul acoperind greşeala unui om al legii sau aţi fi dorit ca instituţiile statului săfuncţioneze şi să vi sefacă dreptate? Uitaţi etnia

copilului sau ticăloşia părinţilor săi. Reţineţi doar că în România acestui sfârşit de mileniu nu trebuie să se poată ca un copil să fie ucis, chiar şi din greşeală şi nimeni să nu plătească pentru aceasta. Dacă înţelegem corect această idee, putem apoi să deplângem şi drama căpitanului Gheorghe Dulgheru şi a familiei acestuia.

- Am trăit să o văd şi pe-asta... Marius Ionescu nu mă înjură...

Preşedintele aproape radia de fericire.

- A fost suficient să stau puţin de vorbă cu el şi fiara s-a îmblânzit. Toţi vor un singur lucru. Să fie puţin băgaţi în seamă... Să fie un pic căutaţi în coarne. Să le ştii două-trei editoriale... Să le arăţi că-ţi pasă de ei. În fond, ce visează toţi. Exact această poziţie. România este o ţară cu douăzeci şi trei de milioane de potenţiali preşedinţi, dar cu un singur loc... Care mai durează şi patru ani. Îţi dai seama câte frustrări se acumulează.

Directorul Serviciului Român de Informaţii, Sandu Stoicescu, clătină neîncrezător din cap. Nu avea niciun rost să-l contrazică pe Preşedinte, dar era absolut sigur că Marius Ionescu scrisese textul în cauză fiindcă asta credea şi că la prima eroare a Preşedintelui îl va ataca din nou.

- Ce face ministrul de interne? întrebă Preşedintele cu ochii pe editorialul lui Marius Ionescu.

- Am înţeles că demisionează... Şi asta nu-i bine...

- Lasă-l să se ducă. Noroc cu scandalul ăsta că am scăpat de generalii ăia pe care altfel nu-i puteam clinti. Scăpăm şi de ministru, îl punem pe Constantinescu şi am rezolvat-o acolo.

- Domnule Preşedinte... Nu-i bine. Constantinescu are nevoie de minimum şase luni să se lămurească. E un moment foarte prost să-l lăsăm pe ministru să plece. Totuşi are autoritate asupra oamenilor, controlează ministerul ăla care este în criză...

- N-are, dom'ne, nicio autoritate. Nu-l ascultă nimeni. Şi, în fond, ce să-i fac. Îşi dă demisia. Nu-l dă nimeni afară. Oricum, vorbiţi şi la Primăria Capitalei şi la Guvern, sunaţi-l pe primul-ministru, să interzică mitingul celor de la Uniunea Naţională. Cu toate că ar cam trebui să-i lăsăm să-l facă... Fiindcă dacă face Varlaam o singură greşeală îl terminăm şi pe el.

- Eu cred că e mai bine să interzicem mitingul. Mi-e foarte teamă de reacţia celor din Interne şi nu uitaţi mâine avem şi mitingurile revoluţionarilor. Dacă se întâlnesc ies scântei.

- Uite totuşi... Are talent băiatul ăsta. Ebun... Nu-i nici lingău ca Horică, nici şulfă ca Ardeleanu. Slavă Domnului că nu mă mai înjură. Nu ştii cât de uşurat mă simt. Fiindcă efectiv, dimineaţa deschideam ziarul cu frică.

60.

Lui Aurel Negoiţă toţi prietenii şi colegii de servici îi spuneau Struţul, fiindcă era înalt şi avea capul mic pe care trona un nas mare ca un cioc de pasăre. Era taximetrist de douăzeci şi cinci de ani. Ştia Bucureştiul ca în palmă şi spre deosebire de mulţi alţii se pricepea şi la mecanică. Imediat după revoluţie încercase să meargă pe cont propriu, dar după un an jumătate de bine n-a mai funcţionat şi aproape a ajuns în pană de bani. S-a angajat la patron care i-a dat şi o maşină bună şi acum mai face un ciubuc după orele de program când le repară vecinilor de bloc Daciile. În douăzeci şi cinci de ani de meserie văzuse toate nebuniile din lume, dusese cu taxiul politicieni celebri, artişti, fotbalişti, scriitori, femei frumoase... Un cuplu i s-a certat atât de tare în taxi încât a decis acolo să divorţeze, iar altă dată, într-o iarnă din timpul lui Ceauşescu, o nefericită i-a născut în maşină.

Dar cea mai tare scenă o trăise în această seară... I se suiseră în maşină în centru, lângă Piaţa Romană. El, vreo şaizeci de ani, bine îmbrăcat şi foarte bine parfumat şi ea, vreo douăzeci şi cinci de ani, tot bine îmbrăcată. Erau amândoi roşii în obraji, probabil din cauza frigului şi după primele treizeci de secunde au dovedit că erau şi foarte încinşi. Imediat după ce au dat comanda au început să se sărute, să se mângâie, să-şi desfacă hainele unul altuia. A încercat să fie discret şi să nu privească în oglindă, dar intensitatea faptelor de pe bancheta din spate i-a atras inevitabil privirea. La un moment dat a surprins în oglindă privirea ei, când bărbatul avea treabă un pic mai jos. Avea o privire îngrozitor de tristă. Nu jenată, nu supărată, nu indiferentă. Tristă... I-a lăsat în faţa unei vile în Băneasa... Când au coborât din maşină ea gângurea foarte fericită, el i-a dat un bacşiş proporţional cu spectacolul oferit şi gata.

Privirea aceea, însă, îi rămăsese în minte. Afară începuse să plouă, apoi să ningă şi prin perdeaua de zăpadă văzu că cineva îi face semn. Opri şi trei

tineri se urcară în maşină zgribuliţi. Voiau să meargă în Giuleşti. Când se sui pe Podul Grant, unul dintre puşti îi spuse că mai bine îi duce în Militari, la Armata Poporului. Îi auzi şuşotind între ei şi i se păru ceva suspect. Îşi deschise discret staţia ca să poată fi auzit de dispecerat. Ajunse la Armata Poporului, dar şi acolo tinerii îi spuseră că trebuie să intre pe nişte străduţe laterale. Când le ceru numele străzii se bâlbâiră. Undeva la stânga, a doua sau treia la stânga, nu ştiau nici ei exact, fiindcă mergeau într-o vizită. Nu se opriră nici acolo...

Realiză că era ceva necurat şi apăsă butonul de alarmă. Din acel moment era monitorizat de dispecerat şi într-un interval scurt urma să apară în jurul lui alţi taximetrişti şi chiar şi o maşină de intervenţie.

Patronul angajase o firmă de pază cu trei maşini de intervenţie exact pentru situaţii din acestea. Mergea în continuare pe străduţele desfundate şi întunecoase trăgând cu ochiul la cei din spate. Aceştia îi tot dădeau indicaţii anapoda. Zări în oglindă un taximetru şi apoi încă unul. Era în siguranţă...

Îi întrebă pe cei de pe bancheta din spate unde vor să meargă şi dacă au bani să plătească. Unul dintre ei îi răspunse obraznic. Struţul opri maşina şi încercă să coboare. Atunci cel din mijloc îi puse un cuţit la gât şi-i spuse să stea pe loc şi să scoată toţi banii. Struţul încercă să-i calmeze şi începu să se scotocească prin buzunare, să caute prin torpedou...

Uşile maşinii se deschiseră brusc şi puştii de pe margine fură smulşi afară din maşină. Struţul profită de neatenţia celui din mijloc şi îi prinse mâna cu cuţitul până când taximetriştii îl scoaseră şi pe acesta din maşină. Sosiseră cel puţin zece taximetre, o maşină de poliţie şi maşina de intervenţie. În total vreo 15 persoane care îi băteau cu pumnii, cu bulanele şi cu picioarele pe cei trei. Struţul îl ridică pe cel cu cuţitul şi îl lovi până îi dădu sângele pe nas şi pe gură. Apoi îl lăsă să cadă pe jos. Poliţiştii erau cei mai turbaţi. Îi loveau cu bulanele peste ficat, rinichi şi stomac ca să nu lase urme şi-i înjurau.

Struţul îşi aminti de povestea cu Dulgheru şi atunci realiză că cel puţin doi dintre puşti erau ţigani. La un moment dat unul dintre poliţişti le spuse că au sosit două echipe de televiziune. Îi ridicară pe cei trei, le puseră cătuşele, îi înghesuiră în maşini şi plecară cu ei la secţie. În mai puţin de trei minute dispărură şi toate taximetrele. Reporterii obţinură nişte informaţii de la cei câţiva curioşi care ieşiseră din case la acea oră târzie şi în mijlocul ninsorii.

61.

În Piaţa Universităţii, circulaţia era din nou oprită. Pe locul în care în 1989 fusese înălţată baricada era întins un banner alb şi dincolo de el poliţiştii deviau maşinile către strada Batiştei. Dimineaţa era deosebit de frumoasă şi de caldă, surprinzător după ninsoarea puternică din timpul nopţii. Soarele strălucea deasupra Intercontinentalului şi cerul era perfect albastru.

În jurul troiţei ridicate în memoria victimelor din 1989 se aflau oficialităţile momentului, câteva sute de militari, cam tot atâţi revoluţionari, jurnalişti şi cameramani şi nişte reprezentanţi ai corpului diplomatic acreditat la Bucureşti. De jur împrejurul pieţii asistau la ceremonii mai multe sute de bucureşteni pe care vremea frumoasă îi scosese din case.

Primul-ministru îşi aştepta rândul la depunerea de coroane de flori cu gândul la echipa de la Banca Mondială care-l aştepta să se întoarcă şi să reînceapă negocierile. Nu ar fi venit la ceremonie, dar Preşedintele insistase.

La doi kilometri mai sus de locul în care se află, Palatul Victoria era înconjurat de cordoane de jandarmi care aşteptau să apară manifestanţii lui Varlaam. Deşi atât Primăria Capitalei cât şi Ministerul de Interne interziseseră desfăşurarea mitingului, după toate informaţiile Varlaam nu renunţase. În urmă cu cinci minute un aghiotant îl anunţase că în faţa clădirii guvernului se strânseseră cam o mie, o mie cincisute de oameni veniţi mai ales din judeţele limitrofe Bucureştiului, dar Varlaam nu apăruse încă. Un preot rosti o slujbă scurtă care-l luă pe nepregătite pe primul-ministru. Ministrul apărării îi făcu semn din ochi că are pălăria pe cap. Şi-o scoase repede şi-şi făcu cruce o dată cu ceilalţi membri ai cabinetului prezenţi în Piaţă. Demisia ministrului de interne îl deranja foarte tare... Persoana pe care Preşedintele vroia să o desemneze pe acel post i se părea total lipsită de orice pregătire în domeniu şi, după informaţiile pe care le primise din SRI avea şi ceva pete. Preşedintele tocmai îşi depusese coroana de flori, urmau diversele asociaţii ale revoluţionarilor şi apoi era rândul său.

Telefonul mobil îi zbârnâi în buzunar. Îl scoase discret şi încercă să recunoască numărul, dar fără ochelarii de citit nu vedea nici titlurile de pe coperta ziarelor. I se păru nepotrivit să vorbească în acel moment aşa că puse telefonul la loc. Revoluţionarii depuneau unul după altul coroanele de flori, îngenuncheau în faţa troiţei şi apoi se îndepărtau în linişte.

Aghiotantul îi făcu semn că era rândul lui. Ajunse în faţa monumentului, atinse cocarda de pe coroană, îşi făcu cruce şi apoi se aşează în rândul oficialilor.

Imediat ce ajunse lângă Preşedinte, acesta îi şopti că par a fi probleme la Palatul Victoria. Apoi imediat, aghiotantul său îl informă că manifestanţii au rupt lanţuî de jandarmi şi că au intrat în sediul guvernului.

62

- Doamnelor şi domnilor, transmitem în direct de la Palatul Victoria... Trimisul nostru special, Dan Dumitrescu este la faţa locului. Ce se întâmplă acolo Dan?

- Bună ziua, Irina... Bună ziua, tuturor. După cum vedeţi toată piaţa este acoperită de gaze lacrimogene. Aproape nu reuşesc să respir... În urmă cu patruzeci de minute manifestanţii Uniunii Naţionale aflaţi aici pentru a protesta împotriva deciziei guvernului de a-l ancheta pe căpitanul Dulgheru, decizie care a condus după cum ştiţi la sinuciderea ofiţerului, deci manifestanţii reprezentând Uniunea Naţională au rupt barajul format de jandarmi şi au intrat în sediul guvernului. Martorii oculari spun că toată confruntarea a durat mai puţin de cinci minute şi după aceea jandarmii au fost pur şi simplu retraşi din faţa clădirii guvernului lăsând sediul Executivului absolut neapărat. Din câte am aflat, manifestanţii au intrat în clădire, au distrus mai multe încăperi, au fost sparte geamuri şi în câteva camere s-a dat şi foc. Acum cincisprezece minute au apărut unităţi de jandarmi însoţite de unităţi speciale ale Ministerului de Interne şi ale Ministerului Apărării Naţionale care au trecut la alungarea agresorilor. Numărul manifestanţilor din piaţă a crescut de la o mie, o mie cincisute în primele ore ale dimineţii la mai bine de zece mii în acest moment. Militarii au folosit gaze lacrimogene pentru îndepărtarea agresorilor care acum s-au masat înspre pasaj. Un alt moment grav a fost ciocnirea dintre reprezentanţi ai Uniunii Naţionale cu cei ai revoluţionarilor veniţi din Piaţa Universităţii pentru a apăra clădirea guvernului. Irina?

- Dane, există victime?

- Până în acest moment am văzut numai răniţi... Unii destul de grav. Nu am nicio informaţie despre pierderi de vieţi omeneşti.

- În acest moment ce se întâmplă la guvern?

- Clădirea guvernului este sub controlul forţelor de ordine şi unităţi de pompieri încearcă să stingă incendiile din interior. Întreaga piaţă este practic controlată de poliţie, dar manifestanţii nu au părăsit zona. Stau masaţi lângă pasajul Titulescu şi în spatele muzeului Antipa. De asemenea au fost evacuaţi din piaţă şi revoluţionarii veniţi în sprijinul guvernului.

- Spune-mi, Dan... Senatorul Theodor Varlaam este cu oamenii lui?

- Da. Acesta a încercat, fără succes se pare, să împiedice intrarea oamenilor în sediul guvernului şi acum mai multe minute a negociat cu şeful de dispozitiv, colonelul Guţu, încetarea confruntărilor.

- Mulţumesc, Dan... Vom reveni în Piaţa Victoriei. Avem acum legătura cu Palatul Cotroceni de unde ne transmite Raluca Nistor. Raluca...

- Bună ziua, Irina... La Palatul Cotroceni are loc în acest moment o reuniune a cabinetului. Este prezent Preşedintele României, este prezent primul-ministru, sunt de asemenea de faţă liderii principalelor partide parlamentare. Acum câteva minute a sosit şi domnul Radu Rădulescu, preşedintele principalului partid de opoziţie. Este de asemenea prezent şi ministrul de interne care şi-a prezentat ieri demisia.

- Care este scopul acestei întâlniri?

- După toate aparenţele în această dimineaţă forţele de ordine din faţa Palatului Victoria au avut o atitudine cel puţin ciudată. Surse din interiorul Palatului Cotroceni vorbesc despre părăsirea nejustificată a perimetrului şi favorizarea atacului. Pe de altă parte, ofiţerii din Ministerul de Interne spun că atacul celor din Uniunea Naţională a fost extrem de puternic şi neaşteptat. Oricum, unul dintre ofiţerii cu care am avut ocazia să vorbesc azi dimineaţă şi care a dorit să-şi păstreze anonimatul a spus că sinuciderea căpitanului Dulgheru, demisia ministrului de interne şi anchetarea chestorului Movilă şi a altor opt ofiţeri superiori a indus un sentiment de neîncredere în interiorul aparatului Ministerului de Interne. Revenind la întrunirea de la Cotroceni este de aşteptat ca la finalul ei să fie adoptat un document semnat de toate partidele parlamentare care să condamne atacul asupra sediului guvernului. Există posibilitatea demarării unei proceduri de ridicare a imunităţii parlamentare a lui Theodor Varlaam şi altor parlamentari ai Uniunii Naţionale. Irina...

- Mulţumesc, Raluca. Acum, în pragul sărbătorilor de iarnă, România este din nou zguduită de conflicte sociale. Escaladarea tensiunilor interetnice, nerezolvarea cazului Spada şi declaraţiile ultranaţionaliste ale lui Theodor Varlaam au dus la o explozie de violenţă cu urmări extrem de greu de cuantificat. Pentru a vedea cum va influenţa acest moment evoluţia ulterioară a României, l-am invitat în studioul nostru pe cunoscutul analist politic Sergiu Enescu. Bună ziua... Ce urmări credeţi că va avea acest moment?

- Bună ziua... Înainte de a intra în emisie am vorbit cu un cunoscut de-al meu, jurnalist francez acredidat la Bruxelles. L-am întrebat cum se vede de la ei această nouă problemă românească. Aşa... Trebuie să recunosc că răspunsul lui m-a liniştit. Mi-a zis... Aşa. Oriunde în lume au loc explozii de violenţă. Oriunde în lume sunt grupări care atacă ordinea statului de drept. Dacă statul le face faţă respectând principiile democratice, atunci nu este nicio problemă. Nişte manifestanţi au atacat sediul guvernului, au pus foc şi au spart geamurile... Aşa... Poliţia a intervenit şi i-a gonit. Nimic mai mult... Oamenii politici din Occident aşa o să vadă aceste evenimente.

- Credeţi că este posibil ca jandarmii care trebuiau să apere guvernul să se fi retras tocmai pentru a permite oamenilor lui Varlaam să...

- Doamnă Irina Lefter... Guvernul României a făcut unul dintre cele mai bune lucruri din istoria sa când a decis anchetarea şi apoi sancţionarea celor vinovaţi de moartea copilului acela. Restul nu mai contează. E posibil ca militarii să fi fost timoraţi de fermitatea guvernului... Aşa. Ce trebuie făcut acum nu este încă o sancţiune la Interne că rămânem fără poliţie. Trebuie terminat Varlaam. Implicarea sa este cea care trebuie sancţionată nu şovăiala unor jandarmi de optşpe ani.

- Totuşi... Reporterul nostru spune că Theodor Varlaam a încercat să-i oprească pe manifestanţi să intre în Palat.

- Trebuia să nu-i aducă acolo... Mitingul era ilegal şi el a persistat în ilegalitate. Aşa... Trebuie pedepsit. Şi el şi partidul lui.

- Dar nu există riscul ca Varlaam să devină prea popular?

- Toată clasa politică trebuie să se unească şi să ne scape de acest pericol. Aşa... Acum este momentul. Orice ezitare în acest moment este de neiertat. Varlaam trebuie să dispară din viaţa noastră politică.

63.

- Bună seara, oameni buni... Ediţia specială din această seară este dedicată ultimelor evenimente care au zguduit România. Ieri, pe 21 decembrie, în timp ce în Piaţa Universităţii, Preşedintele României, primul-ministru şi mai mulţi membri ai cabinetului depuneau coroane de flori în memoria victimelor revoluţiei, peste cinci mii de manifestanţi au atacat şi ocupat pentru aproximativ treizeci de minute Palatul Victoria, sediul guvernului. Ulterior forţele de ordine au eliberat palatul. Au fost operate mai multe arestări. Un comunicat dat publicităţii de toate partidele politice parlamentare, mai puţin Uniunea Naţională, condamnă această acţiune, deplânge violenţa şi cere luarea tuturor măsurilor pentru pedepsirea celor vinovaţi. Un alt comunicat redactat de Preşedinţia României cere tuturor partidelor parlamentare şi forţelor politice responsabile să se unească împotriva pericolului reprezentat de extremism şi de intoleranţă. Parchetul a demarat ancheta privind ocuparea Palatului de către manifestanţi. Conform tuturor datelor pe care le avem aceştia erau în majoritate membri sau simpatizanţi ai partidului Uniunea Naţională, partid condus de Theodor Varlaam. Acesta, deşi prezent în piaţă, a încercat fără succes să-i oprească pe manifestanţi să intre în sediul guvernului şi tot el a negociat încetarea ostilităţilor şi eliberarea pieţei. O comisie parlamentară va verifica implicarea lui Theodor Varlaam şi a altor parlamentari ai Uniunii Naţionale în incidentele din 21 decembrie. Azi dimineaţă un grup de cincisprezece generali în rezervă au dat publicităţii un comunicat în care acuză în termeni foarte duri citez „batjocura la care este supusă sistematic uniforma militară”. Aceşti ofiţeri consideră de netolerat modul în care oameni în uniformă, care-şi fac datoria şi care respectă ordinele primite sunt, citez „călcaţi în picioare” fie din cine ştie ce motivaţii politicianiste, fie ca urmare a unor ordine externe. „Armata, se mai spune în continuarea comunicatului, este cea care a făurit de fapt România modernă, iar oamenii în uniformă sunt cei care au păstrat acestei ţări şi graniţele şi demnitatea. Este ruşinos modul în care actuala putere încearcă să obţină graţiile unui occident nepăsător sacrificându-şi ofiţerii... Aşa cum spuneam, acest comunicat este semnat de cincisprezece generali în rezervă. Pentru a discuta această problemă i-am invitat în studio pe domnul general în rezervă Emanoil Dumbravă, fost şef al Statului Major General, pe domnul Titus Romoşan, secretar de stat în Ministerul

Apărării Naţionale şi pe binecunoscutul jurnalist Marius Ionescu. Bună seara domnilor... Domnule general Dumbravă... De ce aţi dat acest comunicat?

- Bună seara, domnilor... Bună seara domnule Preda. Vreau să vă spun că deşii nu sunt un mare admirator al emisiunilor dumneavoastră, întotdeauna v-am admirat curajul. Şi. un militar de carieră ştie exact cât de mult valorează curajul pentru un bărbat. Comunicatul este produsul unui timp îndelungat de meditaţie la marile probleme ale societăţii româneşti. Vreau să vă spun că pe lângă cei cincisprezece semnatari mai sunt alte câteva sute de ofiţeri, în marea lor majoritate activi, cu care am stat de vorbă în ultima perioadă şi acest act repezintă, într-un fel rezultatul acestor convorbiri. Armata este, după cum bine ştiţi, cea mai apreciată instituţie a statului român. Se află aproape la paritate cu biserica. Dacă ne uităm la istoria noastră, vom vedea că doar aceste instituţii au fost mereu un sprijin real al poporului. Aceste instituţii au asigurat supravieţuirea noastră ca naţie şi ca ţară. Ori, constatăm, în ultima vreme o continuă degradare a condiţiilor militarilor, dar, mai rău, o degradare a modului în care clasa politică se raportează la militarii de carieră. Reţineţi că nu vorbim doar de armată... Vorbim de ofiţeri şi de uniformă. Recentul caz Dulgheru este, din punctul nostru de vedere, picătura care a umplut paharul. Iar răbufnirea populară de ieri este o dovadă a ataşamentului populaţiei faţă de valorile reale ale românismului. Oamenii nu au ieşit în stradă nici pentru salarii, nici pentru pensii mai mari, nici pentru mâncare. Au ieşit în stradă fiindcă drama căpitanului Dulgheru i-a afectat. Ce nu se înţelege în toată această dezbatere contemporană de sorginte occidentală este că principiul de bază al funcţionării unei structuri militare este respectarea ordinului. Iar ofiţerul, soldatul, omul în uniformă trebuie să respecte ordinul. Dacă acest principiu nu funcţionează, nu mai există armată. Ori Dulgheru nu a făcut decât să respecte ordinele primite.

- Domnule general... Nimeni nu i-a dat ordin să omoare un copil...

- Domnule Ionescu. V-am citit editorialul de ieri parcă... Este corect... Judecând din punctul de vedere al unui civil...

- Sunt doar un civil amărât, ce să fac...

- Dulgheru nu era civil, aşa încât ar fi trebuit să judecaţi din punctul de vedere al unui om care toată viaţa lui a ascultat ordine. Lui Dulgheru i s-a dat ordin să-l prindă pe acel ţigan.

- Hai să-i spunem infractor...

- De ce? Doar e ţigan... Doar fiindcă e ţigan se face şi atâta zarvă. Fiindcă dacă victima era copil de român nimeni nu se agita. Uniunea Europeană apără minorităţile din România. De majoritate nu-i pasă. Deci... Lui Dulgheru i s-a dat ordin să-l prindă pe acel ţigan care vindea droguri şi care avea la activ mai multe crime. L-a găsit ascuns într-o nişă în zid. S-a aplecat să-i pună cătuşele şi atunci de afară s-au auzit rafale de arme şi Dulgheru a fost anunţat în cască de unul dintre subalterni că sunt atacaţi de mai mulţi oameni înarmaţi, i-a trimis afară pe cei doi subofiţeri care mai erau cu el şi a crezut că a rămas singur în încăpere cu infractorul respectiv. În acele secunde a auzit paşi în spate, nu dinspre uşă, de unde ar fi putu veni chiar şi colegii lui, ci dinspre nişa de unde-l scosese pe infractor. S-a întors şi a tras, reţineţi, la genunchi... N-avea de unde să ştie că în spatele său era un copil şi că ce este genunchi pentru un om normal este abdomen pentru un copil. Acesta este cazul Dulgheru. Clar şi simplu...

- Dacă era aşa de simplu, de ce opt ofiţeri superiori din Ministerul de Interne în frunte cu chestorul Movilă au mistificat raportul?

- Fiindcă ştiau ce va urma. Şi au încercat să-şi salveze colegul. Aşa cum ar face orice ofiţer. Ştiţi de ce... Fiindcă ofiţerii sunt animaţi de un concept din ce în ce mai străin în societatea românească: onoare.

- Domnule general, oi fi eu un civil neonorabil, dar vreau să vă spun că, deşii îmi pare rău de familia căpitanului Dulgheru, nu cred că România trebuie să devină o ţară în care un om fie el şi onorabil să poată omorî pe cine vrea şi apoi să se ascundă în spatele ideii de ordin sau a ideii de uniformă. Nu suntem în război, nu este stare de necesitate şi nu cred că uniforma trebuie să fie ceva superior hainei mele de civil. Ştiţi de ce? Fiindcă eu hrănesc această uniformă. Şi pe cea cu multe stele mari ca a dumneavoastră şi pe aia de soldat prost. Eu plătesc taxele, şi impozitele, şi dările pentru dumneavoastră. Eu am un buget mai mic la sănătate ca să aveţi dumneavoastră un buget mai solid la apărare şi tot eu stau pe margine şi mă uit ca prostul cum oamenii în uniformă calcă legea, îşi construiesc vile ameţitoare şi îmi sfidează mie sărăcia şi îmi sfidează mie buna-credinţă. Domnule general... România este un stat civil. În care civilul umil şi mic şi neimportant trebuie să fie păzit de armată, de poliţie, de jandarmi, de pompieri. Nu să fie condus de aceştia.

- Domnule Ionescu, nu ştiu dacă sunteţi naiv sau doar priceput în a răsuci cuvintele. Din toată expunerea dumneavoastră vreau să vă contrazic doar într-un punct. Aţi spus că România nu este în război. Vă înşelaţi... România este în război. Mai mult... În 1989 România a pierdut un război. Am ieşit noi în stradă şi am cântat diverse catrene, dar în 1989 blocul militar din care făcea parte România a fost învins. Iar învingătorii, cei spre care ne îndreptăm noi astăzi, ne tratează în continuare ca pe o naţiune învinsă. Eu nu spun că Ceauşescu a fost bun sau rău... Eu spun că în 1989 România a pierdut un război. Iar acum, în această pace aparentă, noi încercăm să ne repoziţionăm. Să ne ocupăm un loc pe care înainte de 1989 l-am avut. De asemenea, nu spun că acel loc era bun sau rău. În fiecare zi, în România se produc diverse acte, ale diverselor forţe interesate care subminează interesele naţionale ale acestei ţări. Şi singurii care stau în faţa acestor acte sunt oamenii în uniformă...

- Domnule Preda... Daţi-mi vă rog voie să intervin şi eu.

- Vă rog, domnule secretar de stat...

- Domnule general... Ştiu cine sunteţi, ştiu ce studii aveţi şi ştiu ce ar trebui să ştiţi. De aceea sincer vă spun, nu înţeleg ce urmăriţi. În contextul în care avem ciocniri între forţele de ordine şi manifestanţi, în care este ocupat prin forţă sediul guvernului, în care sunt raportate mai multe incidente în ţară, este absolut o inconştienţă să vorbiţi despre un război pe care cine ştie ce puteri oculte îl poartă împotriva României. Domnule general, România nu este în război cu nimeni. Poate am putea vorbi, dacă nu ar fi prea exagerat, de un război cu sărăcia, cu înapoierea economică... Poate, dar alt război nu există...

- Domnule secretar de stat... Nu ştiu câtă istorie ştiţi dumneavoastră. Parcă sunteţi jurist de meserie, ar trebui să ştiţi ceva istorie... Dar ţineţi minte care a fost prima măsură luată de ruşi în 1945, după ce şi-au impus guvernul comunist. Distrugerea armatei... Închiderea şi executarea generalilor şi apoi şi a altor ofiţeri superiori. Uciderea lui Angelescu, Korne, Macici, a fraţilor Pălăngianu... Păstrând proporţiile, ce face NATO acum? Ne impune reducerea forţelor militare, ne impune închiderea industriei de armament, ne impune alte metode de antrenament... Câţi ofiţeri şi subofiţeri aţi dat afară anul acesta? Pe motiv de restructurare... Suntem doar o ţară învinsă domnule secretar de stat... Şi probabil că nici nu avem suficiente opţiuni, dar cred că staţi prea în genunchi în faţa celor de afară.

- Domnule general... NATO este singura noastră şansă de securitate. Iar Europa este familia noastră. Noi ar fi trebuit să fim aici de acum 55 de ani, dar accidentul istoric de care aţi pomenit ne-a deturnat. Cum puteţi compara apartenenţa noastră la NATO cu ocupaţia sovietică?

- Domnule general... Înţeleg că acest comunicat anunţă şi înfiinţarea unei structuri pe care dumneavoastră o numiţi Asociaţia Sfîntul Gheorghe... Care este scopul acestei asociaţii?

- Domnule Preda... Sfântu' Gheorghe a fost şi este sfântul ce patronează armata română. Biblic vorbind, el este cel care a ucis balaurul, ori rolul oricărei armate este să ucidă balaurul care îi ameninţă patria şi poporul. Scopul nostru este acela de a face politică în locul armatei care nu are voie să facă politică şi e bine că nu are voie. Suntem generali în retragere, dar avem alături de noi şi sociologi, politologi, jurişti. Această organizaţie va monitoriza modul în care politicul se interferează cu destinele armatei şi ale oamenilor în uniformă.

- Şi după ce monitorizaţi ce faceţi?

- Nimic, domnule Ionescu... Nimic spectaculos. Aducem la cunoştinţa opiniei publice şi provocăm dezbateri...

- Doar atât, domnule general? Nu ştiu de ce, dar auzindu-vă simt aşa discret pe şira spinării nişte fiori reci care-mi sună a istoria recentă din America de Sud... Sau din Turcia, unde la trei ani odată armata mai dă o lovitură de stat, mai împuşcă nişte nemernici de jurnalişti care nu-şi văd de treabă şi apoi se retrage...

- Şi rău le-o fi turcilor... Din cea mai amărâtă ţară europeană au ajuns să fie lider regional în Balcani şi să aibă una din primele cinci armate ale lumii.

- Domnule general... Românii nu sunt turci. De fapt, dacă e să ne amintim de istoria la care faceţi referire au cam luptat cu turcii vreo cinci secole...

- Domnule Ionescu... Nu vă jucaţi cu vorbele. Sunteţi un om onest, dar uneori nu vedeţi adevărul în ansamblu... Această putere face cu armata ce a făcut şi cu istoria noastră prin manualele alternative în care copiii noştri află că Ştefan era mai mult amant decât domnitor, că Vlad Ţepeş a fost un soi de descreierat şi că Mihai Viteazu' a fost un aventurier de doi bani. Ştiu... Poate adevărul e pe la mijloc, dar nu se poate să-i iei unei naţiuni tot. Îi iei independenţa economică, îi iei independenţa politică, îi iei posibilitatea de a se apăra... Lasă-i măcar legendele... Armata României este doar o legendă acum...

Este acea poveste despre vremuri eroice în care şi noi contam şi în care ne hotărâm singuri destinul prin forţa braţelor şi prin curajul celor din linia întâi.

- Domnule general... Sunteţi sigur că românii asta vor? Eu unul mă îndoiesc.

- Ştiţi câţi români ar dori un guvern militar?

- Sincer nu...

- Ia spuneţi-i, domnule secretar de stat... Hai, domnule secretar de stat, că ştiţi exact la ce mă refer.

- La ce se referă, domnule Romoşanu?

- Domnule Preda, este vorba de un studiu foarte amplu făcut de Ministerul Apărării Naţionale, dar care este de uz intern.

- Domnule secretar de stat, dacă nu-l puteţi spune, eu pot... Am chiar aici datele... la întrebarea dacă aţi dori un guvern militar au răspuns nu 38%, 22% nu au răspuns sau nu ştiu, iar 40% au răspuns da. Din cei 40% care au răspuns da la întrebarea de ce doriţi un guvern militar 80% au răspuns pentru a face ordine în ţară. Şi sondajul a fost realizat înainte de aceste tulburări... Vedeţi, domnule Ionescu... S-ar putea să nu ştiţi exact ce vor românii.

- Domnule general... Ca să înţeleg până la capăt... Şi dacă voinţa populară este asta, dacă poporul asta cere, dumneavoastră şi organizaţia dumneavoastră sunteţi pregătiţi de o lovitură militară de stat?

- Domnule Ionescu, noi suntem pregătiţi ca la un moment dat să ajutăm puterea, oricare ar fi ea, să înţeleagă care este exact rostul armatei în societatea românească.

64.

- Bună seara la o nouă ediţie a emisiunii „În direct cu Horia Ivan”. În seara aceasta o ediţie extraordinară dedicată evenimentelor din faţa Palatului Victoria... Îl am alături de mine pe protagonistul acelui moment, Preşedintele Uniunii Naţionale, domnul Theodor Varlaam. Bună seara, domnule Varlaam... De ce n-aţi rămas în Palatul Victoria pe care l-au cucerit oamenii dumneavoastră?

- Bună seara, domnule Ivan... Vreau să se înţeleagă foarte bine că eu sunt un democrat convins şi că vreau să iau puterea pentru binele acestei ţări şi pentru binele acestui popor necăjit, dar numai prin vot. Eu nu dau lovituri de

stat şi nu asmut români împotriva românilor... Ce s-a întâmplat în piaţă a fost o provocare de ultimă speţă făcută de actuala putere pentru a scăpa de un adversar politic incomod. Nu oamenii mei au intrat în sediul guvernului şi după cum ştiţi eu m-am opus intrării în palat. Eu doar am făcut o manifestaţie în memoria căpitanului Dulgheru asasinat mişeleşte de actuala putere, am avut-o alături de mine pe doamna Melania Dulgheru şi doar am vrut să atragem atenţia guvernului că nu aşa trebuie să te comporţi cu un erou, cu un om care-şi riscă viaţa pentru ca străzile noastre să fie mai curate şi mai sigure. Ar trebui să vă întrebaţi de ce jandarmii au părăsit aşa repede locul din faţa guvernului şi de ce nimeni nu a intervenit când elemente turbulente infiltrate între manifestanţii oneşti ai Uniunii Naţionale au atacat sediul guvernului României. Domnule Horia Ivan, eu sunt un om de cultură, un om paşnic... Eu nu pot tolera devastările, şi incendiile, şi distrugerile... Eu nu pot tolera confruntările fratricide. Nu eu trebuie să dau răspunsuri... Poate ar trebui să ne explice domnul Preşedinte ce căuta consilierul său pe probleme de securitate într-un restaurant acum cinci zile cu unul dintre cei care au intrat primii în sediul guvernului. Eu am surse sigure, eu nu mă joc...

- Domnule preşedinte... Totuşi astăzi mai mulţi şefi de filiale ai partidului dumneavoastră v-au condamnat într-un comunicat de presă şi au considerat că prezenţa dumneavoastră în Piaţa Victoriei dăunează imaginii partidului...

- Cine m-a contestat...? Nişte nimeni, nişte guguştiuci analfabeţi care până acum două zile mi-au mâncat din palmă... Dacă-i întrebi cum îi cheamă nu ştiu să-şi termine numele şi încurcă ideea de prenume cu aia de pronume. Dar eu vă spun... Aici este o lucrătură murdară a puterii. Puterea a organizat toată povestea din piaţă, ea şi-a retras jandarmii, golanii care au intrat în sediu erau conduşi de oamenii consilierului de securitate al Preşedintelui şi tot ea a scris şi comunicatul... De unde ştiu? Băieţii ăia care-l semnează, când îşi luau banii de la partid puneau un x că nu ştiau cu scrisul... Cum să scrie ăia comunicate de o pagină? Le-ar lua o viaţă. Ar munci trei generaţii ca familiile acelea de artizani chinezi care sculptează bobul de orez.

- Domnule Preşedinte, dar totuşi dumneavoastră i-aţi pus pe liste pe aceşti oameni...

- Şi vedeţi cum se poartă cu mine? Eu i-am făcut oameni, eu le-am arătat încrederea mea şi acum mă înjunghie pe la spate... Dar mie mi se aplică

perfect vorba lui Kogălniceanu de la moartea lui Cuza „Nu greşelile l-au răsturnat, ci faptele lui cele mari”. Dar nu vă lăsaţi înşelaţi... Uniunea Naţională nu stă în câţiva profitori care au primit arginţii trădării... Tot noi vom birui şi atunci vom vedea cine pe cine judecă...

- Domnule Preşedinte... Afirmaţi că oameni din anturajul Preşedintelui au organizat atacul asupra Guvernului? Aveţi dovezi care să susţină aceste afirmaţii?

- Cum, domnule Ivan, dar cuvântul unui senator al României nu ajunge? Credeţi că eu vorbesc aşa ca în piaţă ca unii dintre colegii dumneavoastră de breaslă care-şi imaginează că numai scriind câteva vorbe pe hârtie sunt brusc jurnalişti. Eu sunt jurnalist adevărat, domnule Ivan. Am făcut presă grea în timpul lui Ceauşescu... Presă de investigaţii. Evident că am dovezi. V-am zis... Unul dintre cei care au atacat clădirea guvernului a luat masa cu câteva zile înainte cu consilierul pe probleme de securitate al Preşedintelui într-un restaurant de lux. Şi acolo au făcut planul acţiunii... Cum vă explicaţi că nu era niciun ministru în guvern? Simplu... Fiindcă ştiau că va fi atacată clădirea. Şi mai ales de ce-au plecat jandarmii? Mie mi-au povestit oamenii mei... Dintr-o dată jandarmii s-au întors cu spatele şi au plecat. Şi n-a mai apărut nimeni decât după ce au pornit incendiile în guvern.

- De ce n-aţi intrat după oameni să-i scoateţi din clădire?

- Ei... Asta mai trebuia... Să vină să mă aresteze în clădirea guvernului. Să mă facă incendiator şef... Este o piesă celebră a lui Max Frisch... Biederman şi incendiatorii. Asta mai trebuia. Să mă scoată cu cătuşe la mână. Probabil că Preşedintele a vrut să-şi facă un cadou de Crăciun, dar nu i-a ieşit. Domnule Ivan... Lupta politică din România a depăşit orice limită... Băieţii ăştia care sunt la putere ar face orice să nu plece de acolo. Război civil, genocid, orice ar face...

- Avem un telefon interesant... Este consilierul pe probleme de securitate al Preşedintelui... Bună seara... Domnul Preşedinte Theodor Varlaam tocmai a afirmat că dumneavoastră aţi coordonat atacul asupra clădirii guvernului...

- Domnule Ivan... Nu prea am chef de dialog, nici cu dumneavoastră, nici cu domnul Varlaam. Dacă nu ar fi situaţia aceasta în ţară nu v-aş fi dat telefon, dar e mai bine s-o reglăm de acum...

- Auzi, măi puştiule... Vezi cum vorbeşti că nu suntem de acelaşi calibru... Mai citeşte o carte, mai scrie şi tu două rânduri şi după aia vino cu tipul ăsta de atitudine...

- Domnule Ivan... Varlaam a afirmat că acum cinci zile eram într-un restaurant de lux din Bucureşti şi pregăteam nu ştiu ce atac cu nu ştiu ce individ...

- Da... Este exact şi vroiam să vă întreb...

- Eu sunt plecat în Statele Unite de 11 zile şi mă aflu şi în prezent tot acolo. Dovadă este paşaportul meu de serviciu şi dovadă sunt întâlnirile pe care le-am avut cu diverse personalităţi din Washington şi New York. Orice jurnalist poate lua legătura cu ambasada României din SUA şi poate afla date despre programul meu. De altfel, exact acum cinci zile am ţinut o conferinţă la Universitatea Columbia. Când mă întorc în ţară vă voi aduce programul manifestării şi consideraţiile apărute într-un buletin al conferinţei după discursul meu. Deci... Nu am fost în ţară, nu m-am întâlnit cu nimeni şi nu am pregătit nimic. Ce a afirmat Varlaam este o minciună cu care vrea să-şi acopere actul absolut incalificabil de a ataca o instituţie a statului de drept. Atât... Bună seara.

- Ce tupeu are băieţelul ăsta... Crede că nu ştiu cine e el. A fost turnătorul facultăţii de mecanică din Braşov, apoi după revoluţie l-a infiltrat SRI-ul pe lângă Preşedinte. Ăsta ca fraierul l-a trimis în America la studii. Acolo s-a înhăitat cu tot soiul de golani şi a ţinut-o numai în orgii de l-a părăsit nevasta acasă. Şi acum e plecat acolo să dea raportul despre cum o să scape el de Varlaam. Nu scapi aşa uşor de mine. Sunt o nucă prea tare pentru tine...

- Domnule Varlaam... Afirmaţiile consilierului de securitate contrazic scenariul dumneavoastră...

- Ce contrazic? N-or fi fost cinci or fi fost cinsprezece zile... Ce contează? Contează că el a organizat totul şi acum actuala putere vrea să mă scoată pe mine vinovat. Că actuala putere îşi determină ofiţerii să se sinucidă, că actuala putere vinde ţara pe doi bani, că actuala putere face numai ce-i dictează străinii, că românii au ajuns să nu mai aibă loc la ei în ţară... Asta e, sunt lucrurile care contează, nu câte zile sunt de nu ştiu când. Eu sunt scriitor, nu sunt un om exact. Nu mă ocup cu cifre. Eu am spus adevărul... Şi de asta sunt hăituit, de asta îmi înscenează tot soiul de mizerii.

- Domnule preşedinte Varlaam, mai avem un telefon... Bună seara...

- Bună seara.

- Cu cine avem onoarea...

- Domnule Ivan, nu vă pot da numele. O să înţelegeţi imediat de ce... Însă vreau să clarific un aspect. Domnul Varlaam, pe care eu personal îl stimez şi despre care am crezut şi poate mai cred că este singura şansă pentru România, greşeşte în cazul atacului asupra guvernului. Poate este dezinformat... Nu ştiu... Dar ce vreau să spun este că după cazul Dulgheru niciun ofiţer de poliţie sau de jandarmi nu va mai autoriza folosirea forţei. Fiindcă le este frică... Ce s-a întâmplat la Palatul Victoria? Primele trei sau patru rânduri de manifestanţi erau înarmate cu bâte şi cu răngi. La un moment dat s-au năpustit asupra jandarmilor care i-au respins cu scuturile. A fost al doilea asalt şi apoi al treilea al manifestanţilor. Atacurile au fost foarte dure şi s-au purtat la intervale foarte scurte de timp. La un moment dat dispozitivul jandarmilor a cedat în trei locuri, câţiva jandarmi au fost chiar serios răniţi... Ofiţerul care comanda dispozitivul avea două variante. Să ordone folosirea gazelor lacrimogene şi a altor tipuri de armament aflat în dotare sau să-şi retragă trupa. Folosirea gazelor lacrimogene a mai generat o problemă în urmă cu ani la una dintre mineriade. Doar cu scuturile şi bastoanele, jandarmii nu mai puteau face faţă. De aceea au fost retraşi... După intrarea în palat, utilizarea gazelor şi chiar scoaterea unor trupe cu armament superior a devenit justificată. Domnule Ivan, domnule Varlaam... Nimeni nu este dispus să-şi rişte pielea ca să apere o putere care apoi nu-i apără. În fond, ce-i pasă jandarmului că intră manifestanţii în guvern? El mănâncă aceeaşi ciorbă proastă la prânz, doarme la fel de în frig şi după ce-şi termină armata, Dumnezeu cu mila... Nu-i pasă... Şi dacă nu-i pasă de ce să-şi pună pielea în saramură ?

65.

Ioana Vodă era ceea ce se putea numi o femeie frumoasă şi deşteaptă.

Aflase că este frumoasă la optsprezece ani când, decisă să plece de acasă din oraşul transilvănean unde nu părea să aibă niciun viitor, convinsese un inginer de succes cu destui bani şi cu destulă influenţă să-şi părăsească nevasta şi cei doi copii şi să vină cu ea la Bucureşti.

Aflase că este şi deşteaptă după ce termină în fruntea listei a două facultăţi complet diferite, informatică şi drept, după ce-şi luase masteratul în ştiinţe politice şi se înscrisese la un doctorat în comunicare.

Combinarea celor două date genetice a adus-o la doisprezece ani după venirea în Bucureşti în poziţia de consilieră şi amantă a primului-ministru.

Trecuse ceva timp de când se angajase ca operator de computer la un cotidian central. Se încurcase cu redactorul şef adjunct de acolo, apoi cu patronul ziarului, cu secretarul general adjunct al unui partid care se pregătea să ajungă la guvernare, cu un secretar de stat din cadrul aparatului primului-ministru, cu un mare mogul al presei româneşti, cu ministrul justiţiei şi, în final, cu actualul premier. Traseul fusese parcurs cu o discreţie maximă, fără niciun fel de expunere inutilă astfel încât, indiferent de notorietatea partenerilor ei, nimic nu apăruse în presă.

Evident exista un partener oficial, un băieţel drăguţ şi naiv, cu solide studii academice pe care-l campase într-o funcţie onorifică şi bine plătită dintr-o bancă privată. Relaţia cu premierul începuse greu din cauza nevestei îngrozitor de suspicioase, dar şi din cauza rapidităţii cu care premierul era obişnuit să tranşeze problemele cu colaboratoarele sale.

Ioana Vodă nu dorea să fie amantă, dorea să fie consilier... Şi nu dorea să rămână consilier, ci dorea o reală ascensiune în administraţie, eventual în diplomaţie.

Provenită dintr-o familei modestă, cu părinţi ajunşi intelectuali pe puncte şi jenaţi în actualul context social de această realitate, Ioana Vodă învăţase că se poate baza doar pe ea şi că nu există limite în atingerea scopurilor propuse. Cu atât mai mare a fost disperarea ei când a aflat că primul-ministru urma să fie demis de Preşedinte. Sursa era absolut sigură, un prieten bun din SPP, iar orele şefului ei erau numărate. Încercase să-l sune, dar şefa de cabinet cu care se avea, cum se putea altfel decât bine, îi spusese că premierul era în continuare în negocieri cu cei de la Bancă, încercase să afle cine urma să fie noul prim-ministru, dar amicul din SPP nu avea încă toate datele. Poate totuşi va putea să-şi conserve poziţia ... Răspunse la telefon sperând să fie premierul. Era cel din SPP care-i dădu numele noului şef al Executivului. Închise telefonul gândindu-se că e nedrept ce i se întâmplă.

Era, evident, cea mai proastă variantă posibilă.

66.

Primul-ministru ajunse la întâlnirea cu Preşedintele cu o întârziere de mai bine de jumătate de oră. Aflase de la Ioana Vodă ce i se pregătea şi avusese nevoie de timp să se calmeze. Era în funcţie de aproape un an, dar încă nu se obişnuise cu politica şi nici cu criteriile şi valorile acesteia.

Preşedintele nu păru deloc afectat de întârziere, îl pofti să ia loc în fotoliu şi se aşeză pe un taburet fără spătar în faţa lui.

- Domnule prim-ministru, trebuie să recunosc că mă aflu în cel mai greu moment al carierei mele de politician. Nu am ce să vă reproşez, aţi fost fără doar şi poate cel mai bun premier pe care l-a avut România... Raţiuni de stat pe care vi le voi explica mă determină să provoc căderea guvernului pe care-l conduceţi. Ce se întâmplă... În ultimele zece zile mişcările lui Varlaam au început să capete o susţinere tot mai pronunţată în interiorul armatei. Sinuciderea lui Dulgheru a mărit tensiunea, iar senzaţia de nesupunere a structurilor militare a crescut după incidentul de la Palatul Victoria. Practic acolo am avut un non-combat generat de fracturile în lanţul de comandă din Ministerul de Interne, demisia ministrului, suspendarea a opt generali şi chestori, anchetarea chestorului de poliţie Movilă. Am primit rapoarte care confirmă legăturile dintre anumiţi şefi ai organizaţiilor lui Varlaam, cu ofiţeri activi de informaţii şi cu ofiţeri superiori din anumite garnizoane militare. În mai multe judeţe, s-au constituit nişte celule de criză ale acestora la umbra Asociaţiei Sfântu Gheorghe... Ştiţi despre ce este vorba?

- Sincer, nu...

- Structura aceea de informaţii făcută de generalul Dumbravă care visează o România după model turcesc cu armata factor regulator al societăţii şi cu el în fruntea armatei. Un nebun inofensiv, până la urmă, dar care vorbeşte bine şi care poate face foarte mult rău. La toate acestea se adaugă diverse mesaje primite din Franţa, Germania, Statele Unite care ne solicită moderaţie şi mai mult decât orice stabilitate. Or singura soluţie pentru acest factor este un guvern de uniune naţională. Ca acest guvern să fie ce trebuie, prezenţa lui Radu Rădulescu şi a partidului său este imperativ necesară. Iar el nu acceptă să intre în acest guvern decât dacă este el prim-ministru. Oricum, în faţa acestei evoluţii neprevăzute, eu am două propuneri pentru

dumneavoastră. Puteţi fi viceprim-ministru al guvernului, coordonatorul întregului program economic, sau puteţi fi consilierul meu, consilier prezidenţial pe probleme de economie... Pentru a nu se crea impresia că dumneavoastră aţi fost pedepsit... Am vorbit şi cu Rădulescu să vă mulţumească pentru efort şi să laude prestaţia dumneavoastră în funcţie... De asemenea...

- Domnule Preşedinte... Când aţi decis înlocuirea mea?
- Imediat după atacul lui Varlaam...
- Acum două zile... Iertaţi-mă, dar cred că mi-aţi comunicat decizia dumneavoastră cam târziu ca să mai existe ipoteza unei colaborări între noi.
- Domnule prim-ministru...
- Domnule Preşedinte, ştiam de decizia dumneavoastră. Am aflat-o şi sincer nu mi-a venit să cred. Nu că-l numiţi pe Rădulescu... Mi-e egal. Nu mi-a venit să cred că nu m-aţi chemat la discuţii înainte de a vorbi cu Rădulescu. Că nu mi-aţi cerut acceptul pentru această mişcare. Poate sunt eu mai tăcut şi mai puţin ofensiv, dar nu sunt o vază, domnule Preşedinte, să mă puteţi muta după cum vreţi. Nu sunt un pion pe tabla dumneavoastră de şah. Ştiţi foarte bine ce poziţie aveam când m-aţi solicitat să preiau Executivul. Ştiţi câţi bani câştigam şi ce viitor aveam în structura respectivă. Mi-aţi spus atunci că singurul argument pe care mi-l puteţi aduce ca să accept această funcţie este de natură morală. Că trebuie să vă sprijin în salvarea României. Morala trebuia să vă oblige să-mi cereţi aprobarea să faceţi acest joc cu mine. Nu legea, nu relaţiile interumane, nu ideea că am fost cel mai bun prim-ministru. Morala vă obliga... Domnule Preşedinte... Nu vă voi face greutăţi, n-o să mă baricadez în interiorul Palatului Victoria şi n-o să fac nicio declaraţie publică. Dar nici n-o să mai colaborez vreodată cu dumneavoastră.
- Vă înţeleg supărarea...
- Nu e supărare. E tristeţe... Fiindcă încă o dată mi se confirmă că nu e de ajuns să fii bine pregătit, bine intenţionat şi să munceşti performant ca să fii respectat.
- Încă o dată, vă înţeleg supărarea, dar acelaşi patriotism care v-a determinat să acceptaţi postul trebuie să vă călăuzească şi acum. Eu poate am greşit, ca om sau ca prieten, dar ca Preşedinte al României am procedat corect. Rădulescu a început să distrugă partidul lui Varlaam. El şi oamenii lui au

provocat acea rebeliune a şase şefi de filiale. De asemenea, relaţiile mai bune ale lui Rădulescu cu elementele naţionalist-conservatoare din armată au condus şi vor conduce la o calmare a spiritelor şi acolo. Pentru mine s-ar putea să fie rău... Fiindcă Rădulescu ar putea câştiga puncte importante pentru alegerile din toamnă, dar de această dată riscul era prea mare şi eu am jucat ca un om de stat responsabil. Îmi pare rău că-mi refuzaţi cele două propuneri... Erau făcute cu toată sinceritatea şi nu voiam să vă alin orgoliul rănit. Chiar credeam în utilitatea dumneavoastră acolo. Oricum... Vă mulţumesc pentru faptul că trataţi lucrurile bărbăteşte şi că nu intenţionaţi să faceţi declaraţii publice împotriva acestei decizii. Şi ce să vă spun... Crăciun fericit! Apropo... Spuneaţi că aţi aflat această informaţie de ceva timp. Din curiozitate, de unde?

- De la unul dintre cei mai apropiaţi colaboratori ai dumneavoastră, răspunse premierul satisfăcut că-l va face pe Preşedinte să se gândească iar la cine-l trădează.

67.

Prima şedinţă a noului cabinet durase mai puţin de două ore. Radu Rădulescu se afla acum în faţa jurnaliştilor în sala conferinţelor de presă însoţit de noul purtător de cuvânt al guvernului. Acesta rosti câteva fraze protocolare şi îi dădu cuvântul noului prim-ministru.

- Vă mulţumesc pentru prezenţa dumneavoastră numeroasă, ţinând seama că este 31 decembrie. Dar presa adevărată nu doarme niciodată. Vreau în primul rând să constat cu satisfacţie maturitatea de care a dat dovadă clasa politică din România în aceste momente dificile. Constituirea acestui guvern de uniune naţională în fruntea căruia a fost acceptat liderul unui partid de opoziţie demonstrează că am depăşit acele momente în care ura şi intoleranţa marcau traiectoria politică a partidelor. E bine că în sfârşit s-a înţeles că nu disputele noastre, nu acele permanente replici ascuţite pe care le schimbam unii cu alţii rezolvă nevoile cetăţenilor acestei ţări. Mai mult decât atât, vreau să subliniez că actualul consens politic indică fără echivoc decizia partidelor responsabile din România de a se opune extremismului, xenofobiei şi violenţei politice. Vreau să mulţumesc fostului prim-ministru care a dat dovadă de bărbăţie şi de înţelepciune şi care a condus corect destinele României, vreau să mulţumesc membrilor fostului cabinet pentru atitudinea lor şi membrilor acestui nou

guvern, primul de uniune naţională din istoria postrevoluţionară a României, pentru curajul lor. Principala sarcină pe care acest cabinet şi-a asumat-o a fost aceea de a reprima cu hotărâre orice tentativă de destabilizare a ţării şi orice tentativă de extremism şi de intoleranţă etnică sau de altă natură. Înainte de a răspunde întrebărilor dumneavoastră daţi-mi voie să urez prin intermediul dumneavoastră, tuturor cetăţenilor României un an nou fericit, liniştit şi cât mai multe bucurii. De asemenea, vreau să vă urez şi dumneavoastră, jurnaliştilor, un sincer la mulţi ani. Întrebările acum... Dar poate nu stăm prea mult, fiindcă e totuşi Anul Nou.

- Domnule prim-ministru... Din perspectiva alegerilor din toamna viitoare, cum vedeţi colaborarea cu Preşedintele ţinând seama că veţi candida unul împotriva celuilalt?

- Şi domnul Preşedinte, şi eu am înţeles exact riscurile electorale ale fiecăruia dintre noi din perspectiva alegerilor viitoare. Dar înainte de a ne gândi la alegeri şi la succesul unuia sau al celuilalt a trebuit să acţionăm ca nişte oameni politici responsabili şi să găsim o soluţie viabilă pentru criza în care se află România. Cine ştie, poate după alegerile viitoare eu voi fi Preşedinte şi actualul Preşedinte ar putea deveni premier.

- Cum veţi acţiona în cazul lui Theodor Varlaam?

- Discuţia aici trebuie purtată cu multă grijă... Fiindcă din dorinţa noastră de a face bine trebuie să nu lăsăm loc liber ilegalităţilor. Fiindcă nu poţi corecta o ilegalitate comiţând o altă ilegalitate. Dincolo de speculaţiile apărute în ziare, trebuie să vedem realitatea. Sunt anchete în derulare atât la nivelul structurilor abilitate ale guvernului cât şi la nivelul Parlamentului. În momentul în care vom avea certitudini, vom acţiona.

- Există zvonul că îl veţi numi pe domnul chestor Movilă consilierul dumneavoastră pentru probleme de interne, de poliţie?

- Da... Domnul chestor este un om capabil. Nu m-am decis încă asupra acestei numiri, dar este posibil să fie aşa.

- Domnul Movilă este implicat totuşi în acel raport care acoperea vinovăţia lui Dulgheru...

- Cred că nu este bine să dăm sentinţe până nu cunoaştem întregul adevăr... De aceea eu vă propun să amânăm această discuţie până la momentul în care şi eu şi dumneavoastră vom fi lămuriţi.

- În urmă cu mai multe luni, într-o conferinţă de presă aţi acuzat actuala putere de ineficienţă în cazul Spada. Mai mult, unul dintre colaboratorii dumneavoastră apropiaţi, deputatul Nenişor Vasile, vorbea de o conspiraţie a fostului ministru de interne în acest caz. Care este abordarea dumneavoastră actuală din perspectiva funcţiei pe care o aveţi...?

- Am discutat chiar aseară cu noul ministru de interne. E un personaj foarte capabil, un om în care am o mare încredere... Domnia sa mi-a garantat că într-un interval scurt de timp voi avea un raport clar asupra acestui caz şi de asemenea mi-a promis că va face tot ce este necesar pentru ca această afacere să se încheie. Avem nevoie de stabilitate şi de linişte.

- Ca prim-ministru veţi întreprinde anchete asupra modului în care a funcţionat executivul în ultimii trei ani, cât aţi fost dumneavoastră în opoziţie, ţinând seama că în tot acest răstimp aţi acuzat fostul Executiv şi fosta majoritate parlamentară de grave ilegalităţi?

- Principala mea sarcină, ca prim-ministru, este buna funcţionare a Executivului. De asemenea, sunt preocupat de problemele globale ale României şi în mod esenţial de stabilitate şi de combaterea fenomenelor extremiste. Evident că, dacă voi constata că în mandatele trecute s-au comis ilegalităţi, voi lua toate măsurile care se impun.

- Domnule prim-ministru... Cum vă împăcaţi cu Preşedintele?

- În ce sens?

- Aţi fost inamici politici atâta vreme... V-aţi atacat în permanenţă... Cum colaboraţi, cum vă împăcaţi unul cu celălalt?

- Ca doi oameni politici maturi care ştiu că singurul motiv pentru care se află în funcţie este asigurarea binelui colectiv. Nu pot să vă spun că am devenit brusc prieten cu domnul Preşedinte. Dar vă pot spune că în urma discuţiilor avute în ultimele zile am descoperit şi unul şi altul, că lucrurile care ne apropie sunt mult mai importante decât cele care ne despart.

- Şi atunci cum veţi lupta unul împotriva celuilalt peste zece luni?

- Ca nişte gentlemani... Vă mulţumesc, încă o dată, la mulţi ani şi să ne vedem sănătoşi pe 3 ianuarie.

68.

În Palatul Cotroceni, deşi era ultima zi a anului, agitaţia era maximă. Preşedintele trebuia să înregistreze mesajul către naţiune şi niciuna dintre cele trei variante propuse de diverşii săi consilieri nu-i plăcea. Nu-i plăcea nimic, de fapt. Nu-i plăcea coabitarea cu Radu Rădulescu, nu-i plăceau reproşurile mai mult sau mai puţin directe pe care le primea de la diverşii săi colaboratori politici îndepărtaţi acum din posturi din cauza algoritmului impus de guvernul de uniune naţională şi nu-i plăcea că fusese adus în această situaţie.

Echipa de filmare aştepta cuminte în cabinet, decorul fusese realizat, steagurile României şi Uniunii Europene în dreapta şi un brad mare, dar auster împodobit în stânga biroului, dar Preşedintele era în camerele din spate şi modifica texte.

La un moment dat, Nicuşor Marinescu ieşi din respectivele camere jumătate nervos, jumătate amuzat cu mai multe pagini în mână, din care trebuia să obţină în cel mai scurt timp varianta finală de discurs.

Preşedintele rămăsese împreună cu consilierul său pe probleme de securitate.

- Nu i-aţi spus lui Nicuşor?

- Nu... Nu încă... Dar cred că o să accepte. Argentina este o ambasadă bună, el vorbeşte bine spaniolă, o să-i placă... O să-i spun după Anul Nou.

- Şi dacă refuză?

- Nu văd de ce să refuze... Doar nu l-am trimis în Africa. Mai am rezervă şi Australia, dar cred că n-o să refuze Argentina.

- Eu ştiu că-şi dorea să ajungă în State...

- Ei, acum... Nu-l pot face ambasador acolo...

- Nu ambasador... Consul... Oricum plănuisem să deschidem mai multe consulate. Consul în State cred că ar fi cea mai bună soluţie.

- Da... Deocamdată încercăm Argentina. Dacă refuză, mai vedem.

- Aţi auzit de numirea chestorului Movilă pe lângă Rădulescu...? Asta e prima sfidare către dumneavoastră. Noi ne pregătim să-l sancţionăm şi el şi-l face consilier.

- Dragul meu... De acum înainte, timp de zece luni numai din astea o să auzim. Doar nu-ţi imaginezi că Rădulescu a devenit altcineva. Este exact

persoana pe care o ştim amândoi. Nu ne iubeşte şi nu-l iubim. O să facă porcării, o să facem şi noi...

- Domnule Preşedinte, bănuiesc că v-au spus destui... Cred că nu aţi procedat corect...

Preşedintele îşi lăsă ceaşca de ceai pe măsuţă, se ridică din fotoliu şi ieşi înspre bucătărie. Un aghiotant apăru imediat întrebându-l de ce are nevoie. Nu avea nevoie de nimic, dar pur şi simplu nu avea chef să vorbească. Nu avea chef nici de mesajul de Anul Nou, nu avea chef de politică şi nici de explicaţii. Ceru ceva de mâncare şi un pahar de suc de piersici şi reveni în cabinet. Consilierul pe probleme de securitate îşi continuă ideea exact de unde o lăsase.

- Ameninţarea lui Varlaam nu era atât de mare şi nici pericolul din armată nu este reprezentativ. Generalul Dumbravă nu are susţinători decât punctual şi nici nu este în stare să se organizeze. Nu era nevoie de acest guvern de uniune naţională.

- Dragul meu... Era nevoie. Mai multă decât îţi imaginezi. Şi mai este un om care-ţi poate confirma câtă nevoie era. Anume Sandu Stoicescu... Ştii de ce era nevoie? Nu din cauza lui Varlaam., nici din cauza lui Dumbravă, nici din cauza străinătăţii care nu mi-a cerut nimic. Din simplul motiv că după Anul Nou, imediat cum se deschidea sesiunea parlamentară, Rădulescu ar fi introdus o moţiune de cenzură în legătură cu problema minorităţilor în România. Şi să-ţi spun un secret. Moţiunea trecea... Fiindcă atât ungurii, cât şi alţi băieţi din coaliţia noastră bătuseră palma cu Rădulescu. Nu mă întreba de unde ştiu, fiindcă ţi-e clar de unde ştiu. Înţelegi? Atacul asupra guvernului a venit la fix... Parcă l-am fi pus noi cu mâna. Dar noi doi ştim că nu suntem în stare de aşa ceva. Şi atunci m-am dus la Rădulescu cu mesajul, „patria în pericol”... Şi el ştia că Varlaam nu înseamnă nimic şi că atacul ăla e doar o consecinţă nefericită după sinuciderea lui Dulgheru. Dar în faţa opiniei publice cum pica un refuz al lui Rădulescu la chemarea Preşedintelui de a lupta uniţi împotriva extremismului? Rău... Iar în exterior şi mai rău. Dragul meu, eram între două rele. Să-mi pice guvernul fiindcă nu poate ţine în mână situaţia minorităţilor din România sau să arăt că nu simt un om bântuit de obsesii politicianiste, că mă gândesc la binele naţional, la consens şi că cedez o parte din putere către cel mai dur adversar al meu numai pentru a obţine stabilitate naţională. Crede-mă... Mă trec fiori numai când mă gândesc la întâlnirile săptămânale sau chiar

mai dese pe care le voi avea cu Rădulescu, dar nu am avut de ales. Aliaţii noştri ne trădaseră... Într-o lună ne frângeam gâtul... Aşa... Dacă e vreo problemă cu Spada... E treaba lui Rădulescu... Zice Varlaam ceva... Treaba lui Rădulescu... Occidentul constată nu ştiu ce... Treaba lui Rădulescu.

- Dar şi dacă le rezolvă...
- Asta e. Nu le poţi avea pe toate.
- Bun... Şi în condiţiile astea ce facem cu Varlaam?
- Noi? Nimic...
- Nu-l legăm?
- În niciun caz... Dacă Varlaam e decapitat, partidul lui dispare şi toate voturile se duc direct spre Rădulescu. Dacă Rădulescu îl leagă pe Varlaam, voturile nu mai merg toate spre el. Varlaam nu contează... Acum e atât de speriat că-l legăm, încât ar bea brudenschaft cu ungurii dacă i-am cere-o... Mi-a trimis mesaje că vrea să-l primesc şi Rădulescu mi-a spus că şi pe el îl caută pe toate canalele. Lasă-l să fiarbă... El e important doar la toamnă, fiindcă va colecta nişte voturi. Şi voturile pe care el le ia nu sunt de la mine... Sunt de la Rădulescu. Aşa că, pentru noi, cel mai util este ca Varlaam să trăiască. Dacă totuşi moare, nu trebuie să fie mâna noastră.

Nicuşor Marinescu intră cu varianta modificată a discursului...

Preşedintele aruncă un ochi peste ea şi deşii nu-i plăcu nici de data această o acceptă. Discursul putea fi instalat pe prompter şi se putea începe înregistrarea.

69.

- Bună seara oameni buni şi la mulţi ani. Fie ca anul acesta să fie mai bun şi mai liniştit decât cel încheiat şi să dea Domnul să răsară soarele şi pe strada noastră. Ediţia specială din această seară este dedicată schimbărilor neaşteptate care au avut loc în ultimele zile ale anului care tocmai s-a încheiat. În presa care a apărut astăzi, după vacanţa de Revelion, s-a dezbătut mult pe marginea evoluţiilor politice din România. Două editoriale mi-au atras atenţia şi voi cita fragmente din ele. În primul rând, Ion Cârstea scrie sub titlul *Greşeala lui Radu Rădulescu: De-abia instalat în funcţia din Palatul Victoria, Radu Rădulescu se străduieşte să ne readucă aminte mandatul său prezidenţial încheiat acum trei ani cu o înfrângere usturătoare. Ambiţios şi bine pregătit,*

Radu Rădulescu are un defect fundamental: Este influenţabil. Cine intră ultimul la el are întotdeauna câştig de cauză. Astfel încât este mai important cine are nervii tari în anturajul său şi poate face o lungă antecameră decât cine este priceput şi are multă treabă de făcut. Probabil unul dintre sfătuitorii de taină ai lui Radu Rădulescu - purtătoarea de cuvânt, consilierul pe probleme de revoluţionari, consilierul pe probleme de securitate- l-a convins pe proaspătul prim-minstru să-l angajeze la Palat pe Movilă. Pentru a ne remprospăta memoria, chestorul Movilă este fostul şef al Poliţiei Capitalei, care după ce a reuşit să-l prindă în timp record pe criminalul poreclit Spada, a falsificat şi documente în cazul Dulgheru. Anchetat de fostul Executiv este angajat de noul prim-ministru, Radu Rădulescu, în funcţia de consilier pentru probleme de interne. Gestul în sine este o sfidare împotriva Preşedintelui şi a conceptului de coabitare pe care această coaliţie împotriva naturii se bazează. Ca să fiu sincer, nu sunt foarte preocupat de sfidările pe care le înghite actualul Preşedinte, fiindcă le merită. Dar sunt îngrijorat de faptul că aceşti doi lideri politici, care într-un fel sau altul trebuie să scoată România din criza în care se află, nu au altceva mai bun de făcut decât să se sfideze reciproc. Din punctul meu de vedere şansa lui Radu Rădulescu este să fie altfel decât actualul Preşedinte. Să fie pragmatic, rece, cooperant şi să-şi îndeplinească mandatul. Dacă reia jocurile politicianiste atunci acceptarea funcţiei de prim-ministru a fost o eroare pentru el şi o neşansă pentru noi ca ţară. Acesta a fost textul lui Ion Cârstea şi acum voi cita un fragment din editorialul lui Adrian Maier intitulat *Mă tem de greci şi când fac daruri: Eu unul nu cred în patriotismul politicianului român şi în niciun caz nu cred în patriotismul actualului Preşedinte. Nu cred nici în ataşamentul său faţă de binele general şi nici în viziunea sa globalistă care depăşeşte interesele de partid sau interesele personale. Eu cred, că mişcarea politică de la finele lunii decembrie, de realizarea unui guvern de uniune naţională fără Uniunea Naţională, este rezultatul unor calcule foarte precise. Radu Rădulescu creştea în sondaje fără să facă nimic. Distanţa dintre el şi Preşedinte creştea zi de zi şi nimic nu putea opri această creştere. În principiu, în opoziţie este foarte greu să faci prostii. În acest moment însă, Radu Rădulescu nu mai este în opoziţie... Radu Rădulescu este la putere, pus de un Preşedinte care în faţa opiniei publice poate să joace rolul omului integru care a renunţat la orice partizanat pentru binele naţiunii. Tot ce va merge rău în*

colaborarea dintre cei doi, va fi din cauza lui Rădulescu, care nu se ridică la înălţimea morală a Preşedintelui. Ce va merge bine va fi şi datorită Preşedintelui.

Şi mai e ceva... Funcţia de prim-ministru este în percepţia generală o funcţie inferioară celei de Preşedinte. Altfel zis, Radu Rădulescu s-a plasat singur pe o poziţie de inferioritate faţă de actualul Preşedinte. Aşa cum au afirmat în istoria lor zbuciumată strămoşii noştri latini, mă tem de adversarii care fac daruri.

Acesta a fost textul lui Adrian Maier. Invitaţii mei din studio sunt chiar cei doi jurnalişti cărora le mulţumesc pentru prezenţă. Domnule Cârstea, editorialul lui Adrian Maier creionează ideea unei conspiraţii a Preşedintelui care ar putea conduce chiar la înfrângerea lui Radu Rădulescu în alegeri...

- Bună seara şi la mulţi ani... Înainte de a trece direct la subiect vreau să-i spun mai tânărului meu coleg, că formula „Timeo Danaos et dona ferentes” nu a fost folosită de romani... Textul din care este extras acest citat celebru, a fost scris în latină, este Eneida lui Vergiliu, dar replica aparţine unui troian, Laocoon, mare preot care s-a opus primirii calului făcut de Ulysse. Ştiţi povestea cu şerpii uriaşi trimişi de zei care l-au omorât şi pe el şi pe cei doi fii ai săi...

- Da... Şi eu ce am zis?

- Aţi zis că strămoşii noştri romani au afirmat în istoria lor zbuciumată că se tem de grecii care fac daruri. Romanii nu aveau de ce să se teamă de greci, că-i cuceriseră pe la 146 înainte de Cristos... Troienii se temeau de greci chiar şi când făceau daruri... Dar nu este important... Ipoteza lansată de Adrian Maier rezistă, şi oarecum în acest sens am afirmat eu că Radu Rădulescu face erori. Fiindcă atunci când era în opoziţie, singurele erori care contau erau cele ale Preşedintelui. Ce pierdea acesta se adăuga la Radu Rădulescu... Acum însă lumea e cu ochii pe Rădulescu. Ce nu cred eu, din toată ipoteza lansată de Adrian Maier, este că Preşedintele a premeditat totul. Cred că îl bănuim de o prea mare capacitate de strateg... Pur şi simplu când a văzut ce s-a întâmplat la Palatul Victoria, când a văzut că nu face faţă asaltului lui Varlaam, a găsit o soluţie salvatoare, care nu putea fi decât un guvern de uniune naţională fără Uniunea Naţională... Frumos spus... Mi-a plăcut fraza asta. Iar Rădulescu a prins momentul şi s-a aşezat în poziţie de maximă

vizibilitate, poziţie din care poate tranşa lejer lupta pentru Cotroceni din toamna viitoare.

- Domnule Cârstea... Vreau să vă mulţumesc pentru scurta lecţie de istorie, dar ştiţi, eu scriu la un ziar cu un tiraj de aproape patru sute de mii de exemplare şi nu am timp să fiu ancorat în istoria antică, prefer să o cunosc bine pe cea contemporană. Din această perspectivă, eu am informaţii clare că Preşedintele i-a propus din start funcţia de prim-ministru lui Rădulescu, după cum eu am motive să cred că la Palatul Victoria nu a fost nimic întâmplător.

- Adică...

- Adică la Palatul Victoria s-a întâmplat ce trebuia să se întâmple. Jandarmii au plecat la timp, agresorii au intrat în Palat la timp, salvatorii au venit şi ei la timp, dar după cum ştiţi, cei doisprezece indivizi identificaţi de toată lumea ca fiind principalii instigatori nu au fost prinşi nici până acum... Iar Theodor Varlaam a fost folosit ca paravanul perfect pentru această înscenare.

- Înscenare a cui, că nu reuşesc să vă urmăresc...?

- Înscenare a Preşedintelui care avea nevoie de un scenariu să-l plaseze pe Rădulescu într-o funcţie din care acesta să înceapă să piardă puncte.

- Domnule Maier, eu Marian Preda, realizator TV şi gazda dumneavoastră la acest talk-show vă dau în scris că actualul Preşedinte nu este capabil de asemenea strategii. Sincer, cred că vă înşelaţi...

- Domnule Preda... Domnule Cârstea... Hai s-o luăm domol... Cum de-au plecat jandarmii ăia de acolo exact cât să intre manifestanţii în Palatul Victoria şi au apărut la loc ca să-i scoată, după ce au făcut un pic de foc? Aţi văzut în cât timp au golit Piaţa Victoriei când s-au hotărât să intervină? În cinci minute... Nu mai erau nici manifestanţi duri, nu mai era nimic. Apoi... Cum de i-a venit Preşedintelui ideea să-l invite pe Rădulescu la Cotroceni la acea reuniune? Imediat după reuniune i-a propus postul. Într-un moment de criză din acesta, nu te gândeşti să-l chemi lângă tine pe cel mai mare duşman al tău. Ai nevoie să evaluezi situaţia, ai nevoie să înţelegi consecinţele interne şi internaţionale ale crizei. În patruzeci de minute, Piaţa Victoriei era golită, incendiile din Palatul Victoria erau stinse şi deja aveam un nou cabinet cu un prim-ministru care până mai ieri era şeful opoziţiei. Totul în numai o oră...

- Ca să înţeleg... Dumneavoastră afirmaţi că tot ce s-a întâmplat de la atacul asupra Palatului Victoria încoace este o înscenare a actualului Preşedinte, înscenare în cursa căreia a căzut Radu Rădulescu? Lămuriţi-mă totuşi... Pe Varlaam cine l-a adus în Piaţa Victoriei? Tot Preşedintele...?

- Domnule Cârstea... Eu nu pot susţine aberaţii... Evident că Varlaam a venit singur acolo. Dar nimic nu spune că Preşedintele nu-şi putea infiltra oameni în primele rânduri care să provoace scandalul respectiv şi să incendieze Palatul Victoriei.

- Da... Domnule Maier... În anii mei mulţi de experienţă de jurnalist în această ţară eu am învăţat un lucru foarte folositor. În România o conspiraţie secretă este aflată în douăzeci şi patru de ore. În România un plan făcut în trei oameni, secret şi el, este public în douăsprezece ore. Şi mai este încă ceva. În România nimeni nu-şi riscă poziţia, libertatea sau averea pentru o idee sau pentru o altă persoană. Acum, hai să o luăm metodic. Spuneţi că Preşedintele a infiltrat oameni între manifestanţii lui Varlaam. Cam câţi? Să zicem douăzeci de oameni... Odată douăzeci de oameni ştiau o parte din scenariu. Apoi, s-a vorbit cu jandarmii care să nu lupte şi să se retragă. Mai sunt şi acolo câteva sute de jandarmi, plus un întreg lanţ de comandă. E nevoie de nişte băieţi din servicii care să coordoneze informaţiile şi să obţină mereu informaţii noi vizând în mod special reacţii ale celor implicaţi. E nevoie de telefoane în poliţie, ca nu cumva să fie arestat din greşeală unul dintre conspiratorii din faţa Palatului. Şi mai presus de orice era nevoie de acceptul lui Rădulescu. Dacă după toată piesa asta de teatru, Rădulescu refuza colaborarea şi cerea provocarea de alegeri anticipate?

- Îi strica imaginea... Nu participă la lupta împotriva extremismului...

- De acord...Dar toată strategia Preşedintelui se pierdea. Dar ca să revin, chiar credeţi că mai bine de cinci sute de oameni din această ţară ştiu în diverse stadii de un asemenea complot şi nu este nimic public până acum?

- Cum să nu fie public... Varlaam a afirmat existenţa acestui complot imediat după atac...

- Domnule Maier, Varlaam a spus că a auzit de la cineva că într-o cârciumă din Bucureşti s-au întâlnit consilierul Preşedintelui pe probleme de securitate şi unul dintre cei care au coordonat atacul. Cine este acest individ? Cum arată? Cum a fost recunoscut în avans şi acum nu mai este găsit? Ca să

nu mai vorbim despre faptul că respectivul consilier era în America la momentul descris de Varlaam... Varlaam nu este o sursă credibilă... La acest moment, Varlaam nu face decât să-şi apere pielea, fiindcă, din punctul meu de vedere, mitingul a fost al lui Varlaam. Oamenii care au intrat în Palatul Victoria au fost ai lui Varlaam. Jandarmii nu au luptat în primă fază fiind retraşi de un ofiţer sau chiar de mai mulţi care, în lumina crizei Dulgheru, n-au vrut să autorizeze pe răspunderea lor folosirea forţei. După ce mulţimea a intrat în sediul guvernului, ordinul de utilizare a forţei a venit de undeva de sus şi lucrurile s-au rezolvat. Iar Preşedintele nu a făcut decât să caute ieşirea dintr-o situaţie dificilă şi Radu Rădulescu a profitat de această criză tocmai pentru a-şi creşte notorietatea şi procentul electoral. Şi va obţine acest efect dacă nu va face greşeli de tipul numirii unor persoane contestate ca Movilă în funcţii publice.

- Îl avem la telefon pe consilierul pe probleme de securitate al Preşedintelui. Bună seara şi la mulţi ani...

- Bună seara... Domnule Preda, motivul telefonului meu este unul foarte prozaic. Vreau să-i conving pe telespectatorii dumneavoastră că, oricât ar părea de ciudat, la Cotroceni nu ne ocupăm cu comploturi. Ştiu că în filmele americane apar tot soiul de poveşti despre preşedinţi şi despre comploturi, dar aici la noi lucrurile sunt cu totul altfel. Pe domnul Maier ştiu că nu am cum să-l conving, atâta vreme cât el a ales să creadă varianta lui Varlaam care sfidează şi evidenţele şi realitatea. Sper măcar să pot convinge telespectatorii că la Palatul Victoria am avut de a face cu un atac bine organizat al manifestanţilor lui Varlaam şi că a existat un moment de ezitare din partea ofiţerilor de jandarmi. De asemenea, trebuie să precizez că au mai existat şi alte provocări în acele ore, în alte oraşe din ţară, provocări organizate tot de filiale ale Uniunii Naţionale şi că Preşedintele respectându-şi mandatul şi atribuţiile a trecut la formarea unui guvern de uniune naţională fără Uniunea Naţională, guvern care funcţionează deja de mai multe zile. Fiindcă a fost vorba şi de mine, vreau să afirm cu toată răspunderea că nu am avut niciun fel de întâlnire cu nimeni pentru a organiza mitingul în cauză şi aş solicita oricui mai afirmă aşa ceva probe certe care să autentifice respectivele afirmaţii. Mai am să vă zic un singur lucru... Domnule Maier, emisiunea din această seară a fost dintr-un capăt în altul ofensatoare la adresa actualului Preşedinte. Dar dacă afirmaţiile

domnului Cârstea nu pot fi combătute în termeni legali, domnia sa exercitându-şi cum doreşte dreptul la liberă opinie, afirmaţiile dumneavoastră ameninţă nu procentele Preşedintelui, ci siguranţa naţională. De aceea vă sugerez ca pe viitor, chiar şi mâine, dacă mai abordaţi acest subiect, să aveţi probe. Altfel vom reacţiona în condiţiile prevăzute de lege. Vă mulţumesc...

- Domnule consilier... Domnule consilier...

- În cască mi se spune că a închis... Ce vroiaţi să spuneţi domnule Cârstea?

- Nimic special... Vroiam doar să-l întreb dacă este adevărat că Nicuşor Marinescu a fost îndepărtat de la Palat fiindcă a afirmat Varlaam că el îi scrie textele Preşedintelui.

70.

Proaspăt numitul ministru de interne, Ion Leşan, află de o nouă victimă a Spadei exact când se pregătea să intre în sala de protocol a ministerului unde urma să-şi serbeze ziua numelui alături de adjuncţii săi şi de alţi invitaţi. Din spatele uşii se auzeau acordurile tarafului de muzică populară care fiind informat că se apropie ministrul intona cu entuziasm „mulţi ani trăiască”.

Ministrul Ion Leşan nu a mai intrat în sala plină de mâncare şi de băutură ci a plecat direct la sediul partidului unde se afla Radu Rădulescu.

Pe drum a aflat câteva detalii... Victima era un recuperator din lumea interlopă, ieşit din închisoare ca urmare a amnistiei de la finele anului trecut. Fusese după toate probabilităţile lichidat în urmă cu două sau trei zile, dar nimeni nu-i intrase în casă până în dimineaţa de 7 ianuarie, de Sfântul Ion. Avea cazier bogat, era rrom şi metoda de operare era clar a asasinului denumit Spada. Nu existau dubii. Presa era pe fir şi posturile de radio deja transmiteau informaţia. Numele mortului era Ion Donici şi nu se ştie dacă avea vreo poreclă. Piste, ca de obicei, niciuna.

Radu Rădulescu îl primi pe ministrul de interne imediat ce acesta ajunse la sediu. În birou mai erau chestorul Movilă şi deputatul Nenişor Vasile. Ministrul Leşan recită repede tot ce ştia despre victimă, dar premierul Rădulescu părea a fi deja informat. Chestorul Movilă mai dădu şi el două informaţii, în principiu inutile, şi apoi în cabinet se instală liniştea. Ministrul se ascunsese în cel mai îndepărtat fotoliu din încăpere, Nenişor Vasile stătea în

picioare şi se uita pe geam la ninsoarea slabă, spulberată de câte o pală de vânt şi Movilă fuma cu capul în jos, aşezat pe un scaun de lângă biroul lui Radu Rădulescu. După câteva secunde bune de tăcere, Radu Rădulescu luă scrumiera grea de sticlă de pe birou şi o proiectă cu furie în zid. Scrumiera se sparse în două şi din zid căzu o bucată mare de calcio vecchio care se răspândi pe covor.

- Păi bine, măi nenorociţilor, voi credeţi că eu am venit la putere să vă bateţi voi joc de mine? Credeţi că de asta v-am dat eu funcţii? Ca să-mi fie mie rău? Ca să pierd eu puncte? Ca să facă zarzavagiul ăla de la Cotroceni mişto de mine? Cum adică? Mie mi se întâmplă la fel? Vine ăla şi omoară pe cine vrea şi nimeni nu-l opreşte? Măi băieţi... Dacă pic eu, picaţi şi voi... Ce căutaţi aici? Ce cauţi aici, dom' ministru? De ce nu eşti în şedinţă operativă la minister să-l prinzi pe nenorocit? Doar nu crezi că o să te las ministru dacă nu-l prinzi? Te schimb şi spăl cu tine pe jos în văzul lumii de n-o să mai apuci să ieşi din casă de ruşine. Tu crezi că e ca acum o lună? Dom' ministru... Te duci la televizor şi-ţi iei angajamentul că în zece zile îl prinzi pe Spada. Garantezi cu postul tău... Înainte de a pleca, du-te în secretariat şi scrie-ţi demisia. O datezi cu 17 ianuarie. Dacă până atunci nu e prins Spada, demisia este acceptată. Liber! Dom' general... Aceeaşi lecţie, fără televiziune. Când te-am pus în funcţie mi-ai spus că, dacă-ţi salvez pielea, mă ajuţi cu mai multe. E primul test... Termen 17 ianuarie... Nu e prins ăla, tu eşti afară. Poţi să nu-ţi scrii demisia, fiindcă pe tine te demit eu. Şi până pe 17 ianuarie fă-ţi timp să-l pupi în cur pe dom' Cârstea să nu te mai înjure la el în ziar.

Cei doi ieşiră repede din birou... Unul dintre SPP-iştii care-l păzeau pe Radu Rădulescu intră în grabă, strânse resturile scrumierei şi bucăţile de tencuială şi plecă fără nicio vorbă.

- Ce dracu facem? Credeam că s-a oprit...

- Nu ştiu... Crezi că ăştia sunt în stare să-l prindă aşa repede numai fiindcă ai urlat la ei?

- Nu cred... Dar dacă nu-l prind i-am dat la câini... Ce bine mi-ar prinde să-l găsească... Fiindcă acum e momentul meu de cumpănă. Dacă eu rezolv problema pe care ăilalţi n-au rezolvat-o, i-am terminat. Aici se judecă, la diferenţe. Eu am putut unde ei n-au putut... Cine dracu e tipul ăsta? E bun... Dar cine dracu poate fi?

- Nimeni nu ştie... Poate fi oricine.

Nenişor Vasile se aşează pe scaunul pe care stătuse generalul Movilă, chiar în faţa lui Radu Rădulescu.

- Auzi, Radule... Păi dacă poate fi oricine... Nu prea contează pe cine prindem atâta vreme cât spunem că ăsta e omul.

- Adică?

- Adică poate fi oricine... Dar nu ştiu dacă avem oamenii pentru asta.

- Tu spui să găsim unul şi să-l dăm că e Spada? ăla n-o să se apere...? O să nege. Şi ne facem de baftă.

- Dacă vorbeşte... Nu uita că vorbim de cel mai periculos criminal din România. Ăsta nu se predă fără luptă. Şi într-o luptă se întâmplă multe.

- Tu spui să-l...? Da... Mai există încă o problemă. Lumea îl place pe Spada, fiindcă omoară infractori ţigani. Dacă-l omor eu n-o să-mi pice bine...Mă înfund pe partea asta. Mai ales după povestea lui Cornel Ardeleanu cu maică-mea.

Nenişor Vasile începu să râdă încet, privindu-l ţintă pe Radu Rădulescu. Găsise soluţia. Soluţia perfectă.

71.

- V-a fost dor de el? V-a fost dor de replicile lui acide? V-a fost dor de singurul om care face politicienii din România să tremure? Ei bine, s-a întors, şi în seara aceasta alături de noi este Alin Dobrescu cu o nouă întâmplare din România.

Aplauzele coborau furtunoase dinspre tribunele umplute cu figuranţi, orchestra interpreta o variantă stilizată, puternic stilizată a marşului triumfal din Aida şi Alin Dobrescu apăru în faţa publicului său. Nu era nici zâmbitor, nici bine dispus şi nu avea mina unui om care face o emisiune de divertisment la o săptămână şi un pic după Anul Nou.

- Bună seara şi bine v-am găsit... La mulţi ani şi pentru Anul Nou şi pentru toţi sfinţii din această perioadă. Dacă numărăm toţi sfinţii importanţi din 6 decembrie până în 7 ianuarie constatăm că juma' din Românie îşi serbează onomastica acum. Şi evident că acesta este motivul pentru care naţiunea începe să bea pe 6 decembrie şi se trezeşte din beţie înspre 10 ianuarie. Adică azi-mâine... De aceea, discuţia din această seară nu va fi veselă, va fi făcută la

trezie, fiindcă tema este prea importantă să ne distrăm pe marginea ei. Tema este importantă pentru toată lumea, dar şi pentru mine. În urmă cu mai bine de o lună am organizat o emisiune dedicată unei operaţiuni ample a poliţiei de curăţare a străzilor de infractori. L-am avut invitat pe ministrul de interne de atunci. Emisiunea mi s-a părut bună, fiindcă fostul ministru a spus lucruri pe care în general demnitarii nu le spun. A doua zi am fost atacat într-un cotidian important... Nu... Nu huiduiţi! Fiindcă cel care m-a atacat este poate cel mai bun jurnalist al momentului. De aceea îi şi răspund acum. Sunt atacat zilnic, în tot soiul de fiţuici, de tot soiul de băieţi cu virgula uitată între subiect şi predicat cărora consider că nu este cazul să le răspund în nicio formă şi în niciun fel. Marius Ionescu însă e altceva... E gazetar, e talentat şi, în general, opiniile lui concordă cu ale mele. După emisiunea în cauză, pe care Marius Ionescu a considerat-o blat, măsluită, m-a acuzat că aş fi tras foloase materiale de pe urma lăudării acelui ministru. Acum omul acela nu mai este ministru, fiindcă a demisionat... Nu mai am teoretic niciun motiv material să fiu amabil cu el. De aceea am ales acest moment ca să răspund acelui atac. Marius... Eu sincer cred că fostul ministru de interne a fost cel mai bun demnitar pe care l-a avut această putere ameţită. Mi-a plăcut că s-a bătut pentru oamenii lui, mi-a plăcut că nu s-a îmburghezit, mi-a plăcut că nu şi-a luat angajamente în vânt şi mai ales mi-a plăcut că şi-a început mandatul în Cielo şi acum, dacă-l vezi pe stradă, e în acelaşi Cielo. De asemenea, mi-a plăcut fiindcă a mers pe ideea sporirii duritătii faţă de infractori. Sunt de acord că tu ai avut motivele tale, desigur oneste, să-l consideri un ministru prost. De ce nu-mi acorzi şi mie dreptul de a avea motivele mele oneste pentru care să-l consider un ministru bun? Şi mai ales, după atâţia ani de jurnalism, după atâtea emisiuni în care mi-am pus în cap toată clasa politică românească şi mai ales după atâtea beri băute împreună de ce nu-mi acorzi prezumţia de corectitudine? Atât...

Alin Dobrescu făcu o pauză în timpul căreia nici regizorul de platou, nici orchestra, nici publicul nu ştiură ce să facă. Aşa încât, unii aplaudară, toboşarul bătu în tobă, iar ceilalţi păstrară tăcerea.

-Invitatul emisiunii din această seară, în strânsă legătură cu micul meu monolog, este domnul Ion Leşean, noul ministru de interne confruntat deja cu o problemă majoră.

De această dată totul merse uns... Orchestra cânta, publicul aplauda şi ministrul intră cu aplomb în studio, îi strânse mâna moderatorului şi se aşeză pe fotoliu.

- Înţeleg că Spada va făcut un cadou chiar de ziua dumneavoastră de nume... Când să înghiţi şi dumneavoastră o sarma în cadru festiv a venit ăsta cu sabia lui şi v-a tăiat pofta. Dar n-aţi pierdut numai sarmale... Erau şi jumări, şi răcituri, şi nişte murături proaspete şi reci, şi fripturică de toate animalele şi vă pregătiseră băieţii de la popotă un tort cât toate zilele.
- Nu înţeleg...
- Dom' ministru... Eram invitat la cheful dumneavoastră... Acolo unde n-aţi mai ajuns, fiindcă tocmai l-au găsit pe recuperatorul acela cu gâtul luat. În acest context, deşii trebuie să recunosc că festinul acela m-a cam pus pe gânduri, e numai de două săptămâni în minister şi deja s-a instalat pe chiolhanuri, zău, lipseau numai guristele... Când am văzut că nici n-aţi venit acolo şi aţi trecut direct în şedinţă operativă cu generalii, am zis că poate mai aveţi o şansă... Ia ziceţi, mai aveţi o şansă? Sunteţi fripturist sau sunteţi chiar un om destoinic?
- Sunt ardelean, domnule Dobrescu... Nu-mi plac fripturile, îmi place brânza...
- Adică sunteţi zgârie-brânză...?
- Da... Sunt foarte zgârcit. Şi în acest context vreau să vă anunţ eu, ca să nu aflaţi din altă parte, că acel contract de publicitate pe care emisiunea dumneavoastră îl avea cu Ministerul de Interne... L-am anulat.
- De ce?
- Fiindcă n-am bani şi fiindcă sunt zgârcit. Iar cu masa în cauză... La noi în Ardeal, de Sfântu' Ion gazda dă de mâncare... Mâncarea în cauză era adusă de mine. Dar mă bucur că v-aţi bucurat de ea, că eu n-am apucat.
- Bine... Mi-aţi luat contractul, dar mi-aţi dat de mâncare. Pentru un ardelean zgârcit cred că este chiar onest. Cum stăm cu Spada?
- Bănuiesc că sunteţi la curent cu declaraţia pe care am făcut-o la conferinţa de presă. Dacă până în 17 ianuarie nu e prins, eu îmi dau demisia.
- Cam repede... Adică s-ar putea ca totuşi contractul meu de publicitate să nu fie compromis. Fiindcă de prins nu-l prindeţi, şi urmaşul dumneavoastră poate nu este un ardelean zgârcit.

- Domnule Dobrescu... Dacă-mi permiteţi o sugestie, azi pariaţi pe poliţie. Fiindcă îl vom prinde.

- Aveţi date de sunteţi aşa sigur...

- Ei, acum... N-o să mă apuc să vă spun ce nu trebuie. Staţi până pe 17 ianuarie. Dacă nu-l prind, plec. Simplu. Vedeţi că despre ardeleni se spune că sunt înceţi, căpoşi, dar oameni de cuvânt. Nu ardelenii sunt parolişti... Oamenii sunt parolişti sau nu. Că avem şi printre ardeleni suficiente jigodii.

- Ce părere aveţi despre fostul ministru de interne? A fost bun, a fost rău...

- Domnule Dobrescu, v-am auzit monologul... Sunt multe de spus despre un om. Şi bune şi rele...

- Care-s relele?

- Hai să zicem că, din punctul meu de vedere, la fostul ministru relele sunt mai mici decât bunele şi cel mai bun lucru dintre bune a fost că s-a bătut pentru poliţist. Că a înţeles în ce situaţie proastă se află Poliţia şi că singurii care pot face ceva sunt politicienii şi parlamentarii.

- V-aţi fi dat demisia în locul lui?

- Eu îmi dau demisia în locul meu, dacă nu fac ce-mi propun...

- V-am auzit declaraţia de azi... Mi s-a părut cam patetică. Suna aşa, a jurământ la capul mortului. Iar mortul era un infractor, totuşi.

- Aici greşiţi. Mortul era o victimă. Şi fiecare victimă trebuie să ne preocupe. Iar Spada este doar un criminal. Care trebuie prins.

- Spuneţi-mi... În general mai marii Poliţiei sunt acuzaţi de afaceri dubioase. Dintr-o leafă ameţită îşi trag frate nişte viloaie şi nişte Merţane de înnebuneşti... Dumneavoastră ce planuri aveţi? Cum staţi cu banii?

- Ca orice ardelean zgârcit am bani. Suficienţi... Am şi vilă şi am şi un Merţan... Aşa am intrat în minister, aşa o să ies...

- De asta sunt aproape sigur, că oricât de şmecher aţi fi, în şapte zile cât mai aveţi de stat, nu aveţi cum strânge mare lucru.

72.

Aeronava prezidenţială aterizase de câteva minute şi Preşedintele îşi făcu apariţia voios şi un pic ciufulit. Întotdeauna dormea în avion şi oricât s-ar fi pieptănat după aceea, părul tot răsculat rămânea. Îşi salută consilierii la scara

avionului, schimbă două vorbe cu miniştrii care îl însoţiseră în călătorie şi, intrat în salonul oficial, rosti o scurtă alocuţiune către jurnaliştii adunaţi. Le răspunse la întrebări, făcu o glumă de încheiere, dădu o declaraţie pentru postul naţional de televiziune şi o alta pentru un cotidian şi apoi se urcă împreună cu consilierul pentru securitate naţională în maşină.

- Spune-mi, că nu te-am înţeles prea bine... Chiar l-au găsit pe Spada?

- Nimeni nu ştie nimic sigur. Dar sursele noastre din Poliţie, ce-a mai rămas din ele, spun că Rădulescu şi Leşean au ras tot în numai 10 zile, mă rog sursele noastre spun că au un fir foarte solid. Oricum, Leşean a anunţat că-şi dă demisia dacă nu-l prinde până pe 17 ianuarie... Azi e 12 ianuarie...

- Se pare că omul cheie acolo e Movilă, care ca răsplată pentru numire i-a dat lui Rădulescu cheia.

- Da... Movilă. Ar fi trebuit să-l terminăm mai repede...

- Eu v-am zis. Şi pe Movilă şi pe fostul ministru de interne. Leşean e bun. L-am văzut acum două zile la Alin Dobrescu. E ţanţoş, e guraliv, e înfipt şi e convingător. E bun. Şi dacă-l prind pe Spada... S-a cam terminat.

- Sandu ce zice...

- Şi el mi-a confirmat că este ceva în Poliţie, dar nici el nu ştie mare lucru. Aparatul nu l-a ascultat niciodată, iar de când cu povestea cu Rădulescu nu-l ascultă nici atât. Dar şi sursele lui spun că ăştia au ceva.

- Care ar fi consecinţele? Şi ce trebuie să fac eu?

- În tot răul ăsta este un singur bine. Rădulescu încă are atârnată istoria cu maică'sa. Dacă-l prinde, şi băiatul ăsta arată cum trebuie, şi spune ce trebuie, opinia publică nu va fi foarte de partea lui Rădulescu.

- Dar nici eu nu pot să mă apuc să-l laud pe criminal.

- Nu... Dar dumneavoastră puteţi să tăceţi. Şi aşa, de la numirea lui Rădulescu, nu mai sunteţi pe coperţi. Nici cu rele, dar nici cu bune. Totul este numai despre Rădulescu.

- Ei lasă... Că de înjurat, mă înjură şi prietenul tău Maier, şi Cârstea, şi Marius Ionescu am văzut că e pe cale să-şi reia vechile obiceiuri. Oricum, dacă-l prinde pe Spada, Rădulescu a marcat un punct mare. Dovedeşte rapid că este eficient. Asta e. Aşa cum ţi-am spus de o sută de ori, pe noi o să ne omoare colaboratorii.

- Apropo... Nicuşor Marinescu nu vrea în Argentina.

- De ce?

- Că e prea departe şi am găsit o soluţie pe care a acceptat-o în principiu, dar trebuie să mai rezolvaţi dumneavoastră nişte detalii.

- Nu-mi spune că vrei să-i deschid un consulat în America.

- Nu... Trebuie să rechemaţi un ambasador, care stă oricum de destulă vreme acolo.

- Bine... Vedem. Oricum să fii pregătit. Dacă nu-l prind până pe 17 ianuarie, tot ce este presă prietenă să-i facă ţăndări. Pe ministru, dar mai ales pe Rădulescu. Coperţi, editoriale, ştiri la radio din oră în oră, reportaje la televiziune, scrisori de la cititori. Tot... Să se suie cu picioarele pe ei.

73.

- Irina Lascăr prezintă Ştirile serii!

- Bună seara, doamnelor şi domnilor şi bun găsit la ştiri. Căutarea celui mai vânat criminal din istoria recentă a României s-a încheiat. Aşa cum v-am anunţat pe parcursul mai multor ediţii speciale, în această dimineaţă, în jurul orelor 6.00, unităţi speciale ale Ministerului de Interne au luat cu asalt casa în care se ascundea criminalul cunoscut sub numele de Spada. După o confruntare scurtă cu forţele de ordine, realizând că nu are nicio scăpare, acesta s-a sinucis trăgându-şi un glonţ în cap. Operaţiunea Poliţiei s-a desfăşurat în cel mai mare secret şi nici după încheierea ei cu succes nu am obţinut suficiente date. Un comunicat de presă dat publicităţii de purtătorul de cuvânt al Ministerului de Interne precizează că niciun participant la acest asalt nu a fost rănit şi că identificarea lui Nicoară Ionel ca fiind asasinul poreclit Spada este indubitabilă. Conform datelor noastre, în casa lui Nicoară Ionel a fost găsită arma crimelor care acum se află în laboratoarele de criminalistică pentru cercetări. Conform datelor puse la dispoziţie de Ministerul de Interne, Nicoară Ionel s-a născut în 1966 şi a lucrat până în prezent la mai multe societăţi de salubritate. În prezent era şomer. A fost internat de trei ori în secţii de boli nervoase ale unor spitale din Bucureşti. Nu avea cazier. Nicoară Ionel era cetăţean român de naţionalitate rromă, nu era căsătorit şi locuia singur. Reporterul nostru Dan Dumitrescu se află acum la locuinţa lui Nicoară Ionel. Bună seara, Dan. Care este atmosfera în cartier? Ce părere au oamenii despre această evoluţie a cazului Spada?

- Bună seara, Irina, bună seara, doamnelor şi domnilor. Strada Zimbrului a fost întotdeauna o stradă liniştită şi fără probleme. Am vorbit cu un pensionar care locuieşte aici de mai bine de patruzeci de ani. În tot acest timp nu s-a întâmplat nimic special pe această stradă, exceptând cutremurul din 1977 când a căzut calcarul de la două case şi un incendiu în anul 1985. Azi dimineaţă însă, zgomotele armelor de foc şi ale trupelor de intervenţie i-au speriat pe locuitorii străzii. Conform martorilor oculari, în jurul orei şase dimineaţa, în faţa casei cu numărul 21, unde locuia Nicoară Ionel, au oprit mai multe maşini cu farurile stinse şi aproximativ zece oameni în combinezoane negre şi cu cagule pe faţă au pătruns în casă. S-au auzit câteva zgomote de uşi sparte, de mobilă trântită, şi rafale de arme automate. După mai puţin de zece minute, o parte din maşini au plecat şi în locul lor au apărut jandarmi care au înconjurat perimetrul şi lucrători ai Ministerului de Interne. Nici în acest moment nu se poate intra în locuinţa lui Nicoară Ionel, casa fiind păzită de jandarmi, aşa cum se vede în spatele meu.

- Dane... Ce părere au oamenii despre vecinătatea lor cu un criminal atât de celebru şi de periculos?

- Irina, am constatat cu surprindere că unii dintre vecini nici măcar nu auziseră de Spada... Cei care cunoşteau cazul au fost foarte miraţi să afle că Nicoară Ionel este una şi aceeaşi persoană cu celebrul criminal. Cei mai mulţi mi-au zis că Nicoară Ionel era un om tăcut şi liniştit, nu stătea de vorbă cu nimeni, dar nici nu făcea scandal şi nici nu se purta necuviincios. Părea a fi un om foarte retras.

- Acum se mai întâmplă ceva acolo?

- Irina... Pe toată strada este linişte şi numai jandarmii postaţi în faţa intrării casei de la numărul 21 sunt un indiciu asupra celor întâmplate aici în urmă cu douăsprezece ore.

- Mulţumesc, Dan... Suntem acum în legătură telefonică cu ministrul de interne, domnul Ion Leşean. Bună seara şi felicitări... Aţi reuşit capturarea unuia dintre cei mai periculoşi criminali din istoria recentă a României.

- Vă mulţumesc. Meritul este însă al poliţiştilor români şi al lucrătorilor din Ministerul de Interne care au dat de capătul acestui caz.

- În urmă cu mai multe zile aţi afirmat că veţi demisiona dacă nu-l veţi prinde până pe 17 ianuarie pe criminal. Aveaţi deja vre-un indiciu?

- Nu... Dar am simţit că în acest caz este nevoie de o puternică implicare a tuturor factorilor responsabili, am simţit nevoia să spunem lumii că noi ne luăm în serios meseria şi că nu precupeţim nimic pentru siguranţa cetăţeanului. România este o ţară cu criminalitate mică în comparaţie cu alte ţări europene şi aşa trebuie să rămână şi aceasta este sarcina noastră, a celor de la Interne.

- Sunt informaţii despre acest caz care încă nu au fost date publicităţii?

- Din câte ştiu eu nu... Este posibil ca anumite detalii ale anchetei să fi fost omise din comunicatele Ministerului de Interne, dar cazul este transparent anchetat.

- A fost găsită arma crimei?

- Da. Arma crimei este în posesia noastră şi vă pot confirma că a fost identificată ca fiind arma folosită în toate cazurile cunoscute.

- Este reală informaţia că Spada, Nicoară Ionel, este rrom?

- Da... Nicoară Ionel este, a fost, de cetăţenie rrom.

- Vă mulţumesc domnule ministru şi încă o dată felicitări.

- Şi eu vă mulţumesc şi vreau să mulţumesc întregii prese române pentru sprijinul pe care l-a dat în soluţionarea acestui caz. Bună seara!

- Bună seara! Cazul Spada a intrat în atenţia opiniei publice din România în vara trecută când au început să fie descoperite cadavrele unor bărbaţi omorâţi în acelaşi mod. Ucigaşul le reteza gâtul cu o lovitură de armă albă. S-a constatat că victimele mai aveau în comun două date: toate erau rromi şi toate aveau cazier. Dezbaterile pe marginea acestui caz s-au politizat repede, destule voci acuzând poliţia că se află în spatele asasinatelor. Finalul anului trecut a cunoscut o escaladare a tensiunilor interetnice şi mai mulţi oameni au căzut victimă intoleranţei şi urii de rasă. Pe lângă cele unsprezece crime cunoscute ale Spadei, alte şapte persoane şi-au pierdut viaţa în confruntări interetnice, alte zeci au fost rănite şi bunuri în valoare de miliarde de lei au fost distruse. Finalul acestui caz ne arată cât de fragilă este de fapt democraţia românească şi cât de uşor poate fi ea dezechilibrată. Pentru a discuta despre aspectele psihologice legate de acest caz, dar şi despre reacţiile populare pe care le-am observat în aceste luni, l-am invitat la noi în studio pe domnul Laurenţiu Petre din cadrul Serviciului Român de Informaţii. Bună seara şi bine aţi revenit.

- Bună seara!

- În urmă cu şase luni, la prima dumneavoastră prezenţă la postul nostru de televiziune aţi lansat o ipoteză care atunci a stârnit reacţii foarte violente. Aţi spus atunci că asasinul poate fi rrom. Iată că după şase luni ipoteza dumneavoastră s-a adeverit. Pe ce v-aţi bazat când aţi lansat ipoteza respectivă?

- Pe experienţa atâtor criminali în serie pe care i-a cunoscut istoria recentă a omenirii. Vedeţi dumneavoastră, noi refuzăm în continuare să credem că nu suntem unici. Indiferent de experienţa noastră istorică, diferită desigur de a altor popoare, avem extrem de multe asemănări cu acestea. Şi în bune, dar şi în rele. Iar respingerea experienţei altora, doar plecând de la iluzia că noi, românii, suntem diferiţi, este foarte contraproductivă. Fiindcă, ori de câte ori ajungem la o răscruce, noi ne apucăm să reinventăm roata.

- Revenind la cazul Spada, profilul asasinului vi se pare coerent?

- Profilul psihologic... Un om liniştit, retras, fără probleme cu legea, fără trecut, care omoară unsprezece persoane în şase luni.

- De ce spuneţi fără trecut? În primul rând am aflat că Nicoară Ionel a fost de mai multe ori internat la secţii de boli nervoase. Dacă vom analiza fişa lui vom vedea probabil semne care să justifice această ieşire violentă.

- Vă întrerup zece secunde, pentru a vă informa pe dumneavoastră şi telespectatorii, că imediat după această discuţie vom avea un reportaj cu unul dintre medicii care l-au tratat pe Nicoară Ionel.

- În altă ordine de idei... Am înţeles că provine dintr-o familie destrămată, tatăl a fost condamnat de mai multe ori, deci iată un motiv de aversiune faţă de oamenii cu cazier. Cazuistica criminalilor în serie are nenumărate exemple de ucigaşi feroce cu o aparenţă absolut inocentă, de oameni cu o viaţă de familie exemplară, cu o viaţă socială exemplară. Cred că v-am mai pomenit de Ted Bundy care era membru într-o comisie a cartierului său pentru protejarea cetăţenilor împotriva infracţiunilor violente. El fiind cel mai productiv, şi aţi sesizat ghilimelele, ucigaş în serie cunoscut.

- Deci, din punctul dumneavoastră de vedere, din ceea ce ştiţi, Nicoară Ionel are portretul unui criminal în serie?

- Doamnă Lascăr, criminalul serial este de foarte multe ori un om aparent normal. Un vecin model şi un personaj cu care ai încredere să-ţi laşi copilul.

Nicoară Ionel face parte din această categorie. De aceea a fost şi atât de greu de găsit, fiindcă persoanele violente, persoanele care provoacă mereu scandaluri la ele în comunitate, sunt atât în vizorul forţelor de ordine cât şi în cel al vecinilor, al cetăţenilor.

- Când aţi lansat ipoteza că Spada ar putea fi rrom aţi fost violent atacat... De ce credeţi că s-a întâmplat acest lucru?

- E simplu. Noi avem pornirea de a politiza orice. De a vedea oriunde un complot, o maşinaţiune ocultă. Deputatul Nenişor Vasile, reprezentantul rromilor în Parlament, a crezut că face bine etniei sale dacă neagă o ipoteză ştiinţifică. Şi iată că s-a înşelat. Dar hai să vedem preţul plătit... Şi aici eu nu afirm că Nenişor Vasile este cel responsabil, dar escaladarea discuţiilor despre implicaţiile etnice ale acestui caz au dus la incidentele de la Constanţa, de la Movila, din faţa sediului Guvernului. Au dus la pierderi de vieţi omeneşti, la drame individuale care puteau fi evitate. Cred că principalul aspect care trebuie înţeles din acest caz este că în faţa noastră stau timpuri mai grele, nu mai uşoare, decât cele pe care le trăim. Evoluţia noastră spre democraţie atrage fenomene secundare imposibil de anticipat, fenomene infracţionale mult mai vaste şi mai complicate decât acesta. Şi va trebui să le tratăm cu mult mai multă maturitate şi cu mult mai mult profesionalism. Oricum, bine că acest caz a fost rezolvat.

74.

Fusese o iarnă păcătoasă. În ianuarie ninsese aproape toată luna, spre final se încălzise puţin, chiar dăduse soarele şi temperatura urcase peste 0 grade, şi deodată, într-o noapte, venise din nou vijelia care durase mai bine de o săptămână. În anumite cartiere zăpada ajunsese la jumătatea gardurilor şi pe drumuri nu se mai putea merge de gheaţă şi de zăpadă îngheţată.

Brusc, a venit căldura. În câteva zile la prânz erau cincisprezece grade.

După o săptămână deja începuseră pomii să înmugurească şi pe la mijlocul lui februarie înfloriseră. Oamenii mergeau la serviciu în haină sau chiar în cămaşă iar la începutul lui martie erau deja peste douăzeci de grade.

Şi, apoi, din nou, în două zile a venit iar gerul. Iar zăpadă, iar viscol, iar gheaţă. De-abia după începutul lui aprilie şi-a mai revenit vremea.

Dar acum era frumos afară. Pământul încă era moale după ploaie, dar dăduse bine iarba şi copacii se înverziseră. Aerul era curat şi cerul albastru, încă nu era prea cald şi dinspre pădure venea un miros plăcut de iarbă.

Plutonierul Liviu Stamatiuîşi făcea rondul împreună cu doi soldaţi.

Vorbise cu ei tot drumul. Despre femei, mai ales că unul dintre ei, Pârjol, tocmai aflase de vreo trei zile că-l părăsise una cu care voia să se însoare şi că se combinase cu văr'su. Şi acum voia să plece acasă să îi bată pe amândoi, dar nu-i dădea nimeni permisie. Ce să-i spui? Pârjol ăsta avea nouăsprezece ani şi fata aia fusese prima. Dragoste mare, îşi puseseră o sârmă de argint pe mână ca să aibă inel, îşi făcuseră jurăminte şi planuri şi acum era cu văr'su. Îi trimisese inelul în plic la unitate şi-i scrisese că nu mai vrea să-l vadă. Şi aia proastă... Putea să tacă din gură, să-şi vadă de-ale ei, nu să-l stârnească pe ăsta. Era aşa de fraier, şi o luase aşa de în serios, că se stricase şi la burtă de nervi. Din zece în zece minute intra în pădure şi apoi venea fugind după ei şi iar o lua de la capăt, cum se duce el pe şest acasă, îi pândeşte, cum se duce la văr'su în garsonieră şi intră peste ei şi îi rupe în bătaie. Cum o să intre peste ei ? Simplu, are cheie, că şi el cu fata în cauză tot acolo se duceau pentru una-alta. La văr'su în garsonieră.

Şi iar fuga în pădure că-l apuca burta. O să-i treacă. Şi burta, şi nebunia, numai să nu facă vreo prostie şi să fugă din unitate că ajunge la bulău sau mai rău, şi-şi nenoroceşte viaţa pentru o prostie.

Celălalt băiat, Stăncescu, era liniştit. Avea o singură bubă. Fotbalul...

Numai de asta vorbea. Era oltean şi ţinea cu Craiova şi număra zilele până la meciuri. Dacă erau la televizor, bine, dacă nu, avea un radio micuţ cu cască şi asculta acolo. Ştia jucători, transferuri, scheme de joc, istoria clubului, echipa de aur, cum s-a ratat nu ştiu ce semifinală cu Benfica şi tot aşa.

Acum că Pârjol era în pădure, Stăncescu o luase cu meciul de mâine.

Plutonierul Stamatiu îl lăsa să turuie şi din când în când îl enerva spunându-i că tot Rapiduleţul lui e mai echipă şi iar începea Stăncescu să-i dea date şi procente şi să-i spună ce-i cu Craiova şi ce echipă mare era.

Unde dracu-i Pârjol? Şi ce mai scoate frate din el, că şi aşa e slab mort? Vezi ce-ţi fac nervii prosteşti? Ia du-te vezi ce-i cu el.

Dar nu era nevoie să se ducă după el, că Pârjol apăruse în marginea pădurii şi le făcea semn să vină. Plutonierul văzu că era încă descheiat la

pantaloni. A înnebunit de tot... Ajunseră lângă soldat, care speriat şi alb la faţă, le arătă la câţiva metri în interiorul pădurii un cadavru cu gâtul tăiat.

75.

Închipuiţi-vă că într-o dimineaţă, deschizând aparatul de radio, aflaţi că de ţărmurile ţării noastre se apropie Godzila. Sau că deasupra marilor oraşe din România sunt nave de luptă extraterestre care încep exterminarea noastră ca specie. Sau că suntem ameninţaţi de mutanţi fioroşi, de roiuri de albine ucigaşe, de terorişti încărcaţi cu bombe, de maniaci care otrăvesc toate sursele de apă, de savanţi nebuni care experimentează pe noi viruşi infernali. Imaginaţi-vă, că în mijlocul Bucureştiului, izbucneşte un vulcan care transformă totul în scrum, sau că Dobrogea este lovită de un tsunami, sau că suntem iar zguduiţi de un cutremur de mare magnitudine, sau că Armata a 14-a vine spre Bucureşti, sau că ninge mai devreme, sau că plouă ceva mai mult, sau că e secetă într-un an, sau că se scumpeşte petrolul pe terţe pieţe, sau că se prăbuşeşte moneda naţională, sau că un ucigaş în serie omoară rromi cu cazier chiar şi după ce noi am aflat la ştiri că ucigaşul s-a sinucis. În faţa tuturor acestor poveşti, unele desigur stupide, altele desigur reale, noi sutem nepregătiţi. Suntem nepregătiţi ca stat, suntem nepregătiţi ca sistem, suntem nepregătiţi ca naţie şi suntem nepregătiţi ca indivizi.

Nu ştiu ce este mai important acum. Identitatea celui care a produs ultimul cadavru din pădure sau isteria care a cuprins întreaga clasă politică. De trei zile toată lumea se încaieră cu toată lumea, Preşedintele îl acuză pe primul-ministru, diverşi apărători ai drepturilor omului îl acuză pe ministrul de interne, ministrul de interne acuză media, media acuză puterea, Varlaam redeşteptat din propria cenuşă înjură în toate părţile, rromii sunt nemulţumiţi, organizaţiile altor minorităţi naţionale sunt şi ele nemulţumite, se scriu scrisori deschise, se cer anchete şi demisii, se fac sondaje de opinie, se fac şi desfac expertize, se lasă seara, şi apoi întunericul, şi apoi o dată cu prima geană a dimineţii zgomotul şi furia reizbucnesc în mijlocul unei populaţii uimite şi nepăsătoare, atentă la detalii dar fără preocuparea întregului, îngrijorată de ziua de mâine, sătulă de ziua de ieri şi obosită de ziua de azi.

Este mortul din pădure o victimă a Spadei? Poate da, poate nu. Au fost terorişti în decembrie, au venit minerii singuri spre Bucureşti, unde s-au dus

banii din băncile prăbuşite... ? Oriunde în lume, în lumea civilizată, un scandal ca acesta s-ar fi lăsat cu demisii şi cu demiteri. Nu la noi. Azi este ce este, dar şi mâine este o zi şi apoi poimâine şi evident că la noi nu va veni Godzila, şi nu vor ateriza nici extratereştrii agresivi, aşa încât liniştea se va aşterne peste noi, apoi nepăsarea, şi în cele din urmă uitarea va şterge tot. Tot, mai puţin realitatea că de ani de zile ne naştem, învăţăm, iubim, muncim, ne înmulţim, ne îmbogăţim sau sărăcim, îmbătrânim şi într-un final aşteptat murim, în a noastră dulce şi unică Republică nepregătită Rommânia..Sfîrşit